

Tháng Mười, 2020

Ma, Chuột và Sao Khuê

Sao Khuê không sợ ma. Những cái mà quý bà sợ dường như Sao Khuê không sợ. Mới thấy con chuột nhỏ xíu nhất là to đùng như chuột cống, chuột chù là quý bà rú lên rồi co vôi căng lên ghê. Sao Khuê nhớ hồi học đệ nhị Gia Long mà tức cười. Có con chuột xíu bò ngang, thế là cả lớp kêu la rầm trời, bao nhiêu cái căng thu hồi, con tim lại cũng rồi bời như chân. Cả lớp la, thầy giáo lớp bên chạy sang, lắc đầu!

Di cư vào Nam từ một làng nhỏ nên gia đình Sao Khuê mát sạch sành sanh: nhà cửa, ruộng vườn, đất đai, mồ mả tổ tiên, v.v. Vào Nam, ba mẹ Sao Khuê thuê nhà ở hóc bà Tó, tận ngã tư Cây Quéo (Sao Khuê tìm hoài không thấy cây nào quéo hết). Một tối, Sao Khuê đọc báo trên gác xếp, tờ báo tuột tay, bay xuống. Sao Khuê cũng tuột cầu thang xuống lượm, việc chỉ trong chớp mắt thế mà có con chuột đã chạy ra giành đọc, liền cắn vào tay Sao Khuê. Chích một cái. Đau. Nhưng đau hơn là sau đó trong 14 ngày Sao Khuê phải trình diện ở viện Pasteur để chủng ngừa. Chủng ngừa đại được chích chung quanh bụng như chích insuline vậy đó (chích nhiều thuốc dại hèn chi Sao Khuê dại). Sao Khuê là khách thường xuyên của viện Pasteur vì sau đó, chả hiểu đại hạn tử vì có gì mà Sao Khuê còn bị chó quen cắn!

Khoảng 10 năm sau nhà Sao Khuê dọn về một hóc khác, thăm thẳm hơn là đường... Vạn Kiếp. Nhà nằm trong khu vườn rộng có tre, có trúc, có cây cao bóng mát và dĩ nhiên có chuột. Nhiều chuột, toàn chuột cống rất bự và...

Sao Khuê thì học thi quanh năm nên thức khuya. Để ánh đèn không làm ba ngủ phòng kê bên chói mắt, Sao Khuê rút xuống bếp học bài. Đêm khuya tĩnh mịch, chỉ con tiếng côn trùng rí rả, Sao Khuê yên tĩnh nhét bài vào cái đầu hay lang thang... Kia, hấn bò ra, to và mập ú nụ. Chuyện thức ăn đầy ra trong công nổi (nổi vì xóm nhà lá, chính phủ chưa đào cống tới, chưa có ống nước, chúng tôi dùng nước giếng). Hấn mập và đen. Hấn khựng lại. Hấn nhìn Sao Khuê. Hấn nghĩ Sao Khuê là đối thủ cạnh tranh của hấn. Hấn đen thù lù. Hấn xấu hoắc. Hấn dương mắt nghinh Sao Khuê. Từng bị chuột cắn nên Sao Khuê nghinh lại

hắn. Hắn quay vào...Hừ, hắn lại bò ra. Sao Khuê bực mình, đứng dậy lấy cây chổi đuổi. Hắn trốn vào rồi hắn lại bò ra...

Hôm sau có con chuột nhất, hắn định cắn chân Sao Khuê. Còn lâu Sao Khuê mới chịu thua. Sao Khuê kiếm chổi đập. Hắn chạy vào rồi lại chạy ra, tính cắn Sao Khuê. Tức mình, Sao Khuê rượt theo, đập lia lia... Đêm đó và những đêm tiếp theo, hắn hay bà con dòng họ nhà hắn theo Sao Khuê vào tận giường. Hắn cắn mừng, chui vào giường tính cắn Sao Khuê. Lại đập, nhỏ em ngủ bên rúm người lại. Hắn không bị đập chết và tiếp tục quấy rầy thêm nhiều đêm đến khi thấy hắn Sao Khuê đành ngó lơ vì nghĩ hắn thành tinh rồi, còn lâu mình mới là đối thủ và rồi thì hắn để Sao Khuê yên. Lại một điều là trong thời gian này ba Sao Khuê gặp rắc rối, những kẻ tiểu nhân muốn giành chức tìm cách đẩy ba Sao Khuê về dạy tại Saigon. Từ đó thấy chuột Sao Khuê cũng... âu yếm ngó lại và Sao Khuê lo học bài, rút căng lên divan để không bị hắn cắn. Hắn ra vào thông thả... Dần dần một con, rồi lát sau một con. Chúng coi như nhà chúng, tự do ra vào.

Sang Canada thì Sao Khuê không nhường chuột nữa. Do bỏ vãi thức ăn vặt khi xem phim dưới basement, chuột theo ông công bò vào, Sao Khuê phải mua bẫy mà giết. Một lần người thuê nhà bê bối, để thức ăn dư qua đêm khiến con chuột nhất vào, khi hết thức ăn, nó ở lại gặm gần hết cuộn niên giám điện thoại to hơn quyển tự điển để tránh lạnh! Có một loại bẫy chuột, không làm chuột chết mà giữ nó dính cứng lại trên tấm bìa khi chuột bò vào ăn fromage dán trên bẫy khiến chuột không ra được. Chuột rất sợ hãi, rít lên tiếng báo động và sau đó họ hàng nhà chúng không dám héo lánh một thời gian dài. Tóm lại quý vị không muốn có chuột thì đừng để vương vãi thức ăn qua đêm trong nhà, công cần đập kín hay nuôi con meo meo là chuột chạy nhưng đừng cho mèo trèo cây cau, gặp mắm muối chuột giỡn cha chú mèo nhé.

Nhưng... năm nay, 2020 là năm con chuột. Từ đầu năm đến nay ,10 tháng qua mà bà cô Vít vẫn hoành hành. Năm nay là năm con chuột chù, nhân loại khốn đốn, khốn khổ và chưa biết tương lai đi về đâu... Coi chừng! Có chuột !

Sao Khuê biết ngay mà, các mợ nhanh chóng tự động rút căng lên ngồi theo thể nước lụt như đang lũ lụt ở miền Trung. Có mợ đang xem phim cạnh chàng đã vội lợi dụng tình thế:

- Anh ơi! Em sợ ...

Nào, các mợ muốn sợ thì tắt phim nghe truyện ma. Không phải truyện bịa mà là truyện ma nhà Sao Khuê. Khi dọn về cây Quéo, hàng xóm hù là nhà có một thiếu nữ từng treo cổ tự tử. Sao Khuê liếc nhìn, cái đóng thấp chùn, không chết nổi đâu nhưng qua khỏi dãy nhà 10 căn mà Sao Khuê ở, là một cái nghĩa địa cũ. Nghĩa địa này xưa lắm rồi, chưa hề có ai đến thăm mộ nên những bụi sả và hoa ti gôn mọc đại um sùm. Người ta dựng nhà chung quanh nghĩa địa. Người ta sống chung với ma nên chẳng có ai buồn sợ ma nữa. Tuy vậy ban đêm mà phải đi ngang nghĩa địa cũng lạnh xương sống, hai tay cũng phải bắt ấn để ma khỏi dẫu vào bụi rậm.

Một tối, mẹ sai đi rót nước. Sao Khuê ghé mắt nhìn qua khe cửa nhà bếp và tay thì với contact bật đèn:

- Ah!

Sao Khuê hét to. Qua khe cửa, trước ông lò là một cụ tóc bạc đang khều than!

Mình hoa mắt? Sao Khuê nhìn lại thì thấy không còn ai. Lại nhỉ? Hay ông ngoại về? Ông ngoại mới mất trước khi di cư, chưa được hai năm. Nghĩ vậy nên Sao Khuê bình tĩnh mở đèn, rót nước cho mẹ nhưng tới giờ Sao Khuê vẫn nhớ rõ hình ảnh đêm đó và không hiểu là ông ngoại hay ông Táo ngồi đó...

Có lẽ vì cứng bóng vía nên từ đó Sao Khuê không còn thấy... ma cho đến khi Sao Khuê lấy chồng. Mẹ chồng mua căn nhà lầu đúc dở dang gần trường đua Phú Thọ tính mở nhà thuốc. Nhà đúc, rộng và dài, có gác lửng bê tông, chỗ vợ chồng Sao Khuê và mẹ con bà người làm ngủ, có cầu thang lên sân thượng tính

lên lầu nên còn để dở dang. Một hôm, khoảng 10 giờ sáng, Sao Khuê, sau khi đưa bình sữa cho con bú, quay lại lau bàn thì thoáng thấy sau lưng có bóng người đàn ông trèo lên cầu thang để lên sân thượng. Nhà có hai người đàn ông đi làm hết mà sao lại có đàn ông vào nhà?

- Chết thật! dưới nhà lại quên kéo cửa sắt rồi.

Sao Khuê lao xuống dưới thấy cửa sắt vẫn đóng nên chạy vội ngược lại lên sân thượng. Trống trơn, không có một ai. Sao Khuê nghĩ mình hoa mắt. Tuần sau, dẫn con sang chơi với chị bạn ở xê xê đối diện thì được biết căn nhà này trước là tiệm com, khi có một vụ cãi vã xảy ra thì có một người lính đã bị bắn chết trong tiệm và ông về hoài. À, Sao Khuê nghĩ, chắc là ông lính này hiện về nên chỉ lảng lạng thấp nhang khấn cho ông siêu thoát...

...Năm 1974 Sao Khuê mua được căn nhà nhỏ ở đường Tự Đức, góc Nguyễn bình Khiêm. Khi đến xem, Sao Khuê thấy nhà lạnh lẽo, có âm khí, trong nhà lại có trẻ tật nguyền, theo lẽ không nên mua nhưng do vị trí quá tốt của căn nhà nên Sao Khuê mua và mua hớ do ông xã không biết trả giá. Sao Khuê ở đó, gần nhà hai bà cô và nhà chú thím chồng, nhất là gần sở làm của ông xã, gần sở thú cho con chơi và từ đó về ngoại, bên Gia Định cũng gần xị.

Hàng xóm kể lại là ông chủ nhà cũ từng chạy xe tải và chết trong nhà này. No problem! Sao Khuê đâu có sợ ma...Sau tháng 4 năm 1975, bà được sĩ, sáng thì chế sữa đậu nành bán cùng cà phê với bà Giáo, bà ngoại lũ trẻ, ăn trưa xong thì đạp xe đi gõ đầu trẻ.

Cái cửa ra vào là cửa sắt, Sao Khuê không dám để kính sơ mau bể, để mica, ai dè tui trẻ trong xóm cũng làm bể. Sau 1975 “tiền không”, nên đành để vậy khiến từ ngoài cửa nhìn vào trong nhà được và có thể thấy cả bếp qua một cửa sổ khác nhưng may là giường ngủ bị tường che khuất. Buổi trưa hôm đó, sau khi bán sữa và đi chợ về, Sao Khuê nhìn qua khe cửa bị bể thì hết hồn vì dưới bếp có một ông già, cỡ sáu mươi tuổi, mặc bộ bà ba mới, tươm tất, áo dài qua mỏng. Cụ đứng nghiêng nên không rõ mặt. Sao Khuê liếc nhìn khoá cửa. Còn khoá chứng tỏ chưa có ai vào nhà. Thoáng cái, bóng cụ già cũng biến mất. Sao Khuê biết ngay tức khắc là ông chủ cũ của căn nhà, người ta thường gọi là ông tiền chủ. Tuy không bao giờ Sao Khuê thấy lại lần nữa nhưng linh tính cho biết là ông vẫn ở đó. Ông còn về ra mắt con gái Sao Khuê nhưng cũng như Sao Khuê, con gái chả biết sợ ma là gì, cháu cũng thấy y hệt như mẹ, một cụ già mặc áo trắng và ông bạn kể bên cũng thấy y chang. OK, chúng mình sống chung, ông ở nhà coi nhà khi Sao Khuê đi bán hàng nhé. Sao Khuê đóng một cái kệ trên tường, để bát nhang và hàng ngày ăn gì cúng nấy.

Nhiều lần Sao Khuê thử vượt biên, tiền mất, tàu chưa thấy. Sao Khuê đóng tiền đi bán chính thức bằng tiền vay từ Canada và Mỹ gửi về, tổng cộng bảy ngàn. Tiền đóng xong, lệnh cấm ra khơi vì quốc tế phản đối mạnh nên mất thêm một mớ chẵn mền gửi trước trên tàu đậu ở Vĩnh Long.

Bên Canada gửi về cho Sao Khuê ba lần giấy bảo lãnh. Một lần ngay khi Mỹ đang cho di tản với lời dặn: “Chờ ở nhà, Canada sẽ giúp di tản như Mỹ”. Lần thứ hai và lần ba khoảng 4, 5 năm sau. Sao Khuê nộp hồ sơ xin đi chính thức. Nằm trong diện “trí ngữ” nên Sao Khuê phải chạy chọt, mất khá mà nhích lên tới ngoại vụ thì nằm yên. Chạy tiếp vì hồ sơ đưa ra Bắc và nằm yên đó. Điên người lên vì lo, Sao Khuê chọt nhớ ra ông tiền chủ. Thôi chết rồi! ông im hồ sơ vì muốn mình ở lại cúng ông hàng ngày. Sắm sửa lễ hậu, Sao Khuê khấn ông:

- Ông ơi, ông giúp gia đình chúng tôi ra đi, cho hồ sơ được xét, được chấp thuận để chúng tôi qua được Canada. Tôi không bán nhà đâu. Tôi để lại cho em ở và họ sẽ cúng ông hàng ngày như tôi vậy.

Chẳng biết ông linh thiêng hay thiên mã động, Sao Khuê lên đường , tới Canada giữa mùa đông 1985, sau mười năm xây dựng thành công chủ nghĩa xã hội với 12 ngàn tiền nợ bà con cùng 5 ngàn nợ hãng máy bay ...

Ông tiền chủ ấy à? Ông không tiền đưa và không có xuất-nhập cảnh nên không theo Sao Khuê đi Canada được. Viết thơ về Sao Khuê vẫn nhắc các em cúng... Sau này gặp lại, cô em dâu cho biết:

- Em không nhìn thấy ông nhưng em có cảm giác ông vẫn ở đó cho tới một ngày, không mưa, không gió, không ai làm gì mà bát nhang thờ tự nhiên lặn xuống đất, vỡ tan tành và em cảm thấy ông đã rời đi nên không cúng nữa ...

Thế là ông ấy đã hết vấn vương căn nhà cũ mà đi đầu thai ?..

- Hết chuyện ma rồi hả? Dâu có gì mà hù ?

Hết thì chưa hết đâu nhé .

Bây giờ mời quý bà theo Sao Khuê sang Thailand. Thailand có những hòn đảo, đảo gọi là ko hay koh, nổi tiếng là Koh Samui. Đây là nơi nghỉ mát lý thú. Chúng tôi đến Ko Samui sau khi du lịch Myanmar.

Khách sạn trên ngọn đồi thấp, kiến trúc đẹp, sang, hữu tình với các hồ nước, màn che trường rữ. Phòng hai vợ chồng Sao Khuê rộng nhưng hai giường cách nhau bằng table de nuit trên có đèn đêm. Tắt đèn đi ngủ. Sao Khuê đang ngủ thì đèn sáng, Sao Khuê bèn cầu nhau:

- Làm ơn tắt đèn cho người ta ngủ.

Thấy im lặng, Sao Khuê trọc dậy thì thấy ông xã đang ngáy phò phò. Sao Khuê thò tay tắt đèn. Mười lăm phút sau đèn lại bật sáng. Lại tắt, lại sáng.. lại tắt, lại sáng ...

- Bộ ma hả.

Tuy nói thế nhưng Sao Khuê nghĩ là chạm điện. Không cách nào tắt được Sao Khuê lấy bao rác đen trùm đèn lại và ngủ đến sáng. Đèn vẫn sáng... khi đó mới tắt luôn được.

Cu Út nhà Sao Khuê thích vào những hotel sang trọng bằng các tích lũy points nên sáng sau dời qua hotel khác. Resort này còn đẹp hơn nữa, rộng và có nhiều tầng, không phải lầu mà mỗi tầng dựa vào đồi, lối vào trồng trúc rất nên thơ và rải rác lại có tủ kem, muốn ăn cứ việc lấy thoải mái và kem rất ngon, tiếc là mình muốn uống nước dừa thì phải ra chợ hay chờ bữa cơm mới có. Vì resort rộng nên đi đâu ngay trong resort cũng phải điện thoại kêu shuttle nếu không muốn mỏi chân. Chính ở nơi đây Sao Khuê tập ăn sầu riêng để rồi mê luôn. Trái cây gì ở đây cũng ngon và nước dừa, chưa đâu ngon bằng koh Samui. Mãng cụt đồ thành núi. Mận, xoài đầy chợ hay trên những xe ba bánh bán dạo. Sao Khuê thấy có vị sầu riêng chín cây vàng ươm nên mua cho ông xã. Khi mua sầu riêng quý vị nhớ gửi reception, không được tự ý mang về phòng. Trước khi ăn, điện thoại cho họ, họ sẽ mang đầy đủ dao muỗng ra một góc lòng lộng gió biển cho mình ăn. Ông xã không thể nào ăn hết nên Sao Khuê nhắm mắt bịt mũi cho vào miệng. Í.ẹ , sao nó ngon ngọt thế nhỉ, vậy là nàng ta tì tì làm hết ba múi bự.

Hotel quá đẹp nhưng bãi tắm quá dỏ, đây sạn nên lại dọn về chỗ cũ:

- Tôi không lấy phòng hôm trước đâu nhé. Phòng này có ma đấy.

Họ cười và cho phòng khác.

Sao Khuê ở lại đây, được con chở moto chạy nước ngầm nửa vòng đảo từ ngoài biển. Tuyệt vời hơn nếu những trái măng cụt trên cây chín ăn được.

Sau này Sao Khuê nghe họ kể là ở một khách sạn nào đó, sau khi tắm biển về, người thuê thấy có một cháu trai nhẩy dờn trên giường và cười khanh khách, nghe nói cháu bị chết đuối ở đây và thường hiện về phòng cũ đùa dờn.

Đèn tắt lại sáng, ma hay không, Sao Khuê không rõ, xin các vị biết điện giải thích dùm là đèn cứ tự động bật sáng nhiều lần sau khi đã tắt, có hay không?

- Ma chưa?

- Dạ chưa.

Mới đây, mùa dịch Covid năm 2020, trong một tuần Sao Khuê mất hai người bạn, ra đi vì Covid.

Đầu mùa dịch, chị bạn cùng khoá, cùng tên M là dược sĩ Huỳnh M ra đi. Xuân M gọi báo tin mà Sao Khuê (tên thật là Quỳnh M) cứ tưởng nghe nhầm, Sao Khuê lắp bắp hỏi đi hỏi lại hoài:

- Sao Khuê ơi, Huỳnh M mất rồi, mất hai bữa trước mà ai báo tin còn lộn, viết thành tên bồ nữa.

- Ủa? tại sao vậy? Ai mất? Mà tại sao mất? Huỳnh M à?

Có thiệt không bà? Bà ấy vừa nói chuyện với mình hai tuần trước xong, vui vẻ khoẻ mạnh mà. Bà ấy đâu có triệu chứng gì bệnh đâu? Lạ quá? Ah, hay là bị tim?

Sao Khuê hỏi một hồi làm chị bạn:

- Mình cũng không rõ, thôi bồ mở e- mail ra mà xem.

Quả thật là Huỳnh M đã qua đời!

Thế nào ba người bạn thân bên Mỹ của Huỳnh M cũng sẽ hỏi tin. Sao Khuê gọi cho chị dâu của Huỳnh M để xin số điện thoại người con gái ở cùng, Sao Khuê lại biết thêm là con rể ở cùng nhà (duplex), làm nhà thương bị lây Covid, hiện đang nằm nhà thương, cả nhà đang tùm lum nên chị R đưa Sao Khuê một số điện thoại của một người em.

Eo ôi, thật là kinh khủng, cả nhà bị nhiễm Covid, rề thì mê man, cháu ngoại trai được cho về cách ly và tự điều trị ở nhà, cháu ngoại gái đang nằm nhà thương nhi đồng mà con gái hàng ngày ra vào. Sao Khuê được biết là Huỳnh M, sau vài bữa bị tiêu chảy, đã bị té xuống rồi ra đi luôn khi mức cháo ăn, lúc này bên HM có một cháu ngoại khác trông nom.

Sở dĩ Sao Khuê phải kể dông dài vì... Sau khi báo cáo tình hình cho bạn thân của Huỳnh M bên Mỹ, gửi đi một bản phân ưu qua e- mail thì tối đó Huỳnh M... về thăm.

Trước khi đi ngủ, Sao Khuê đã tắt máy computer lớn (I – mac) nhưng không “turn off” như mọi lần mà chỉ để máy “sleep”. Nửa đêm, đang say giấc, một tiếng kêu và đèn computer sáng lên. Lạ thật và bực mình do sợ sẽ không ngủ lại được, Sao Khuê mò cái nút sau computer để tắt điện cho tiện. Tha hồ nhấn nút, máy vẫn sáng!

Sao Khuê bèn rút đại dây cắm chỗ ổ điện để mau mau ngủ lại.

Sáng sau, đột nhiên Sao Khuê nghĩ rằng Huỳnh M muốn nhờ mình việc gì. Gia đình con gái đang bệnh. Sao Khuê gọi để biết thêm chi tiết. Cũng lại một trùng hợp lạ lùng là vài ngày trước một chị bạn dược sĩ cho biết có một gia đình bị nhiễm Covid cả nhà và họ chỉ dùng aspirin liều cao mà qua khỏi. Có lý lắm! Vì khi dính Covid, máu bị đông gây biến chứng tùm lum. Sao Khuê gọi cho con gái thứ hai của Huỳnh M và nhắn cho cả nhà uống aspirin và cả ba mẹ con qua khỏi...

Cách đây chừng hai ba năm, nhị độ mai chúng tôi có tiếp một người bạn rất thân của Huỳnh M từ Mỹ qua. Nhân dịp gặp nhau này chúng tôi lại nói về một người bạn cũng tên M đã ra đi ngay từ khi mới học năm thứ hai dược khoa. Phương M, Mỹ L, Tố L, Huỳnh M là bốn người bạn rất thân từ thời trung học. Khi lên đại học họ cùng chọn dược khoa và lúc nào cũng học bài chung với nhau. Ngày hôm đó thư viện bị trung dụng làm phòng thi mà Phương M không biết nên phải trở về. Khi vừa queo cua Cường Đê-Thống Nhất thì Phương M bị một chiếc xe gắn máy mobylette tông vào té xuống đất mê man, được chở đến nhà thương Đô Thành và ra đi đêm đó do cục máu đông trong não. Mỹ L kể:

- Phương M hứa với mình là sẽ mang quần áo đến, học bài chung và ngủ lại. Phương M vẫn ngủ lại nhà và hay giả ma núp sau màn cửa sổ để nhất mình...

- Sau đám táng thì chị em về. Đêm tối em thấy lục đục, mở mắt ra thì thấy chị Phương M đang lục tủ quần áo. Em hỏi “chị làm gì thế” “ tao kiếm mấy bộ đồ mang theo đến nhà Mỹ L ngủ. À, thế còn cái xe velo solex của chị thì sao?

Em của Phương M tiếp tục kể, em trả lời: “Má buồn quá không muốn giữ lại nên bán đi rồi” thì chị trả lời: “Uông quá vậy sao không giữ lại cho mấy em xài. Thôi chị đi đây”...

Mỹ L kể tiếp:

- Sau khi mình có con thì Phương M có đến thăm mình một lần. Thằng nhỏ lúc đó được 2, 3 tuổi cứ chỉ vào cái màn cửa sổ chỗ Phương M hay núp và nói: “Má ơi, má đuổi cái cô đi, cô đó cứ nhìn con cười hoài à, má đuổi cô đi, con sợ quá.” Mình nhìn ra màn cửa và nói: “Bò ơi, bò đi đi, bò đừng có nhát con tui nữa.” Từ đó về sau không bao giờ Phương M về nữa

Tuần sau Sao Khuê lại mất một anh bạn lâu năm khác... Anh bị Parkinson từ lâu, vào nhà già tư nhân cũng cả chục năm. Tuy bệnh hành nhưng anh tự lo sổ sách giấy tờ trợ cấp, trợ giúp, nhà cửa, hợp bạn... Tới một ngày anh bị té. Anh thường xuyên bị té ngã nhưng lần này là do anh đã quá vội vàng đỡ một người già khác bị té từ trên xe lăn mà té theo. Anh Đào là người thích lo cho người khác. Anh ở trong nhà thương khá lâu và sau cùng bác sĩ không cho anh về lại nhà già cũ nên đành phải xin vào nhà già công để có chỗ săn sóc đầy đủ, nơi đây anh đã bị Covid chiếu cố và do cơ thể của anh đã quá suy yếu sau nhiều năm kháng cự với bệnh, anh ra đi sau vài ngày mê man có con trai duy nhất luôn túc trực trong phòng trong bộ quần áo bảo hộ như phi hành gia. Bạn bè xa gần ai cũng rất quý mến anh. Sao Khuê có làm một bài phóng điều theo thể thiếu văn gửi đăng báo và gửi đến các bạn. Các bạn đã rất thích bài điều này.

Một buổi tối Sao Khuê đang lướt trên máy thì đột nhiên thấy hình anh Đào hiện ra trên màn hình của iPad. Sao Khuê hoàn toàn không để ý, cứ nghĩ là mình đẩy nút nhầm nhưng hôm sau Sao Khuê ngờ ngợ:

- Lạ thật, ông này bị Parkinson, tay chân run rẩy làm sao vào facebook được?

Sao Khuê vào facebook, tìm tên anh, được sĩ Đào. Anh có tham gia nhưng rất ít bạn và đặc biệt không có tấm hình nào! Thế thì ở đâu ra trên màn I pad, anh Đào với nụ cười tươi rói?

- Thôi tôi hiểu rồi, anh về cảm ơn tôi đã làm bài văn điều. Chúc anh sớm về xứ Phật, không còn bị bệnh hành hạ nữa nhé....

Mấy tháng rồi các bạn không còn về thăm Sao Khuê nữa, chắc người hiền về cõi Phật cả rồi

Thành thật, Sao Khuê... thích thấy ma xem ra làm sao, nhưng quý ma ơi có đến thì đến ban ngày, chớ đến ban đêm. Quý vị le lưỡi đỏ lỏm, Sao Khuê dám tưởng là kẻ xấu giả ma mà búa cho một cái đay nhé. Đêm tối, quý ma đừng thò đầu ở cửa sổ mà hù Sao Khuê đấy nhé. Sao Khuê không sợ nhưng sẽ ớn lạnh, xiu luôn à nghe, hơn nữa nhà Sao Khuê đầy tỏi, người ta nói quý ma sợ tỏi?

Sao Khuê

NGƯỜI ĐÀN ÔNG ÁO ĐỎ KỶ BÍ

[François-de-Nion](#)

Đó là vào một buổi chiều thời tiết khắc nghiệt của tháng mười, khi Hoàng hậu và tôi, người hầu gái của bà, cùng đi vào một hành lang ở viện bảo tàng Louvre cổ kính ấy, và tôi không thể quên được một

khuôn mặt kinh khiếp đó mà cho đến bây giờ, khi ngồi viết lại những dòng này, nét mặt ấy lại hiện ra, cũng như không thể nào không chấp nhận sự thật về việc này.

Ngoài ra, chuyến du hành của chúng tôi từ Versailles đi Paris như là một chiếc thuyền đang nguy khốn giữa một dòng thác, với những gương mặt góm ghiếc hung dữ nhảy múa chung quanh chúng tôi, những cái đầu như treo trên ngọn giáo, đôi mắt bất động, hoặc nhón nhác, miệng đang gào thét lời nguyền rủa... Một ngày khiếp hãi, mưa lạnh, u tối!

Buổi tối thì phải lo sắp xếp chỗ ngủ trong các phòng của lâu đài Tuileries, nơi này chưa từng được sưởi ấm lại từ khi vua Louis XV con bé. Khắp mọi nơi đều trong tình trạng thật hỗn độn và ảm đạm. Tôi nghiệp Thái tử từ lâu nay quen với khung cảnh ảm áp ở lâu đài Versailles, cứ nép sát vào mẹ, kinh hãi khi nhìn thấy tường trần đồ nát như thế này.

- Ở đây sao mọi thứ đều xấu xí quá Mẹ ạ, cậu thì thâm với Mẹ.

Hoàng hậu Marie-Antoinette trả lời:

- Vua Louis XIV đã ở đây, con ạ, ta không thể nào khó tính hơn nhà vua đâu con.

Khi giường ngủ được sắp đặt một cách vội vàng, và các con đều ngủ yên, Hoàng hậu gọi tôi lại và nói:

- Nữ bá tước à, hãy đi với ta nào. Vua đã ngủ rồi, nhưng ta thì sẽ không nhắm mắt được nếu không đi một vòng xem các phòng ốc ở đây ra sao để yên tâm và không lo sợ có một kẻ thích khách nào đang lăm le dao kiếm trong bóng tối đồng lõa để làm hại Hoàng Thượng chăng.

* * *

Tôi bước đến lấy một đĩa nến. Đây là đĩa nến đặt trong phòng của Vua ở Versailles, chân nến bằng bạc mạ vàng cao đựng được hai ngọn nến mà bọn cận thần tha thiết ước mong được cầm lấy, vì cầm nắm được vật này là một điều vinh hạnh; nô gia đã cố mang vật quý này theo cho dù tình hình đang rối loạn. Tôi cầm chân nến và bước đi trước Hoàng hậu, soi sáng cuộc tuần hành vào đêm khuya qua tòa lâu đài ảm đạm.

Đám lính hoàng gia đang canh gác ở hành lang lớn khoảng giữa cung điện, phòng này lúc trước là của các thống chế; về phía đó thì không có điều gì phải lo ngại. Chúng tôi đi qua một phòng nhìn ra các khu vườn và sông Seine. Hôm ấy trăng sáng tỏ; một vài khung cửa sổ còn làm bằng kính ghép màu được cạy chùi từ dưới thời dòng họ Medicis.

Những cửa sổ này được làm bằng thủy tinh thô, lấy từ đáy chai lọ; từ đó một vệt ánh sáng màu lục nhạt chiếu thành từng đốm trên khuôn mặt Hoàng Hậu; bỗng dưng tôi nhìn thấy bà như một hình ma quái trong bộ áo trắng toát.

Tôi còn nhớ là đôi tay mình run lẩy bẩy, còn những ngọn nến thì nhỏ giọt như từng dòng lệ trên nền nhà.

- Cô sợ à? Bà hỏi tôi, Xưa nay cô vẫn gan dạ lắm kia mà.

Rồi bà lại còn bồi thêm như thế này:

- Ta đã từng chứng kiến sự can đảm và lòng trung thành của cô rồi mà; ta sẽ không bao giờ quên điều đó... nếu như ta còn có cơ hội để nhớ như vậy nữa.

- Ôi, dạ bẩm Hoàng hậu, tôi thốt lên.

Nhưng rồi bằng một cử chỉ dịu dàng và đầy uy quyền bà đưa tay chỉ vào một cánh cửa.

- Ta cũng không biết phía bên kia của những căn phòng này có gì nữa. Mỗi khi có dịp đến Paris trong những lần viếng thăm hiếm hoi ta chưa bao giờ mạo hiểm xa thế này.

Tôi thoáng nhìn qua khung cửa kính: vị trí cung điện đang ở bên trên sông Seine, và gió thổi mạnh làm rung chuyển những cành cây cao ở bãi cát dọc bờ sông, từng nhánh cây đen sì đong đưa quỵện vào tia long lanh ánh bạc của vầng trăng đang lên.

- Chúng ta đang đứng trước cánh cửa thông từ lâu đài sang hành lang của điện Louvre đây cô à, Hoàng hậu giải thích.

* * *

Bỗng dung một luồng điện lạnh làm tôi rùng mình: tôi có cảm tưởng như phía sau tấm cửa mỏng manh có đường viền mạ vàng và do nghệ nhân Coypel vẽ này là cả một trang sử huyền bí cổ đại của điện Louvre đang khuấy động đây.

Tôi cũng không thuộc loại thông thái về sử học của nước Pháp - chỉ những kiến thức được học cùng lần với gia phả học của dòng họ, nhưng tôi vẫn nhớ như in về những câu chuyện khủng khiếp và những truyền thuyết nghe đến rợn người.

Nghe đồn rằng cung điện này thường có những bóng ma kỳ quái xuất hiện quanh quần. Thế nhưng Hoàng hậu ra lệnh cho tôi mở ra, và tôi run rẩy vặn tay nắm cửa.

Một cơn gió lốc quất vào mặt tôi và suýt thổi tắt nến; tôi lấy tay che và đưa nến lên để làm tan bóng đêm chung quanh; tia sáng lập lòe làm chao đảo những hình bóng rất ghê sợ trong trí tôi; nhưng rồi Hoàng hậu nói to lên:

- Đáng lý họ phải để một người lính canh ngay ở đây để cho an toàn. Chỉ có Trời mới biết hành lang này sẽ đưa đến đâu.

Bà nói như thế vì bây giờ chúng tôi nhận ra rằng hành lang thật dài như dẫn tới nơi vô tận.

- Thôi ta hãy đi nào, phải xem mọi việc như thế nào đã, Marie- Antoinette nói.

Lúc đó tôi đánh liều trình bày với Vương hậu rằng điều tối thiểu cần làm là phải gọi những người lính canh để đi hộ vệ Lệnh Bà, nhưng bà ra dấu cho tôi đi theo bà, rồi bà bước đi trước.

Phần tòa nhà của điện Louvre ở đây được các kiến trúc sư thời vua Louis XIV cho xây thông qua với lầu đài Tuileries; những căn phòng này đã được khởi công sửa chữa, rồi lại bỏ phế, nên bây giờ là một mớ hỗn độn thật bừa bãi.

Chúng tôi đi lạc vào nhiều hành lang quanh co với nhiều bậc thang và hàng trăm lối quẹo, đôi khi lại bị những bậc thang xoáy tròn ốc bất thành linh chắn ngang, và làm như thể chúng xoáy tuột xuống trung tâm của lòng đất, và rồi bỗng dung ngừng ngay trước một hàng lỗ cửa, vết tích của những cánh cửa đã bị bít lại.

Những vòm cửa trên đầu chúng tôi rất thấp, theo kiến trúc thời trung đại, cột chống là tượng nửa thân những con thú với vẻ mặt quái dị. Hoàng Hậu thì thầm bằng một giọng nhỏ tựa như hơi thở:

- Chúng ta đang đứng ở phần tòa nhà mà chưa ai đụng đến; đây là lầu đài cổ xưa của các vua Charles IX và Henri III. Những tảng đá này chắc hẳn đã là chứng nhân của bao nhiêu biến cố.

Ngay lúc đó, chúng tôi nghe thấy một tiếng động nhỏ rất rõ cách đó không xa. Chúng tôi đang đứng ở chính giữa một nơi tựa hình ngôi sao, ở đó những hành lang đen tối gặp nhau. Phản xạ tự nhiên của một người hầu đối với vị quân chủ phải khắc phục sự yếu hèn của tôi làm tôi vươn lên phía trước Marie- Antoinette vừa giương cao chân nến.

Thế rồi một hình thù quái dị hiện ra, làm như đang bước xuống những bậc cấp đẽo trong các bức tường bằng đá, bước từng bậc một: đó là một người đàn ông nhỏ thó ăn mặc theo kiểu trưởng giả của thời xưa, với quần nịt có túi, áo kiêu kỳ có đường xẻ, và áo khoác với phần dưới rất dài. Tôi chiếu ánh nến về phía ông ấy và thấy trên người ông là y phục màu đỏ ngòm.

Khi nghe tiếng hét hãi hùng mà tôi không thể nào ngăn cản được, sinh vật kinh khiếp ấy với diện mạo là một ông lão nhưng dáng của đứa trẻ con, liền ngẩng đầu lên và bằng một cú nhảy thật mạnh leo lên các bậc thang mà ông chưa xuống hết; rồi ông bỗng bay lên như muốn đập đầu vào vòm cửa rồi biến mất.

Marie-Antoinette trân người, mặt mày xám ngắt; tôi bạo dạn cầm lấy bàn tay lạnh buốt của bà.

- Thôi ta về phòng thôi, bà nói; ở khu này không có sự hiện diện của con người có thể làm hại chúng ta. Chắc là Thượng đế muốn ta phải đến nơi này để cho ta một dấu hiệu cảnh báo về những hiểm nguy đang đe dọa vương triều đó thôi.

- Tâu Bệ Hạ, vậy ngài nghĩ là?

- Rằng chúng ta vừa mới nhìn thấy gã áo đỏ, cái bóng ma luôn luẩn quẩn ở những khúc quanh của điện Louvre khi quốc vương nước Pháp bị nạn. Ta không biết khi đã là con chiên của Thiên Chúa thì chúng ta còn có thể tin vào điều mê tín này không; nhưng làm thế nào nghi ngờ về chúng có mà ta đã chứng kiến tận mắt như thế này đây?

Chúng tôi trở về phòng; hoàng hậu tỏ vẻ thản nhiên, nhưng tôi thì lại kinh hãi. Toàn lâu đài đã yên ngủ. Tôi giúp Vương hậu thay áo, rũ bỏ những phần trang sức nặng nề trên người, rồi tôi nghe bà lẩm bẫm một mình:

- Ta lo âu về mọi mặt cho Hoàng đế. Về phần ta, ta chỉ là một người ngoài dòng tộc, chúng sẽ ám sát ta; rồi các con tội nghiệp của ta sẽ như thế nào đây?

Niềm đau của Vương hậu trong tòa lâu đài đầy thảm họa này đã vượt xa tất cả những bi kịch có thể dự kiến về bao điều kinh khủng nhất...

* * *

Tôi là người hầu cuối cùng của vương triều đã nhìn thấy, chứng kiến tận mắt sự xuất hiện của người áo đỏ kỳ bí của điện Louvre.

=====

Phụ chú Về **NGƯỜI ÁO ĐỎ KỲ BÍ** (Theo parisvox.info)

Hồn ma Điện Tuileries

Jean l'Ecorcheur.

Truyền thuyết cho rằng một hồn ma đã ám điện Tuileries trong một thời gian dài: đó là hồn của Jean l'Ecorcheur; người này sống dưới thời Catherine de Médicis. Khi bà quyết định xây vườn ở điện Tuileries - vườn ngày nay vẫn mang tên bà, thì Jean l'Ecorcheur làm ở lò mổ thịt trong khuôn viên vườn.

Vào lúc đó nơi này chỉ có một nơi trú ngụ nhỏ bé cho gia đình của vua, sau mới trở thành tòa lâu đài, đó là quà của Francois đệ I cho mẹ mình, một mỏ cát, những nhà kho để sản xuất gạch ngói từ bao đời, và một lò mổ nơi mà Jean làm nghề của mình với hai con trai phụ giúp ông. (Sách hướng dẫn Paris huyền bí, tr 713).

Nhưng họ đồn rằng Jean đã khám phá ra nhiều bí mật của Mẫu hậu. Đó là điều mà hung thủ - một người tên Neuville - đã cho nạn nhân biết trước khi thanh toán ông ta. Nhưng trước khi trút hơi thở sau cùng, Jean hứa là sẽ trở lại ...

Và hẳn ta đã giữ lời không lâu sau đó: Trong khi mà Neuville trở lại nơi hành hình để biết chắc là nhiệm vụ đã hoàn thành để báo cáo với nữ hoàng, ông ta bỗng có cảm giác như có người đến phía sau mình. Ông quay đầu lại và kinh hãi nhận ra rằng Jean đang đứng đó, mình mảy nhuộm đầy máu. Neuville tuốt kiếm ra để chém bóng ma đẫm máu, nhưng thanh kiếm chỉ quơ vào không trung và hồn ma của Jean biến mất.

Neuville liền trở lại nơi mình đã hạ sát hẳn nhưng không còn thấy xác của Jean ở đó nữa, mà chỉ còn lại vũng máu. Khi ông trở về kể lại câu chuyện cho Catherine de Médicis thì bà chỉ phá lên cười.

Về một Đế Vương

...Cũng theo truyền thuyết, vào năm 1815, một thời gian không lâu trước trận Waterloo (18/6), Hoàng đế *Napoleon* đang ngồi ở chiếc ghế bành trong văn phòng ở Điện Tuileries, bỗng cảm thấy như bồn chồn về điều gì, rồi nhìn thấy như một đám sương mù màu đỏ hiện ra trước mặt. Từ đám sương này hiện ra một người đàn ông rồi lại biến mất. Ông ấy đội một chiếc nón len màu đỏ.

Vài ngày sau đó, đội ngự lâm bị sát hại rồi đến lượt Hoàng đế bị đày ra đảo Sainte-Hélène và mất ở đó.

Cái chết được báo trước của Louis XVIII

Vua Louis XVIII (1755-1824) nối ngôi Napoléon, sống ở điện Tuileries. Ông tỏ lộ với bá tước Artois rằng ông cảm thấy đầu rất nặng vì trước đó đã nhìn thấy một đám mây rồi từ đó một người đàn ông màu máu bay ra rồi sau đó biến mất. Quốc vương băng hà vài ngày sau đó.

Đám cháy ở Công Xã Pari:

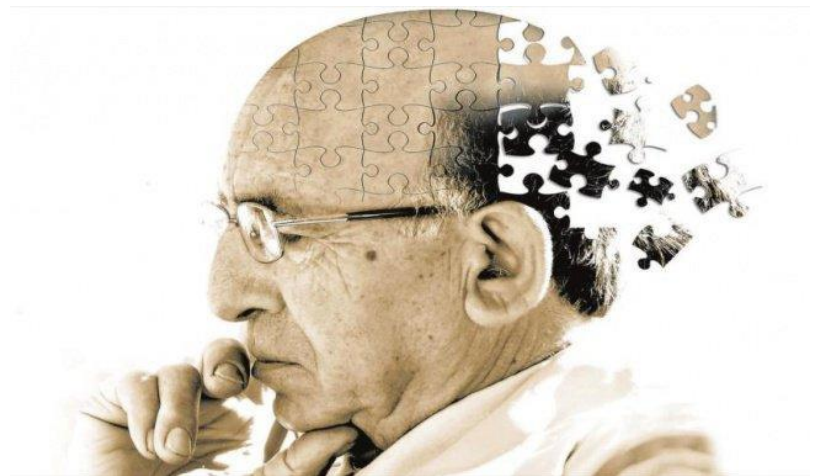
Nghe đồn rằng các chiến sĩ công xã Pari là những người sau cùng nhìn thấy hồn ma của Jean. Vào năm 1871 trong khi họ đang tìm cách chế ngự hỏa hoạn ở lâu đài Tuileries và đang nhìn đám cháy thì bỗng họ thấy ở cửa sổ phòng của các Viên đội một hình ma đỏ lờ mờ hiện lên giữa ngọn lửa rồi tan biến mất. Sau sự kiện này, từ đó không ai nghe nói về *Người Áo Đỏ Kỳ Bí* ở điện Tuileries nữa.

François-de-Nion- Thái Lan dịch

Bệnh Quên

Nhiều người ai cũng sợ có bệnh Alzheimer với hơn 4-5 triệu người Mỹ mắc bệnh hiện nay và dự đoán tăng lên 15 triệu vào năm 2050. Theo nghiên cứu thì bệnh mất trí nhớ này là kết quả của sự chết của những tế bào thần kinh trong não bộ. Tuy nhiên các nhà khoa học vẫn chưa tìm được nguyên nhân của sự kiện mất mát này. Yếu tố di truyền và môi trường đang được khảo sát có phải là nguyên nhân của chứng bệnh mất trí nhớ này hay chăng? Đa số các trường hợp mắc bệnh xảy ra sau 65 tuổi nhưng đôi khi độ tuổi 30, 40, 50 cũng bị mắc bệnh.

Tuy nhiên đôi khi người bị bệnh quên lại càng cảm thấy sung sướng hơn như người bệnh trong mẫu chuyện dưới đây. Lạ nhỉ? Xin mời bạn cùng đọc với người viết mẫu chuyện dưới đây:

Bệnh Quên

Nước Tồng có người đứng tuổi, tự nhiên mắc phải bệnh quên: buổi sáng lấy gì của ai, buổi chiều quên; ngày nay cho ai cái gì, ngày mai quên; ra đường quên cả đi, ở nhà quên cả ngồi; trước đã làm gì, bây giờ quên hết; bây giờ đang làm gì, sau này quên hết.

Cả nhà rất lo, xem bói không tốt, đi cúng không đỡ, đón thầy chữa thuốc cũng không khỏi. Sau có ông Thầy nước Lỗ đến xin chữa. Người nhà hứa nếu chữa khỏi, sẽ chia hai gia tài.

Ông thầy nói: Bệnh này bói không ra, cúng không khỏi, thuốc không trị được. Nay tôi thử hóa tâm tính, biến trí huệ anh ta, may ra khỏi chăng?

Nói xong ông thầy liền sai lột áo để cho lạnh, thì anh ta xin áo; sai cấm ăn để cho đói, thì anh ta xin ăn; sai đem vào chỗ tối, thì anh ta xin đem ra ánh sáng.

Ông thầy hớn hờ bảo vợ con anh ta: “Bệnh chữa được, song thuốc của ta bí truyền, không thể nói cho ai biết được.” Rồi đuổi cả người chung quanh, chỉ một mình ông ở với người bệnh trong bảy ngày. Chẳng biết ông thầy làm gì, mà cái bệnh lâu năm ấy lại khỏi ngay.

Khi anh có bệnh tình như thường, bèn nổi giận, chửi vợ, đánh con, cầm dao đuổi ông thầy. Người nhà bắt lại, hỏi nguyên do, thì anh ta than:

- Lúc trước lòng ta thản nhiên, khoan khoái là chừng nào! Trời đất có cùng không, ta chẳng cần biết. Nay ta phải nhớ lại cả những việc làm vài mươi năm về trước, việc còn, việc mất, việc được việc thua, việc thương việc ghét, muôn mối ngổ ngang, nổi dậy bồi bồi... Ta chỉ sợ sau này ta muốn được một phút yên tâm quên đi tất cả, liệu còn có được nữa không?

Liệt Tử (Nguồn: Cái Cười của Thánh Nhân của Thu Giang Nguyễn Duy Cần)

Nhìn bên ngoài, ai ai cũng thương hại cho người bị bệnh quên vì họ quên quên nhớ nhớ, ngơ ngác ngác nhưng nhìn một cách thực tế hơn thì người săn sóc cho người bị bệnh quên mới là người đáng thương hơn vì họ mệt nhọc hơn về tinh thần lẫn thể xác. Về tinh thần, họ lúc nào cũng lo lắng cho bệnh tình của người thân của mình khi bị lú lẫn vì không biết người bệnh này sẽ làm những chuyện "quái dị" gì nữa đây ví dụ như nấu ăn quên tắt bếp, đi ra ngoài thì quên khóa cửa tắt đèn, quên đeo khẩu trang (đặc biệt trong cơn dịch COVID 19 hiện tại, lái xe thì quên ngừng trước bảng "stop sign" hay vượt đèn đỏ, hoặc lái vào đường một chiều vì không để ý, v.v.)

Về thể xác, thì người săn sóc người bệnh quên phải cực nhọc hơn vì họ phải làm đủ mọi việc thay cho người bị bệnh, họ phải nhắc nhở người bệnh nhiều lần khi muốn họ làm một việc gì để rồi bị mang tiếng là "hay cảm ràm", hay "nói nhiều". Họ đi đâu cũng không an tâm khi để người bệnh ở nhà một mình nên đi đâu cũng vội vội vàng vàng về nhà hoặc là không dám để người bệnh đi đâu một mình vì sợ họ đi lạc, không nhớ đường về nhà. Người săn sóc cho người bị bệnh quên phải từ bỏ những cuộc vui riêng của cá nhân mình, bỏ đi những sinh hoạt với bạn bè để ở nhà săn sóc người bệnh v...v...

Nhưng người bệnh đôi khi lại tức giận, la mắng người săn sóc mình vì họ cho rằng họ bị quản thúc, không được làm theo ý mình, v.v. mà họ quên rằng vì họ hay quên nên cần phải được nhắc nhở, cấm đoán như thế, chứ ai mà lại không biết "không có gì quý hơn độc lập, tự do", phải không bạn? Người viết chỉ là người đọc được những tài liệu nào hay hay có liên quan đến nghệ thuật, văn hóa, sức khỏe, v.v. thì đem về đây chia sẻ với bạn bè cùng đọc với người viết mà thôi cho nên quý bạn cần tham khảo với các bác sĩ chuyên môn về các vấn đề y khoa, bạn nhé. Xin cảm ơn.

Bạn và tôi đang ở vào tuổi U70, U 80 nên cũng đã bắt đầu nhớ nhớ quên quên rồi nên trí tuệ cũng bắt đầu sa sút. Buồn năm phút!

Vậy chúng ta cũng cần tìm hiểu sa sút trí tuệ là gì nhé. Xin đọc tài liệu về sa sút trí tuệ do người viết sưu tầm trên internet mang về đây chia sẻ cùng quý bạn nhé.

Sa sút trí tuệ là gì?

Sa sút trí tuệ không phải là bệnh, đây là hội chứng lâm sàng bị gây ra bởi tổn thương não. Biểu hiện đặc trưng là suy giảm các lĩnh vực nhận thức như trí nhớ, chú ý, định hướng, ngôn ngữ, trí giác, suy luận, điều hành, và khả năng thực hiện các nhiệm vụ liên tục. Bên cạnh đó, **sa sút trí tuệ** có thể bắt gặp ở nhiều bệnh khác nhau, đặc biệt phổ biến nhất là căn bệnh Alzheimer - bệnh này chiếm 60% - 80% tổng số các bệnh nhân bị sa sút trí tuệ.

2. Triệu chứng của sa sút trí tuệ

Sa sút trí tuệ sẽ thường xuất hiện các biểu hiện sau đây:

- Trí nhớ bị suy giảm, giai đoạn đầu thường là giảm trí nhớ ngắn hạn
- Giảm khả năng nhận thức về thời gian, không gian
- Có biểu hiện vong ngôn, khó tìm từ khi nói, nói sai, viết sai
- Không nhận ra được người thân, người quen, các đồ vật quen thuộc hoặc có thể nhận nhầm
- Khó khăn trong việc ăn uống, vệ sinh cá nhân...
- Ngại tiếp xúc với mọi người, thu mình khỏi công việc và xã hội
- Có sự thay đổi về cảm xúc
- Khả năng điều hành bị suy giảm: giảm khả năng tính toán, giảm sự sáng tạo, không có khả năng đưa ra quyết định để điều hành, lập kế hoạch
- Có sự biến đổi nhân cách, luôn tự coi mình là trung tâm, rất dễ kích động và bệnh sẽ nặng lên khi tiến triển như bị kích động lời nói, hành động, có các hành vi không phù hợp như đi lang thang.

Bên cạnh bị rối loạn về nhận thức, **bệnh sa sút trí tuệ** còn có triệu chứng rối loạn tâm lý - hành vi và giảm chức năng nặng nề tùy thuộc vào giai đoạn phát triển của bệnh.

3. Nguyên nhân gây sa sút trí tuệ

Sa sút trí tuệ gây nên gánh nặng lớn cho bản thân người bệnh cũng như người thân và xã hội. Các nguyên nhân chính gây ra **sa sút trí tuệ** gồm:

- Do bệnh Alzheimer
- Do rối loạn thần kinh và chấn thương như chấn thương sọ não...
- Do bệnh nhồi máu cơ tim, viêm não, xuất huyết não
- Do sự rối loạn nội tiết như bị mắc đái tháo đường, suy giáp...
- Do việc lạm dụng các chất kích thích, sử dụng thuốc không hợp lý

4. Cách phòng tránh sa sút trí tuệ

Để phòng ngừa bệnh người cao tuổi cần:

- Thường xuyên hoạt động trí não như đọc sách báo, tham gia các buổi sinh hoạt cộng đồng.
- Người cao tuổi phải thường xuyên luyện tập thể dục đều đặn, nhẹ nhàng...

Người cao tuổi phải thường xuyên luyện tập thể dục đều đặn, nhẹ nhàng...

- Giữ tinh thần luôn lạc quan, vui vẻ.
- Tránh sử dụng các chất kích thích như rượu bia, ma túy
- Khi sử dụng các thuốc bổ não, dưỡng não cần có sự chỉ định và tư vấn của các chuyên gia y tế
- Thường xuyên kiểm tra sức khỏe định kỳ và cần được thăm khám sớm khi có các triệu chứng

Sa sút trí tuệ ở người cao tuổi cần được điều trị càng sớm càng tốt. Chính vì vậy việc chăm sóc và điều trị cho người bệnh nên thực hiện sớm tại các cơ sở y tế uy tín.

(Nguồn: sưu tầm trên internet - theo www.vinmec.com)

Xin mời đọc những câu danh ngôn hay hay vui vui dưới đây để làm kết luận cho bài tâm tình hôm nay, bạn nhé:

*Phụ nữ luôn lo lắng về những gì đàn ông quên; đàn ông luôn lo sợ về những điều phụ nữ nhớ.

– Women always worry about the things that men forget; men always worry about the thing women remember.

Khuyết danh

* Đừng ai đặt ra câu hỏi làm thế nào để quên một người mà mình đã từng yêu thương nhất, câu trả lời đó tùy thuộc vào cảm nhận của từng người. Khi nào mà chính bản thân của bạn không còn nhớ đến người đó nữa thì khi đó bạn đã quên.

Khuyết danh

*Ở đời không có chuyện không công bằng, chỉ có tâm không công bằng mà thôi. Hãy sống một cách không hờn, không trách, không hận, mọi chuyện đều không để ý thì tâm sẽ bình yên. Cho dù là say, là mê hay tỉnh cũng đều đã trôi qua, nên hãy quên đi...Quý trọng người trước mắt mới là hạnh phúc.

Weibo – Dịch: Thiên Lam

*Tôi có nhớ đấy chứ, và khi tôi cố nhớ, tôi quên.

– I do remember, and then when I try to remember, I forget.

A. A. Milne

*, Chúng ta thường quên nhiều hơn nhớ.

– We have all forgot more than we remember.

Thomas Fuller

Mời quý bạn xem youtube Tôi Vẫn Nhớ - Thơ Sương Lam Trinh Huỳnh thực hiện ảnh thơ, **nhạc Tưởng Ràng Đã Quên** qua tiếng hát Lâm Dung

<https://www.youtube.com/watch?v=DNNWkLI2Aj0>

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 536-ORTB 959-1028-2020)

Tập Làm Văn

Viết – Tranh Hoàng Thanh Tâm

Tôi yêu tiếng Việt từ thuở bé tí ti. Bập bẹ tập đọc trong lớp mẫu giáo của thầy Thống ở Quảng Ngãi, i u u, o, ô, ơ, a ã â, e ê y Tôi đã cảm thấy những vần, những chữ hấp dẫn hơn nhảy cò cò, chơi ô quan. Thời tiểu học, môn vẽ của tôi được thêm điểm nhờ tôi đặt tên cho “họa phẩm” của mình. Cô giáo bảo vẽ con gà. “Bức tranh” của tôi là một con vật nửa chim, nửa gà với tựa đề “Chú Gà Trống Oai Vệ”. Tập vẽ cây cảnh, tôi chăm chút cả buổi, nguệch ngoạc hai cây dừa, thêm vài nét lãng quăng như sóng, gắn tên “Hàng dừa ven sông”. Những giờ tập làm văn, những bài học thuộc lòng luôn là niềm vui cho con bé học trò tiểu học.

Theo tổ chức trường trung học, lớp học có nhiều chức vụ khác nhau. Có những chức vụ rất oai, được ưa chuộng. Chức trưởng ban văn nghệ, hát hò vui nhộn, nhiều học trò ngắm nghe. Năm lớp chín, tôi được bầu làm trưởng ban báo chí, mặc dù trong lớp nhiều trò khác văn hay, chữ tốt hơn tôi. Chức không cao như trưởng lớp, quyền không trọng như thư ký, cũng không vui như trưởng ban văn nghệ, nhưng tôi hoan hỉ nhận chức. Làm báo xuân, chúng tôi kéo nhau lên nhà người anh họ của tôi, nhờ anh vẽ ông táo bên cạnh số táo quân. Trong trí nhớ của tôi còn lờ mờ hình ông táo khòm khòm, đội mũ, ôm tong teo, mặc áo dài với quần đùi. Tôi bắt chước tạp chí *Tuổi Ngọc*, vẽ mấy con kiến vàng cầm bảng với những danh ngôn, lời hay, ý đẹp. Tôi đóng góp bài vở, nhưng chắc dờ òm, nên không còn nhớ mình viết gì. Biến cố 1975 đã đẩy học trò chúng tôi ra khỏi thế giới học đường hoa mộng và chấm dứt “sự nghiệp làm báo” của tôi. Sau cuộc đổi đời, môn Việt Văn lý thú tôi đã từng yêu thích chỉ còn là môn Văn nhạt tẻ, đôi khi ngớt ngạt vì kèm theo lời giảng chính trị.

Mạ chúng tôi có tiệm sách lớn ở thị xã Quảng Ngãi. Từ nhỏ, anh chị em chúng tôi có thú mê đọc sách, báo. Khá môn Việt Văn, nhưng thuở trung học, tôi chưa hề gởi bài đăng báo. Tôi chỉ mon men nộp vài bài thơ ngờ nghệch mỗi khi trường làm báo xuân.

Thật ra, tôi có liên lạc tuần báo *Thiếu Nhi* một lần. Sau mùa hè đỏ lửa 1972, gia đình nhỏ bạn thân của tôi dọn hẳn vào Sài Gòn. Chúng tôi mất liên lạc, khi vừa xong năm đầu trung học đệ nhất cấp. Tôi nhớ nhỏ bạn ngân nga. Năm nọ, tôi đọc trong tuần báo *Thiếu Nhi* bài thơ *Giọt Sương Long Lanh* có ghi: “Tặng Ngọc Thúy và kỷ niệm”. Tên tác giả không phải tên bạn tôi. Nhưng tôi một mực tin đó là bài thơ nhỏ bạn viết tặng. Bởi vậy, tôi nắn nót viết thư gởi đến tòa soạn *Thiếu Nhi* xin liên lạc với tác giả bài thơ.

Tuy là con nhà sách, chúng tôi chỉ được đọc sách thích hợp theo từng lứa tuổi, đúng theo “quy định” của song thân. Bởi thế, mãi đến năm lớp chín tôi mới được “chạm” đến tạp chí *Tuổi Ngọc* và mon men đến những tác giả ruột của phe “kẹp tóc”. Nhớ, Nguyễn Thanh Trinh với *Ví Dụ Ta Yêu Nhau*, Đinh Tiên Luyện với *Anh Chi Yêu Dấu*, Duyên Anh với *Áo Tiểu Thư*...

Năm 1983, sau một năm miệt mài đèn sách, sắp sửa hoàn tất khóa học Đức ngữ ở thành phố Heilbronn, thầy chủ nhiệm Stein đề nghị chúng tôi làm bích báo. Tôi háng hái xin đảm nhận “trọng trách” chủ bút. Tạp chí *Der Spiegel* (Tấm Gương) là tạp chí tin tức hàng đầu của nước Đức. Trong lớp Đức ngữ trung cấp, mỗi khi thầy cô giáo trích đoạn của báo *Der Spiegel* cho chúng tôi đọc, bắt phân tích diễn giải, chúng tôi vô đầu, bút tai, khổ sở lắm. Liên tưởng đến danh giá của *Der Spiegel*, tôi “sính chữ”, đề nghị đặt tên tờ bích báo của lớp là *Der Schulspiegel* (Tấm Gương Học Đường). Cả lớp cùng góp sức, nội dung tờ báo khá khiêm nhường, văn thơ ngô nghê, bởi tiếng Đức sau một năm vẫn còn... ngọng nghịu.

Nhớ mang máng những mẫu báo ngày xưa ở trường Nữ Trung Học, tôi lãnh xăng, vẽ vờ đạo diễn. Nhờ vài bàn tay khéo léo của những học trò khác, tờ báo trông đẹp ra phết. Rồi trường Đức ngữ, tôi vẫn giữ liên lạc với thầy Stein. Nghe nói, thầy vẫn cho treo tờ báo ở tường của phòng học. Tôi xin thầy Stein gói ghém tờ báo, nhờ bạn học khệ nệ mang lên trường mới cho tôi. Tờ báo nằm trong góc phòng tôi một thời gian. Đậu tú tài, dọn nhà đi, tôi đành phải cho tờ báo vào sọt giấy. Nghĩ lại tiếc ghê.

Những năm ở trung học Đức, tôi phải (hay được) nghiên ngẫm văn chương Bertholt Brecht, Max Frisch... Tôi thuộc đôi vần thơ trong bài *Zauberlehrling* của J. W. Goethe. Tôi bình luận *Die verlorene Ehre der Katharina Blum* của Heinrich Böll, *Unterm Rad* của Hermann Hesse...

Trình độ Đức ngữ của tôi đạt “tột đỉnh vinh quang” trong những năm trung học Đức. Tôi được là *Lieblingsschülerin*, học trò cưng, của những thầy cô giáo dạy môn Đức Văn. Những bài luận văn tôi viết năm bảy trang là những bài phân tích tác phẩm, tác giả, bài bình luận các đề tài thời sự, xã hội. Tôi được điểm cao, chẳng phải vì các bài luận mang tính sáng tác văn học, mà có lẽ do vốn ngữ vựng và văn phạm vững vàng của tôi. Rồi trung học, sách tiếng Đức tôi đọc đa số là các loại sách chuyên ngành cho chương trình đại học. Tôi không theo dõi các trào lưu văn chương Đức hiện đại nữa. Thỉnh thoảng, nhớ những sách dịch của E. M. Remarque, tôi tìm đọc nguyên tác vài cuốn sách yêu thích ngày xưa như *Drei Kameraden* (*Chiến Hữu*), *Zeit zu leben und Zeit zu sterben* (*Một Thời Để Yêu, Một Thời Để Chết*). Xong đại học, tôi hầu như chỉ xài tiếng Anh trong công việc. Bởi thế, vốn Đức ngữ của tôi ngày càng thâm thủng.

Tháng Mười năm 2018, tôi trở thành hội viên của Văn Bút Lưu Vong Đức Thoại. Ban tổ chức đề nghị tôi đóng góp mục đọc truyện trong kỳ họp thường niên năm sau. Lúc đó, tôi quá chủ quan, nghĩ thầm,

Làm báo der Schulspiegel, 1983

chẳng ngại, mình còn cả mười hai tháng trước mặt. Tôi mơ màng nhớ đến mảnh bằng với điểm 1, điểm xuất sắc của khóa học Đức ngữ. Tôi ngỡ những hào quang của thời oanh liệt trình độ tiếng Đức của tôi vẫn còn le lói.

Khi bắt tay vào việc dịch bài viết của mình sang tiếng Đức, tôi hoảng hồn. Bài tiếng Việt tôi viết xong, ý tứ sẵn sàng, chỉ cần chuyển qua ngôn ngữ khác. Thế mà tôi mần mò mấy tiếng đồng hồ chỉ được vài câu. May, thời buổi tân tiến, viết trong *computer*, tha hồ bôi, xóa. Tưởng tượng, nếu tôi dùng giấy trắng mực đen, có lẽ mỗi trang tôi chỉ xài được một, hai dòng, còn lại là gạch bỏ đen ngòm.

Nhờ *computer*, bài vở sạch trơn. Nhưng mỗi đọc lần lại, tôi phải vá chỗ này, chắp chỗ nọ. Càng lúc, tôi càng thấm tằm quan trọng của nguyên tắc văn ôn, võ luyện.

Nhiều năm qua, viết tiếng Việt là sinh hoạt thăng hoa cuộc sống, giúp cho tôi quên hoặc “xử lý” những nhọc nhằn đó đây trong đời. Viết tiếng Việt như tận hưởng giờ ra chơi với biết bao niềm vui. Vậy mà, viết tiếng Đức, cứ như trong giờ làm bài thi, căng thẳng, khó khăn.

Nghe một số tác giả đọc sách của họ ở Hội Mặt Thường Niên Văn Bút, tôi bắt đầu thấy lung lay tinh thần. Họ có nguồn gốc ngoại quốc, nhưng họ rất Đức. Đức thật, chứ không phải Đức trên giấy tờ như tôi. Nhiều người viết một năm hai ba pho sách bằng tiếng Đức dày cộm. Đành rằng, các cụ ngày xưa đã dạy: quý hồ tinh bất quý hồ đa. Tôi cặm cụi nhiều khuya, mà chẳng được bao nhiêu để gọi là lượng, nói chi đến chất. Tôi đâm ra do dự. Ngại mình chọn đôi giày quá lớn so với chân mình. Mặt khác, tôi không muốn bỏ lỡ cơ hội trình bày những tâm tư của một người Việt sống lưu vong. Tôi nhắc đi nhắc lại, rằng, tôi mong câu chuyện của tôi cũng được những người không phải Việt lắng nghe.

Trước ngày đến dự Hội Mặt Thường Niên năm 2019, tôi liên lạc qua điện thư với giáo sư Schlott, chủ tịch Văn Bút Lưu Vong Đức Thoại. Chúng tôi đồng ý dời phần đọc sách của tôi sang năm sau 2020. Tôi sẽ có thêm thời gian. Lúc gặp nhau ở buổi họp, giáo sư rất ân cần. Ông hy sinh giờ nghỉ giải lao, ngồi lại nói chuyện với tôi. Ông tỏ vẻ rất quan tâm những đề tài tôi muốn trình bày. Ông bảo cố gắng viết, lúc nào cần lời khuyên, lời đề nghị, cứ liên lạc với ông. Đáp lại những lời cảm ơn rồi rít của tôi, ông chỉ khiêm nhường nói, đây là việc, là bổn phận của ông.

Tôi đã cấn bút thật lâu khi dịch những đoạn văn có kèm ca dao tục ngữ, hoặc trích dẫn thơ nhạc Việt. Loay hoay dịch, sửa, xóa. Đọc lại vẫn không hài lòng. Đôi khi tôi phải lược bỏ hẳn cả đoạn có những từ ngữ rất đẹp của tiếng Việt, và chỉ lấy ý viết bằng tiếng Đức. Tập làm văn bằng ngoại ngữ ở tuổi quá nửa đời người coi bộ lắm chông gai.

Tôi bắt gặp trong tờ tạp chí tiếng Đức, đôi dòng trích dẫn nhật ký của nhà văn Franz Kafka: “*Verbringe nicht die Zeit mit dem Suchen des Hindernisses, vielleicht ist keines da.*”

Ồ, có lẽ tôi xin phép văn sĩ, cho tôi mượn câu nói của ông để tự nhắc nhở mình trong nỗ lực tập làm văn tiếng Đức: “*Dừng phí thì giờ tìm kiếm trở ngại. Có lẽ chẳng có trở ngại nào cả.*” Kinh nghiệm sống quý báu của văn sĩ sẽ động viên tinh thần tôi, để tôi chỉ dành thì giờ “tập làm văn” tiếng Đức. Năm tới, tôi sẽ mạnh dạn cất tiếng nói của mình, góp phần vào diễn đàn của những người viết lưu vong nơi xứ này.

Hoàng Quân

BUỒN THU

(xương)

Sáng nay mây bỗng thờ trong mù
Lạnh lạnh se da, lá úng thu
Cây rũ, chim buồn ngưng tiếng hót
Trời sầu đất khóc rộn âm u
Lá rơi xào xạc theo chân sóc
Chim gọi xác xao điệu kúc ku
Vài giọt mưa rây như lệ nhỏ
Gió ơi! Thôi gió hãy ngừng ru.

Kiên Mộng Hà

Oct 17th, 2020

VÀO THU

(họa)

Sương mờ chiều hôm ngỡ khói mù
Heo may nhẹ thổi, bão vào Thu
Lung trời đàn sếu không âm hót
Ngõ trúc gió lùa chẳng tiếng u
Thêm vắng xào xạc nghe lá đổ
Ngoài sân đùng đùng bước chim cu
Tùng vàng mây xám trời lơ lửng
Thiếu nữ lòng buồn, cất tiếng ru.

Tường Thuý

Tucson, AZ Oct/20/2020

MÙA THU

(họa)

Nhật cảnh làn mây lấp khói mù
Lay hồn lãng đãng lá vàng thu
Sau vườn đất lừng giăng mờ mịt
Trước ngõ trời trùm phủ tối u
Gió thổi nhành cây lia đóa Cúc
Mưa chuyên tán lá ẩn chim Cu
Nhìn bong bóng vỡ nhòa mi mắt
Ào nào cung buồn tiếng nhạc ru.

Minh Thuý Thành Nội

háng 10/19/2020

THU ƯỚT

(họa)

Một màu quan tái, đặc mây mù
Xám cả bầu trời, âm đạm thu
Thăng thốt tung không vang tiếng vạc
Xạc xào gió núi vọng lời ru
Cỏ hoa xơ xác... xa ong bướm
Cây cối tiêu điều... vắng sè, cu
Lác đác mưa rơi thêm não ruột
Lòng buồn,ngoại cảnh đượm sầu u!

Thanh Hòa

CẢM THU

(họa)

Chiếc lá nhẹ rơi xào xạc ru
Đâu đây khe vọng tiếng chim cu
Rừng phong chim đắm trong cô tịch
Lối nhỏ quanh co giữa mịt mù
Lãng đãng trời xanh, mây vương nhẹ
Nhật nhòe rắng đỏ, bóng thâm u
Thiên nhiên khoác áo theo mùa mới
Rực rỡ muôn màu dậy sắc thu.

Thúy M

10/20/20

SÂU THU

(họa)

Lá đỏ chiều nay, khói mịt mù
Ngõ ngang chợt biết đã vào thu
Không gian chìm lắng thôi soi sáng
Trời đất chuyên mình bỗng tối u
Cô độc thần thờ nàng sáo nhỏ
Lạc loài ngõ gác chủ chim cu
Thương mình nhớ bạn sầu ray rứt
Loáng thoáng nghe buồn tiếng gió ru.

VI VÂN

HOÀI THU

(họa)

Lạc lõng trong đời giữa hòa mù
Tâm hồn lạnh lẽo lúc tàn thu
Trong phòng gối lệch càn đơn lẻ
Dưới trướng màn buông tối tịch u
Kê ở nơi này, lia xóm cũ
Người đi chôn ấy, biệt mẹ cu
Bâng khuâng tưởng nhớ bao mùa trước
Mây độ cúc vàng đắm mộng ru.

Nguyễn P. Thuý

10/21/2020

Măng Non và Văn Bút Lưu Vong

Exil-PEN Sektion deutschsprachige Länder – Frankfurt 10.2018

Thời giữa thập niên 80, gia đình chúng tôi đến Đức được vài năm, tạp chí *Độc Lập* và *Măng Non* (sau này đổi thành *Văn Nghệ Trẻ*) là những món ăn tinh thần quý giá. Học tiếng Đức thật vất vả, trầy vi, tróc vảy. Bởi thế, chúng tôi thêm thường món ăn chữ nghĩa Việt ngon ngọt, vừa quý, vừa hiếm này. Nhận được tờ báo tiếng Việt, chúng tôi đọc từ trang đầu đến trang cuối, không bỏ sót mục nào. Đọc xong, chuyển tay qua anh chị em khác.

Từ thuở bé, tôi ưa ghi ghi, chép chép, không đầu, không đuôi, chỗ này vài câu, chỗ kia đôi dòng. Tôi có vô số tập vở to nhỏ, mỏng dày nhiều loại, để phục vụ những sinh hoạt ngoài học đường. Vào trường trung học Đức, không biết tự lúc nào, năm bảy dòng chữ tiếng Việt của tôi thỉnh thoảng góp mặt trong tập vở học chi chít tiếng Đức, toán, lý, hóa... Nhà trường Đức không có lệ kiểm soát sách vở của học trò. Chứ không, e rằng tôi bị ăn trứng vịt lộn, vì thầy giáo sẽ thắc mắc, tại sao giữa bài làm tóm tắt *Die Waage der Baleks* của Heinrich Böll, có đoạn viết bằng ngôn ngữ gì thầy chẳng hiểu.

Lên đại học, *computer* là “đầu tư” quan trọng, để mài dũa, tia tót chiếc cần câu miếng com trong tương lai. *Computer* của tôi, to như tủ sắt, lừng lững góc phòng, lúc ấy chỉ biết mỗi chức năng viết chữ. Cái tủ sắt này đã giúp tôi viết các bài thuyết trình trong các hội thảo chuyên ngành, chuẩn bị cho các kỳ thi chứng chỉ cũng như nhận đề tài làm luận án ra trường. Dùng *computer* viết truyện cũng giống như lạm dụng của công làm việc tư. Bởi thế, tôi rất kỹ càng, không dám lưu trữ chuyện riêng nhiều, sợ chập máy, sợ rầy rà ảnh hưởng đến “đại sự”. Tôi xài mực in rất chùng... mực. Lúc ấy, các nhu liệu tiếng Việt chưa phổ biến, tôi viết tiếng Việt không dấu, in ra, đánh dấu bằng bút chì. Tất cả công đoạn đều mang tính thủ công. Tôi chưa hề biết đến văn minh *email*. Viết xong, tôi chạy ra tiệm làm bản sao, bỏ bài viết vào bao thư, ra bưu điện “âu yếm” gửi đến tòa soạn.

“Tác phẩm thủ công” đầu tay của tôi, truyện ngắn “Chó, Mèo, Chim, Cá” đăng trên báo *Măng Non* ở Tây Đức của nhà văn Ngô Nguyên Dũng. Anh Ngô Nguyên Dũng là chủ bút, chủ nhiệm, tổng thư ký... lo toan mọi việc, từ đầu đến cuối. Tôi ngạc nhiên và thật vui khi nhận được tấm bưu thiếp của anh Ngô Nguyên Dũng. Anh khen truyện “Chó, Mèo, Chim, Cá” dễ thương và ân cần nhắc, nhớ viết tiếp. Ít lâu sau, anh Ngô Nguyên Dũng báo tin phải đình bản tờ báo, mặc dù anh rất yêu chữ nghĩa. Com áo hằng ngày đòi hỏi cả tay phải lẫn tay trái của anh (mà có lẽ của rất nhiều người). Anh khuyên tôi, gửi bài vở đến *Xóm Măng* của *Làng Văn*.

Tôi không gửi bài đến *Xóm Măng*, nhưng vẫn “gặp” anh Ngô Nguyên Dũng khi đọc báo *Làng Văn*. Tôi hâm nhi những *Dòng Chữ Tâm Tình*, ngắm nhìn *Mười Hai Hoa Cúc*, làm quen với Cún 1, Cún 2, Kiki, mấy nhân vật dễ thương trong *Gia Đình Cún*. Đọc truyện của anh, ngoài những đường xưa lối cũ của Việt Nam, thỉnh thoảng bắt gặp vài địa danh của nước Đức, nhân vật người Đức, tôi có thêm chút tình... đồng hương với tác giả Ngô Nguyên Dũng.

Sau khi báo *Văn Nghệ Trẻ* đình bản, tôi liên lạc với anh Ngô Nguyên Dũng mỗi năm chỉ một lần, để đặt mua dài hạn báo *Làng Văn*. Tôi viết ít chữ, báo tin đã chuyển ngân gia hạn báo. Anh Hải, anh cả của tôi, kể, anh và anh Dũng cùng là học trò Petrus Ký, Sài Gòn. Qua Đức du học, anh tôi theo ngành cơ khí, anh Dũng theo ngành hóa học. Họ hoàn mới gặp nhau. Anh tôi bảo, anh Dũng rất hiền lành.

Năm 2002, anh Ngô Nguyên Dũng đóng vai ông mai, “xe duyên” cho tôi với chị Hoàng Nga. Những lúc hai chị em kháo chuyện, tụi tôi nhắc anh Dũng, gọi đùa là Ngô công tử. Mấy năm sau, anh Ngô Nguyên Dũng xuống München chơi. Chúng tôi có buổi hội ngộ thật vui ở nhà chị Hoàng Nga. Anh cười cười dễ dãi, như ông anh lớn, mặc cho mấy đứa em tinh quái trêu chọc. Anh Ngô Nguyên Dũng mang theo máy chụp hình, đạo diễn cho chúng tôi chụp vài tấm gọi là *để làm kỷ niệm những ngày quen nhau*. Thấy hình chụp chung ba người ngồ ngồ, tôi bèn “về”:

Hoàng Nga, Ngô Nguyên Dũng, Hoàng Quân, München 03.2007

Hoàng Quân mí lị Hoàng Nga

Quân tả, Nga hữu, giữa là Hoàng Ngô (Nguyên Dũng)

Gặp anh Dũng, tôi thấy anh hiền thiệt, hiền khô, hiền queo. Anh dễ quen, dễ mến. Về sau, những *email* liên lạc của anh, đầu chỉ đôi dòng, nhưng gói ghém những đồng cảm, đôi khi là những lời động viên, khích lệ, như của người anh dành cho em nhỏ.

Anh Ngô Nguyên Dũng đọc truyện Hoàng Quân trên *Thế Kỷ 21*, anh bình phẩm “... phải công nhận rằng Thúy đem những điều nhỏ nhặt trong đời sống thường ngày để viết ra những mẩu truyện thú vị như vậy. Không phải là chuyện dễ, và ít người làm được... Những điều nho nhỏ ấy đem đến cho tôi niềm vui nhẹ nhàng.

Năm nay, mùa Hội Chợ Sách Frankfurt, đặc biệt có nhà văn Nguyễn Ngọc Tư, từ Việt Nam sang Đức, lãnh giải *LiBeratur*. Ý mình nhà sát rạt Frankfurt, tôi gợi chương trình sinh hoạt mùa Hội Chợ Sách, chèo kéo anh Ngô Nguyên Dũng đi cùng. Anh cho biết, rất muốn đi hội chợ. Nhưng anh bận bịu chăm sóc người thân, không thể vắng nhà lâu. Tuy nhiên, anh cố gắng sắp xếp đến dự Hạp Mặt Thường Niên của *Exil-P.E.N* ở Frankfurt vào cuối tháng Mười. Anh rủ tôi đến nghe anh đọc truyện trong kỳ hạp thường niên. Anh hỏi tôi có muốn vào hội *Exil P.E.N* cho vui không. Tính tôi ham vui. Nghe đâu vui, háo hức tìm tòi. Tôi vội đánh dấu vào sổ tay, để dành cuối tuần đến dự kỳ hạp của *Exil P.E.N* ở Frankfurt. Anh Dũng gợi cho tôi những thông tin về *Exil- P.E.N*, Hội Văn Bút Lưu Vong, trực thuộc Trung tâm Văn bút Quốc tế. Điều kiện gia nhập hội là sinh hoạt trong văn chương, có tác phẩm xuất bản, và được hai người viết (thành danh) ở nước Đức giới thiệu. Tôi nhờ anh Phù Vân, chủ bút báo *Viên Giác* của Đức, giới thiệu. Lúc làm thủ tục, ông tổng thư ký hội cho biết, hai người giới thiệu phải là hai hội viên mới được. Anh Phù Vân không là hội viên. Vì vậy, tôi cần thêm người thứ hai. Một người góp ý ngay: “Tôi sẽ bàn với Prof. Schlott. Ông ấy sẽ viết giấy giới thiệu cô”. Tôi nghĩ thầm, hân hạnh quá, được ngay ông chủ tịch hội giới thiệu.

Đến phòng hạp, mới hay, không chỉ đơn thuần “cho vui” như tôi nghĩ, mà là chôn sinh hoạt của những người có đủ cả tên lẫn tuổi. Có người vừa thơ, văn, và họa. Có người sách đã được dịch ra nhiều ngôn ngữ khác. Tôi như con bé học trò tiểu học đi lạc vô khuôn viên đại học văn khoa. Anh Ngô Nguyên Dũng chu đáo dắt tôi đến chào ông chủ tịch hội, giáo sư Schlott và gặp gỡ những hội viên khác.

Hội viên vùng Đông Âu như Nga, Ukraine, Romania, Serbia cũng như vùng Trung Đông chiếm đa số của hội. Anh Ngô Nguyên Dũng là hội viên người Á Châu duy nhất. Anh Ngô Nguyên Dũng đọc một đoạn trong tiểu thuyết *Tausend Jahre im Augenblick (Ngàn Năm trong Khoảnh Khắc)*. Anh Ngô Nguyên Dũng viết tiểu thuyết này bằng tiếng Đức. Sách sẽ được nhà xuất bản POP-Verlag ấn hành trong năm nay (2018). Anh kể, anh đã ròng rã “chiến đấu” nhiều năm trời, khi viết cuốn truyện này.

Chủ tịch hội, ông giáo sư Schlott, hỏi tôi: “Cô nghĩ xem, cô sẽ có những đóng góp gì cho hội?” Thật tình, tôi không hề có câu hỏi này, tôi không chuẩn bị tinh thần. May sao, lúc ấy, tôi nhanh trí, tóm tắt những điều tôi đã, đang và vẫn làm, khi ngồi vào bàn viết. “Đến nay, tôi viết bằng tiếng Việt, tiếng Mẹ đẻ của tôi. Những câu chuyện của tôi trình bày, tại sao chúng tôi, những người Việt Nam có mặt ở nước Đức, ở Âu Châu. Chúng tôi làm gì để hội nhập vào xã hội Đức. Thế hệ chúng tôi và thế hệ con cái chúng tôi có khác biệt, mâu thuẫn gì...”

Buổi họp vừa dứt, anh Ngô Nguyên Dũng vội vàng ra về, không kịp dùng bữa cơm tối thân mật với hội. Vì đường xa, chạy xe khuya khoắt, anh rất ngại. Anh đành để tôi thay thế anh, ở lại trò chuyện với những người mới quen, vào tối thứ Bảy và sáng Chủ nhật.

Khi biết tôi là người Việt, cô Slavica, người Serbian, kể câu chuyện cô được nghe tận tai. Đầu thập niên 80, cô là y tá bệnh viện ở một tỉnh miền bắc Đức. Trong những lần tàu Cap Anamur đưa thuyền nhân vào bờ, có vài người phải ở lại bệnh viện điều trị vì tình trạng sức khỏe không ổn định. Cô được nghe được nhiều câu chuyện của thuyền nhân. Có câu chuyện gây ấn tượng mạnh mẽ nhất, đã thúc đẩy cô viết lại trong ngôn ngữ của cô.

Hoàng Quân, Ngô Nguyên Dũng, Frankfurt 10.2018

Như vậy, câu chuyện thuyền nhân Việt Nam

có mặt trong một cuốn sách viết bằng tiếng Serbian những năm đầu thập niên 90. Trong một chuyến vượt biên từ một vùng biển miền Nam Việt Nam, có một phụ nữ trẻ, cùng người em trai, dắt đứa con nhỏ chuẩn bị ra khơi. Người em xuống tàu trước. Người chị, vì lý do nào đó, bị buộc ở lại, có lẽ do tàu đã quá đông người. Phút cuối, trong tích tắc, người mẹ trẻ quyết định gửi đứa con cho cậu em mang theo. Người mẹ, phút giây ấy, không đủ thì giờ cảm nhận nỗi đau đứt ruột rời xa con mình, cô chỉ kịp thấy đứa con xuống tàu, có người em đưa tay đón cháu. Thật may mắn, hai cậu cháu đã bình an đến được bến bờ tự do. Câu chuyện của mẹ con, cậu cháu đã gây xúc động tột độ trong lòng cô y tá trẻ người Serbian. Cô Slavica viết một truyện ngắn về câu chuyện này. Bây giờ, mấy chục năm qua, cô kể lại cho tôi nghe, giọng cô vẫn còn xúc động.

Giờ nghỉ giải lao, thêm vài người đến bắt chuyện. Bà Hella gật gù: “Tôi thấy đề tài về những xung đột giữa các thế hệ rất hấp dẫn.” Sẵn có tờ báo (giấy) *Viên Giác* trong tay, có đăng bài *Yêu Lời Mẹ Ru*, tôi “khoe” ngay với các ông bà, đây là con trai tôi. Tôi kể sơ câu chuyện con trai học luật, các ông bà tấm tắc, *sehr interessant*, thú vị quá.

Bà Hehn, bà phó chủ tịch hội, thân ái vỗ nhẹ vai tôi: “Sang năm, họp thường niên, cô phải đóng góp phần đọc truyện đây nhé. Chúng tôi rất vui, có thêm tiếng nói từ miền viễn đông, từ *Fernost*. Cô nói tiếng Đức giỏi đó. Cô phải dịch truyện của cô sang tiếng Đức nhé.”

Như một cô học trò gương mẫu, tôi lễ phép: “Vâng, tôi sẽ cố gắng. Đây là *Hausaufgaben* cho tôi vào những tháng tới. Trước đây, tôi đã nhiều lần có ý định dịch truyện mình qua tiếng Đức. Rồi cứ hẹn lần, hẹn lữa. Nhưng lần này, tôi sẽ ghi rõ vào lịch của mình, ngày giờ nộp bài.”

Buổi họp mặt bé mạc, tạm biệt với các vị hội viên, nhiều người nắm chặt tay: “Nhớ nhé! Sang năm gặp nhau ở Tübingen. Chúng tôi muốn nghe những câu chuyện của cô đây.” Tôi muốn nói, nhưng chỉ dám nghĩ thầm: “Vâng, tôi cũng muốn được các ông bà lắng nghe câu chuyện của tôi.”

Năm sau, tôi còn 12 tháng để chuẩn bị kể câu chuyện của mình bằng tiếng Đức.

Hôm nay, tôi muốn kể câu chuyện về *Mãng Non* và *Hội Văn Bút Lưu Vong* bằng tiếng Việt. Nghe xong chuyện của tôi, có lẽ anh Ngô Nguyên Dũng sẽ nhắc: “Nhớ viết tiếp tiếng Việt và viết thêm tiếng Đức nhé Thúy.” Có lẽ tôi sẽ nhủ thầm: “Đừng dời việc gì qua ngày mai, nếu có thể dời việc ấy qua ngày mốt. Bởi, ngày mai, thứ Bảy, tôi bận làm cô giáo dạy tiếng Việt cho bầy trẻ nhỏ.”

Ngày mốt, Chủ nhật, tôi nhất định sẽ khai bút, dịch từ tiếng Việt sang tiếng Đức vài truyện ngắn của Hoàng Quân.

Hoàng Quân

I Am Afraid (Korkuyorum)

(by Turkish Poet Qyazzirah Syeikh Ariffin)

*You say that you love rain,
but you open your umbrella when it rains...
You say that you love the sun,
but you find a shadow spot when the sun shines...
You say that you love the wind,
But you close your windows when wind blows...
This is why I am afraid;
You say that you love me too...*

TRÁI TIM KIA NGHĨ GÌ?

Một đời
Nhớ nắng thương mưa
Ký chưa đủ xách
Đong đưa nón cầm.

Một đời
Nhận gió tri âm
Buổi chiều gió đến
Âm thầm cài song.

Một ngày
Tìm nơ nụ hồng
Lời YÊU là thật!
Hay lòng... mùa đông?
Kiểu Mộng Hà
Oct. 20, 2020

LỜI ĐƯA ĐÁY

Em yêu trời đổ mưa rơi
Mơ dù che khỏi ướt đôi gót hài
Em yêu nắng rực ban mai
Trú nơi bóng mát kéo phai má đào
Em yêu gió mát ri rào
Se mình... chẳng muốn gió vào song thưa
Sao tin lời nói đầy đưa
Rằng em yêu đầy hay đùa với tôi?
Nguyễn P. Thúy

YÊU

Em nói “yêu mưa ngẫu”,
Nón nghiêng sợ ướt đầu.
Em yêu nhiều nắng hạ,
Dù căng ngại má nâu
Em yêu làn gió lộng,
Lại khép cửa phòng thâu.
“Yêu anh”, lời em thốt...
Dường như đã thuộc lâu!

Thanh Hòa

CÓ THẬT KHÔNG?

Anh nói mình thích mưa cơ
Khi mưa sao lại mở ô che liền
Anh nói thích nắng xiên xiên
Nhưng khi nắng tỏa, tìm liền bóng râm
Anh còn thích gió đông xuân
Mà gió đến cửa âm thầm đóng ngay
Anh ơi, em sợ thế này
Lời yêu anh nói, thật hay giả vờ?
Tường Thúy

HOANG MANG

Yêu mưa hạt lệ buồn với vợ
Lặng lẽ dù che đợi tạnh trời
Yêu say nắng rực sáng người
Và tìm bóng mát chơi vui thả hồn

Yêu thâm ngọn gió hôn lên tóc
Bước vội về nhà móc kín then
Lòng em khó đoán trắng đen
Nên anh chẳng dám mon men lại gần.
Minh Thúy Thành Nội

LỜI EM

Em bảo thương sao những trận mưa
Mây vừa ập đến vội giương ô
Hạt mưa thôi hãy trôi vào đất
Khỏi làm giày xinh, ướt tóc mơ

Em bảo nắng lên đẹp tuyệt trần
Nắng vừa chiều tới nấp tầng râm
Nắng thiêu đi mất phần tươi mát
Nóng rất má hồng, héo nét thanh

Em bảo thương sao ngọn gió lạnh
Gió qua đồng thắm, đảo đồi xanh
Gió vào trước cửa mau tay đóng
Kèo bụi kéo theo bám bản mảnh

Em bảo yêu tôi suốt cả đời
Tình em bền chặt chẳng khi rời
Yêu mưa, nắng, gió, mà em tránh
Tình đã trao tôi có thật lời?

Thúy Messegee

BỆNH VIỆN KHÔNG NGƯỜI

Tôi chở bà chị họ đến bệnh viện ở downtown thành phố. Cuộc hẹn therapy dài hạn kéo dài cả tháng cho 12 lần. Hôm nay là lần thứ hai.

Đây là bệnh viện công của thành phố dành cho những người nghèo low income. Lần đầu đến tôi đã đi lạc vì có hai bệnh viện cùng tên ở cách nhau không xa, hỏi ra mới biết bệnh viện mới xây sẽ thay thế cho bệnh viện cũ.

Cái hẹn therapy của chị tôi vẫn ở bệnh viện cũ.

Hiện nay bệnh viện mới xây các khoa đã hoạt động hầu hết, chỉ còn vài bộ phận còn ở lại chờ ngày dọn sang bên kia khi mọi thứ của khoa này hoàn tất.

Tôi đã ngắm mặt tiền to lớn khu bệnh viện cũ rợp cây cao bóng mát phía trước và xung quanh. Vào trong thấy phòng ốc đồ dùng và mọi phương tiện vẫn tốt đẹp sạch sẽ. Cơ ngơi thế này mà nay mai sẽ bỏ không hoang phí. Chẳng biết người ta sẽ làm gì với một bệnh viện cao 5 tầng và nhiều phòng này?

Nước Mỹ không bao giờ thiếu những người hảo tâm donate tiền cho mục đích xã hội, nhưng dù tiền của cá nhân hay của chính phủ cũng là tiền, bệnh viện cũ còn dùng được mà bỏ đi xây mới tôi vừa thương vừa tiếc.

Đậu xe xong tôi lấy chiếc xe walker 4 bánh cho bà chị và đỡ đàn chị đi vào trong bệnh viện. Qua ông security ngay cửa, qua phía bên trái là quầy bán thuốc tây, hai chị em chậm chậm đi thẳng vào trong theo những mũi tên chỉ dẫn trước mắt để đến phòng therapy.

Chúng tôi ngồi bên ngoài chờ gọi tên. Khi chị vào phòng therapy thì tôi đi lang thang ra hành lang ngoài và không biết phải làm gì cho hết 45 phút therapy của bà chị.

Tôi đã ra tới khu pharmacy, chỉ có vài người ngồi đợi trong những dãy ghế ngay ngắn lịch sự. Đối diện khu pharmacy có một thang máy, lần trước đến đây tôi đã thấy có người lên xuống thang máy này. Tôi bỗng tò mò, muốn biết những tầng trên thế nào.

Tôi bấm nút vào thang máy và lát sau cửa mở, tôi thở phào nhẹ nhõm thế nghĩa là những tầng trên còn hoạt động. Tôi ngần ngại và quyết định bấm vào tầng 5 là tầng cao nhất, sau khi đi dạo qua tầng 5 tôi sẽ lần lượt đi xuống những tầng dưới cũng chưa chắc hết 45 phút để quay lại đón bà chị. Thật là một cuộc dạo chơi thú vị.

Tới tầng 5 thang máy dừng lại, cửa mở tôi bước ra, xung quanh vắng vẻ không bóng người, tôi không ngạc nhiên, chỉ một nơi nào đó có bệnh nhân thì mới có người phục vụ. Tôi chọn đại lối rẽ vào hành lang khu bao tử ruột.

Hành lang dài hun hút vắng vẻ, hai bên những dãy phòng đều có ánh sáng đèn mờ sau cánh cửa đóng kín. Dĩ nhiên, đó là riêng tư của mỗi phòng bệnh nhân. Tôi mừng rỡ khi thấy từ xa cuối hành lang có một người, hình như là phụ nữ đang ngồi trong chiếc xe lăn. Người bệnh chắc cũng thấy tôi.

Vậy là khu bao tử ruột vẫn còn ở lại dù tôi không thấy bóng dáng áo trắng của nhân viên bệnh viện cô y tá hay một y công nào. Chắc họ làm việc ở một phòng nào đó mà tôi chưa biết.

Tôi đi nhanh về phía cuối hành lang chỉ để được trò chuyện hỏi thăm bà bệnh nhân đôi câu cho thỏa chí tò mò bao giờ thì bà sẽ được chuyển sang bệnh viện mới.

Đi được nửa hành lang tôi đã nhận ra đó là một bà già lù khù ngồi trong chiếc xe lăn. Bỗng bà quay ngoắt xe lăn vào trong phòng làm tôi cụt hứng, nhưng tôi vẫn nhanh chân đi tới. Đây là hành lang cụt.

Tôi đứng trước cửa căn phòng bà bệnh nhân vừa lăn xe vào và lưỡng lự có nên gõ cửa không? Có đường đột lắm không khi tôi với bà không hề quen biết? Bà sẽ phản ứng thế nào? Bà vui vẻ tiếp tôi, nói chuyện với tôi hay tức giận vì bị kẻ lạ làm phiền và bà sẽ bấm chuông inh ỏi gọi y tá đến cầu cứu?

Nhưng công tôi đã lên đây, bắt quá tôi nói mình đi tìm người thân lộn phòng.

Tôi e dè gõ cửa. Không có tiếng trả lời. Tôi gõ cửa lần nữa, mạnh hơn, nhiều hơn và chờ đợi nhưng bên trong vẫn im ắng không một tiếng động nào y như chôn không người.

Tôi càng bị kích thích tính tò mò và không muốn bỏ cuộc. Có thể bà biết là tôi đang đi tới và không muốn tiếp tôi nên đã quay xe vào trong phòng, nhưng biết đâu bà đã gặp sự gì không may trong đó và không thể kêu ai?

Tôi xoay quai cửa và nhẹ nhẹ bước vào xem bà phản ứng thế nào. Trong phòng chỉ có một ngọn đèn nhỏ tỏa ánh sáng yếu ớt mờ mờ. Bà ấy đâu rồi?

Tôi định thân nhìn về phía giường, tấm màn lửng lơ khép nửa kín nửa hở che một phần chiếc giường bệnh nhân. Không lẽ một bệnh nhân già yếu phải ngồi xe lăn mà leo lên giường nhanh đến thế? Nhưng tôi vẫn cất tiếng chào:

- Chào bà... Bà có khỏe không?

Vẫn là im lặng như khi tôi bước vào. Không thể chờ đợi thêm nữa tôi mạnh dạn đến gần, kéo tấm màn và thấy... chiếc giường trống không!

Tôi ngạc nhiên hoang mang đứng lù xì xa khỏi chiếc giường và ngơ ngác nhìn quanh gian phòng. Ban đầu thoáng qua tôi nghĩ mình đi lộn phòng, nhưng dù đang thất thần hồn vía tôi vẫn biết mình không lầm lẫn. Bà già đó đã lăn xe vào căn phòng cuối cùng này.

Tôi không thấy chiếc xe lăn đâu cả. Vậy là bà ở trong restroom. Tôi mừng thầm và bớt sợ đến trước cửa restroom gọi to lên:

- Bà ơi... Bà có ở trong ấy không?

Không có tiếng trả lời, thậm chí không có cả một tiếng khua động nào chứng tỏ restroom đang có người. Một lần nữa tôi lại căng thẳng và hồi hộp khi quyết định gõ cửa restroom.

Chẳng lẽ bà ta bị điếc nên không nghe tiếng gõ cửa và tiếng tôi gào to trong không gian im vắng này. Tôi lại tò mò quyết định mở cửa vào restroom.

Gian phòng restroom nhỏ bé hoàn toàn trống không. Bà và chiếc xe lăn đã không vào đây thì đi đâu? Bà già và chiếc xe lăn đã không cánh mà bay!

Tôi chợt cảm thấy lạnh toát từ sống lưng và lan tỏa khắp người, tôi vội đâm đầu chạy bay ra khỏi phòng, mất phương hướng tôi chạy về phía ngõ cụt phải quay lại. Hơi lạnh kỳ quái cũng chạy đuổi theo tôi giữa dãy phòng đèn mờ hai bên im lặng đến ghê rợn.

Cái hành lang quái đản hình như càng lúc càng dài thêm ra tôi chạy hoài mà chưa hết. Tôi tưởng mình sắp hụt hơi ngã quỵ.

Ra khỏi hành lang tôi đứng thờ hốt hốt vài giây và không dám quay đầu nhìn lại, biết đâu bà già ngồi xe lăn ấy lại xuất hiện ở cuối hành lang đang nhìn theo tôi bằng ánh mắt tinh quái. Tôi chạy đi tìm chỗ thang máy, mới lúc này thang máy ở đây mà bây giờ kiếm không ra, chẳng lẽ cái thang máy cũng ma quái như bà già biến mất để trêu người tôi?

Thì ra tôi lại đi sai hướng chứ thang máy có chân đâu mà chạy đi nơi khác. Tôi đi ngược lại và tìm thấy nó, tôi bấm nút run rẩy chờ đợi thang máy mở cửa vài giây mà dài như vài thế kỷ...

Khi bước vào trong thang máy tôi bấm ngay tầng trệt và chỉ mong thang máy chạy ào ào đến mặt đất ngay cho tôi bước ra ngoài.

Cuối cùng thang máy cũng dừng ở tầng trệt, tôi vọt ra khỏi thang máy đến bên những dãy ghế chờ mua thuốc của pharmacy và ngồi phịch xuống để thở. Tôi như vừa thoát khỏi cõi âm ty trở về cõi trần gian.

Nhìn người ta vẫn lác đác bình thản qua lại, nhìn ông security đứng gác nơi cửa ra vào tôi dần dần hoàn hồn. Hình như không ai để ý, không ai biết tôi vừa từ thang máy bước ra.

Còn 15 phút nữa là bà chị xong buổi tập therapy, tôi có thể vào trong phụ giúp chị để sửa soạn ra về.

Căn phòng therapy rộng lớn với nhiều người đang chữa trị cùng lúc, kẻ đứng máy tập đi, người nằm giường đang co chân duỗi căng... Bà chị tôi đang nằm trên giường tập cho chúng đau xương hông bên

trái với therapist là cô Mary phụ giúp. Một therapist cùng lúc chăm cho mấy bệnh nhân, tập cho người này một lúc xong cô lại chạy sang người khác và cứ thế luân phiên.

Tôi đến bên giường bà chị và tìm cách hỏi chuyện cô Mary về cái bệnh viện này cho bằng được:

- Bao giờ thì phòng therapy của cô sẽ dọn sang bệnh viện mới?

Cô Mary vui vẻ:

- Cũng sắp thôi, chỉ còn phòng therapy này và phòng phụ khoa bên cạnh.

- Thế không còn khoa nào khác trên các tầng lầu sao?

Cô Mary khẳng định:

- Không, tất cả đã dọn đi, tầng lầu 5 dọn đi sau cùng cũng đã hơn một tháng nay rồi. Chỉ còn một nhóm người ít ỏi chúng tôi ở lại dưới tầng trệt này.

Tôi làm như tình cờ:

- Tầng lầu 5 có khoa bao tử ruột phải không...lúc trước tôi có thăm thân nhân trên ấy.

Cô Mary thoáng buồn:

- Chính nơi khoa bao tử ruột mà chị vừa nhắc có xảy ra một tai nạn khi di chuyển các bệnh nhân sang bệnh viện kia. Một nhân viên y tá sơ xuất khi đỡ bà bệnh nhân già yếu từ giường xuống xe lăn làm bà bị ngã và tử vong.

Tôi thảng thốt kêu lên:

- Thì ra thế...

Mary kể tiếp:

- Bà bệnh nhân chết ở căn phòng cuối dãy. Căn bệnh của bà ra vào bệnh viện thường xuyên nên các y bác sĩ đều quen tên quen mặt. Mấy cô y tá tầng 5 kể rằng mỗi khi có dịp cần lên tầng 5 đi qua đây đều thấy nhớ bà, bà thường ngồi xe lăn ngoài cửa phòng vì bà chán ngán nằm dài trên giường bệnh cả tháng trời.

Tôi rùng mình và nửa đùa nửa thật:

- Có khi bà thành ma ngồi xe lăn ngoài cửa đây. Mary cẩn thận nha.

Mary co vai lại:

- Tôi nhát gan lắm, nếu là chị, có dám lên tầng 5 lúc này không?

Tôi nào dám nói mình vừa lang bang vào thang máy lên tầng 5 kéo bị mang tiếng là kẻ tò mò tự ý đi vào cơ sở của người ta khi không có phận sự.

Những lần đưa bà chị đến bệnh viện therapy tiếp theo, tôi đều phải đi qua cái thang máy đối diện pharmacy, cái thang máy đã đưa tôi lên tầng lầu 5 vắng vẻ kinh hãi ấy. Thang máy có lẽ vẫn hoạt động để nhân viên bệnh viện xử dụng khi cần trước khi bệnh viện thật sự đóng cửa. Nhưng với tôi, cái thang máy khép kín đầy bí ẩn sẽ đưa người ta đến gặp một oan hồn.

Vài tháng sau thì tôi nghe tin bệnh viện cũ đã hoàn toàn đóng cửa. Bây giờ mới thực sự là bệnh viện không người.

Tôi lại có dịp đi xuống downtown thành phố, tôi cố tình đi ngang qua khu bệnh viện cũ. Khu bệnh viện cao tầng vẫn chìm trong hàng cây cao bóng mát bên cạnh con đường đông đúc nhộn nhịp xe cộ chạy qua. Nhưng trong đám giòng người hối hả, trong giòng đời bận rộn ấy có ai biết rằng bên trong bệnh viện vắng vẻ bỏ không này vẫn... còn sót lại hồn ma bóng quế bà bệnh nhân già lù khù ngồi xe lăn trước cửa phòng của bà ở cuối dãy của tầng 5 khu bao tử ruột không.?!

Nguyễn Thị Thanh Dương

(June, 22, 2020)

BUỔI CHIỀU NƠI NGHĨA TRANG.

Buổi chiều đi thăm mộ người quen,

Mùa Thu hiu hắt trong nghĩa trang,

Tôi lạc vào một nơi quanh vắng,
Tôi lạc giữa mộ bia, họ tên.

Có phải vì buổi chiều mênh mông,
Làm tôi bối rối lạc bước chân?
Có phải vàng Thu vãi chiếc lá,
Rơi rơi trong gió tôi chạnh lòng?

Những mộ bia tô điểm cao sang,
Nằm cạnh những mộ bia bình thường,
Họ là ai quăng đời quá khứ,
Không hẹn mà gặp nhau cuối đường.

Mộ người quen tôi để hoa tươi,
Thăm nhau không thể nói bằng lời,
Tôi gởi mùi hương làm tri kỷ,
Hoa thơm sẽ ở lại bên người.

Tôi đi thăm những ngôi mộ kia,
Trong tay tôi không còn bó hoa,
Nhưng lòng tôi đã là hương khói,
Thấp cho người vừa quen tình cờ.

Tiếng gió thổi qua vai tôi buồn,
Buổi chiều nghĩa trang bỗng hoang đường,
Hình như giữa cõi sống và chết,
Vẫn có người thương tìm người thương.

Nếu một ngày nào anh ra đi,
Tình tôi không chết lúc phân kỳ,
Trên mộ phần nhân duyên lỡ hẹn,
Nhớ anh, tôi mây trắng tìm về.

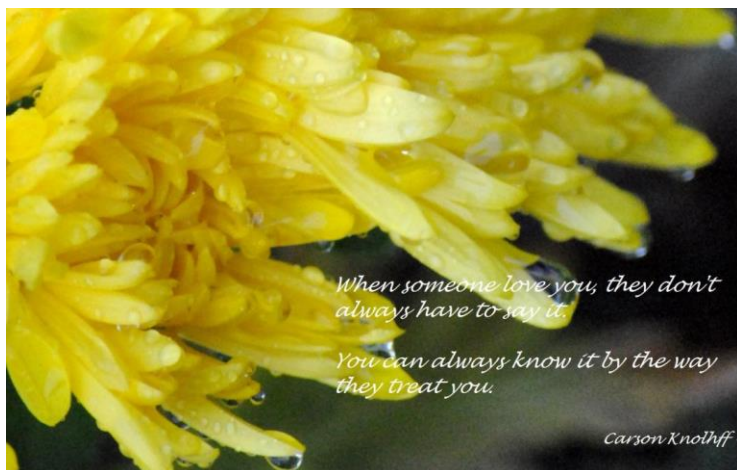
Trên con đường nhỏ tôi lang thang,
Nghe tiếng đá sỏi vọng dư âm,
Có phải bước chân tôi khuấy động
Đánh thức người giấc ngủ trăm năm?

Buổi chiều đã xuống thấp bao giờ,
Ngoài kia vẫn ồn ào tiếng xe,
Chỉ cách một con đường gần gũi,
Âm dương hai thế giới cách xa.

Chào mộ người quen, người không quen,
Chốc nữa đường phố sẽ lên đèn,
Nơi đây vài ngọn đèn sẽ thấp,

Có đủ soi kiếp người lãng quên?
Nguyễn Thị Thanh Dương
(Moore Funeral Home chiều Nov.05, 2015)

Hoa Cúc Mùa Thu

Mấy năm trước năm nào vợ chồng người viết cũng đưa nhau đi xem triển lãm hoa cúc ở Portland Nursery để ngắm hoa cúc mùa thu vì người viết rất yêu hoa cúc. Nhưng năm nay vì đại dịch Covid 19 nên Portland Nursery không có tổ chức buổi triển lãm hoa cúc hằng năm này. Thôi thì người viết đành phải ở nhà ngắm hoa cúc nhà mình và xem lại các youtube cũ về hoa cúc mà ông xã đã trở tải chụp hình hoa cúc để cho phu nhân làm youtube chia sẻ với bạn bè. Cũng vui thôi và hãy tận hưởng những gì mình đang có trong hiện tại. Tôi thường tự nhủ riêng cho mình

trong các sinh hoạt hằng ngày của tôi.

Mời bạn cùng thưởng thức với người viết Youtube Portland Hoa Cúc Mùa Thu do người viết thực hiện với những hình ảnh hoa cúc do phu quân của tôi chụp. Xin cảm ơn ông xã nhé.

Portland Hoa Cúc Mùa Thu

<http://www.youtube.com/watch?v=1AO8n1bd5wo>

Xin mời đọc một tài liệu về hoa cúc do người viết sưu tầm trên internet đem về đây chia sẻ với quý bạn nhé.

Hoa cúc vàng trong nắng

Nói tới hoa cúc là ta nghĩ ngay đến màu vàng, song thực ra cúc gần như có đủ các màu: cúc trắng, cúc đỏ, cúc tím, cúc nâu, cúc hoa cà. Theo thống kê trên toàn thế giới có đến hàng ngàn bông hoa thuộc họ cúc. Sắc vàng và sắc cam rực rỡ của những bông hoa cúc tiền. Cúc bách nhật màu tím hàng trăm ngày vẫn không rụng cánh, đổi màu. Cúc vạn thọ cánh vàng đậm có viền đỏ. Có giống cúc dây, trồng trên ban công rủ xuống như một dòng suối màu vàng gọi là kim tuyến, hay màu trắng gọi là ngân tuyến. Lại có loài cúc mốc, cành lá hình dáng đẹp, sống rất lâu năm, người ta thường trồng trong chậu để tạo dáng hoặc trồng ghép vào các hòn non bộ.

Hoa cúc là loại hoa không chỉ được ưa chuộng tại Việt Nam mà rất nhiều nước trên thế giới cũng xem hoa cúc như một giá trị tinh thần rất sâu sắc. Trong quốc huy của người Nhật có hình hoa cúc, và tấm huy chương cao quý nhất của người Nhật là Huân chương Hoa Cúc, vì người Nhật coi hoa cúc tượng trưng cho mặt trời. Người Nhật, Trung Quốc, Đại Hàn thường tổ chức những lễ hoa cúc rất tưng bừng.

Các nhà nghiên cứu về hoa cho biết, hoa cúc đã xuất hiện trên trái đất từ rất lâu. Người ta đã tìm thấy hoa cúc trong những di vật cổ đại từ rất lâu đời.

Theo phong thổ xưa, khi thu đến, đông sang, các loài hoa khác đều tàn lụi, chỉ có cúc vàng đua nở, “khi cúc trở hoa, các hoa khác không còn”, nên cúc được tán tụng là “cúc ngạo ngàn sương”, “cúc là hoa tài tuyệt hảo của mùa thu”, ... Những năm trở lại đây, không cần phải đến mùa thu mà người ta có thể nhìn thấy hoa cúc vào bất kỳ mùa nào trong năm nhờ vào những kỹ thuật tiên tiến. Thân cúc vàng chia nhiều nhánh. Hoa vươn nở ở đầu cành. Những cánh hoa xúm xít kết hợp hài hòa quanh đám nhụy li ti màu xanh non. Hàng ngàn cánh hoa vàng rực bao bọc xung quanh những nhụy hoa li ti. Nhiều cánh hoa tiếp theo từ nhỏ tới lớn dần, lần lượt vây quanh ở những vòng ngoài sắc vàng tươi thắm hơn. Đài hoa xanh có nhiều lớp cánh bao bọc giữ cho những cánh hoa khắng khít mãi bên nhau.

Mỗi cây hoa cúc có rất nhiều cành và ở mỗi đầu cành luôn luôn là những nụ hoa đang chờ ngày vươn mình hé nở. Thường rất nhiều hoa và nụ trên một cây nhưng hoa cúc vẫn không mất đi màu xanh, những chiếc lá cũng vươn mình theo những cánh hoa lung linh. Lá hoa tạo cho hoa có một vẻ đẹp rực rỡ hơn, những chiếc lá với thiết kế đường cong uốn lượn rất mỹ thuật.

Ngoài vẻ đẹp quyến rũ, điều đặc biệt làm cho người ta thích hoa cúc hơn nữa là chính là vẻ đẹp bền lâu của những bông hoa và mùi hương quyến rũ khi hoa nở. Hơn nữa, dù khi hoa không còn tươi tốt, dù lá đã úa vàng thì những cánh hoa, lá khô héo ấy vẫn “son sắt” không lia bỏ cành. Đó ai nhật được hoa lá cúc tàn nằm trên mặt đất. Đôi khi ta thấy quanh gốc cúc có hoa lá rơi rụng thì chỉ là do cúc bị sâu bọ cắn phá. Vì đặc điểm này mà từ ngàn xưa hoa cúc vàng đã được biểu trưng cho người quân tử “mai, lan, cúc, trúc” muốn ám chỉ sự trung thành và cương quyết, trước sau không thay đổi.

Hoa cúc vàng được đặc biệt yêu thích ở những nước phương Đông, người ta thường có thói quen thưởng thức ngắm hoa cúc nở hay chưng những chậu cúc trong nhà. Hoa cúc vàng sau khi được phơi hoặc hãm khô dùng để ướp với trà rất tốt cho sức khỏe. Dùng trà hoa cúc vàng sáng sớm mỗi ngày và trong một thời gian dài để kéo dài vẻ trẻ đẹp và thanh nhiệt cơ thể. Trà hoa cúc thích hợp với những người đã có tuổi, muốn tìm về chốn bình yên, trà hoa cúc tạo cảm giác thư thái an nhàn cho người thưởng thức . Ngoài ra hoa cúc còn được dùng như một vị thuốc điều trị nhiều bệnh khác rất công hiệu ... Hoa cúc vàng là biểu tượng và truyền thống của ngày Tết Việt Nam, hãy cảm nhận vẻ đẹp của những bông hoa cúc vàng khoe sắc rực rỡ.

Nguồn: Trích trong viettruyen.vn/tanghoa)

Mỗi người có một sở thích, một đam mê khác nhau, nhưng theo thiên ý của người viết, đam mê về nghệ thuật trong bất cứ lĩnh vực nào: hội họa, nhiếp ảnh, thơ văn, hoa cảnh, gia chánh, nữ công, v.v. vẫn là một đam mê đáng quý vì sự đam mê này sẽ làm thăng hoa đời sống của mình, để mình thấy cuộc đời này vẫn còn đẹp sao! Bạn đồng ý chứ?

Tháng Mười Hoa Cúc dễ thương làm sao với những dòng thơ dễ thương của Trần Mộng Tú:

*...Bây giờ là tháng mười
Em hiền như hoa cúc
Sao anh không là đất
Cho em ngã vào lòng...*

đã được nhạc sĩ Phạm Anh Dũng phổ nhạc và đưa lên Youtube. Xin mời quý bạn thưởng lãm qua link dưới đây:

<http://www.youtube.com/watch?v=1hVKZlkyD3M&feature=plcp>

Người viết có một cô bạn rất yêu hoa cúc và là một nhiếp ảnh gia nổi tiếng chụp hình rất đẹp và độc đáo nhất là chị thường viết những lời tựa hay hay ngắn gọn giới thiệu tác phẩm của chị.

Đó là nhiếp ảnh gia Hương Kiều Loan và người yêu nghệ thuật nhiếp ảnh phải gật đầu khen ngợi khi xem ảnh chị đã chụp. Chị đã thực hiện một PPS về hoa cúc rất đẹp. Người viết xin phép bạn Hương Kiều Loan cho phép người viết giới thiệu các hình ảnh về hoa cúc rất đẹp của bạn đã được post trên Blog <http://t-van.net/>.

Xin mời quý bạn cùng thưởng thức. Xin cảm ơn bạn HKL, chủ nhân Blog <http://t-van.net/> và Blog huongduongtxd.com nhé.

Huongkiềuloan

Xin Bấm Vào Đây Để Mở

HươngKiềuLoan : PPS Một Đời – Xuân và Hoa Cúc Đại Đóa

<http://t-van.net/?p=30649>

<https://suonglamportland.wordpress.com/category/hoa/>

Xin mượn câu chuyện câu chuyện Thiền dưới đây để làm kết luận cho bài tâm tình hôm nay bạn nhé.

Hương hoa cúc

Một hôm, một thiền sư đi chơi núi mang về một cây hoa cúc. Ông đem trồng ở sân thiền viện. Ba năm sau, cúc sinh sôi nảy nở thành vườn. Tới mùa thu, cả thiền viện đều thơm mùi hoa cúc. Dân chúng dưới núi đều ngửi thấy mùi thơm này, do đó lên chùa thưởng ngoạn. Họ không ngừng khen ngợi:

- Thật thơm quá!

Họ năn nỉ thiền sư cho vài cây đem về trồng. Thiền sư vui vẻ đồng ý. Dòng người xin cây liên tục không dứt. Không lâu vườn cúc trống không. Các đệ tử nhìn vườn cúc thê lương than thở:

- Thật đáng tiếc! Đang hương vị ngọt ngào thiền viện.

Thiền sư nghe được bảo:

- Như vậy càng tốt, 3 năm nữa thì toàn thôn đều ngát mùi hoa cúc.

(Nguồn: Email bạn gửi- cảm ơn anh TH)

Thôi thì chúng ta hãy cố gắng học tập tấm lòng nhân hậu, cách chia sẻ lợi ích của sự cho và nhận của vị thiên sư nói trên, bạn nhé.

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi- MCTN 545- ORTB 958-10212020)

ĐẤT LỞ MIỀN TRUNG

*Núi lở trên cao trút xuống rồi
Đất chuôi phủ kín thảm thương ôi
Chôn bao sinh mạng người vô tội
Cha mẹ không còn, trẻ cút côi*

*Miền Trung nhiều tỉnh biến thành sông
Thủy điện Rào Trăng sạt lở không?
Bùn lũ Tà Rùng vùi kẻ sống
Ôm con mẹ chết tựa tranh đông!*

*Quảng Trị, Thừa Thiên khổ hận trường
Quảng Nam, Quảng Ngãi cũng lây vương
Quảng Bình, Quảng Tín trong cuồng lũ
Xã Húc tan tành giữa giá sương*

*Phận người trôi nổi quá lênh đênh
Hình ảnh đau thương trước mắt mình
Nước lũ dâng tràn xấp mái
Thân gầy run rẩy bám đeo lên!*

*Rừng phá, cây dâu chẵn bão kia?
Thiên tai chồng vợ phải phân chia
Mẹ già con trẻ cha cùng mất
Thảm cảnh nào hơn kiếp sống là!*

Thanh Song Kim Phú

CA, Oct/21/2020

BUỒN THU

Sáng nay mây bồng thở sương mù
Lạnh lạnh se da, lá ửng thu
Cây rũ, chim buồn ngưng tiếng hót
Trời sầu đất khóc rộn âm u
Lá rơi xào xạc theo chân sóc
Chim gọi xác xao điệu kúc ku
Vài giọt mưa rây như lệ nhỏ
Gió ơi! Thôi gió hãy ngừng ru.

Kiều Mộng Hà

Oct17th2020

EM TOMBOY

Em nhí nhảnh dễ thương
Chắc em chưa biết buồn
Cứ tung tăng bằng thích.
Ăn quà vật luôn luôn

Anh bên nhà ngó qua
Len lén nhìn người ta
Đôi má hồng phơn phớt
Cô gái đẹp đây mà.

Thế rồi nàng tomboy
Một sáng bỗng đổi đời
Theo mẹ cha xuất ngoại.
Có người nước mắt rơi.

Nơi Nào Đó...

Tung tăng em bước như chân sáo
Tóc đẽ "garçon" không đánh đáo
"Jupe" ngắn màu xanh áo trắng, xanh
Em hiền "Soeur" dạy... chớ có trao

Hello! Bonjour! vẫn không quên
"Thưa mẹ" cần gì con đây ạ
Thơ nhạc du dương lời quyến luyến
Việt Nam em nhớ bản tình ca!

Hỡi em! Ở Mỹ hoặc trời Tây
Da vàng, mắt nhũn... long lanh ấy
Chữ Việt không quên nhớ mãi thôi
Đi "thưa, về "dạ" mẹ... con đây!

Bánh bơ, bánh sữa ngày hai bữa
Thịt thà cá nướng dầu mâm đầy
Nhớ nồi cơm trắng trên bếp lửa
Tí tách than hồng... nước mắt cay!

Thu Hương

Sau bao năm cách xa
Tóc garçon thăm nhà
Một cô nương quý phái
Những bước chân kiêu sa.

Em gặp anh hàng xóm
Nụ cười tươi chào đón
Tiếng nói vui nhí nhảnh
"Chào Anh" thật là giòn.

Tôi mỉm cười đáp lễ
Mừng em về thăm quê
Nghe trong lòng rướm lệ
Con đê đời phân chia.
Nguyễn Thị Thêm

ĐOÁ HOA CHO VƯỜN THUY

(xướng)

Bút ngà CÔ GÁI VIỆT nâng tay
Chữ quỳen vàng rơi gọn đằm say
Vườn THUY chào thu ngời chốn ấy
Đôi thom tiễn hạ rộn PHƯƠNG này
Tranh thơ uyển chuyển như rồng mùa
Mẫu tự lượn lờ giống phượng bay
Đẹp hút hồn người khi ngắm thường
Phục “cô công chúa” đã trình bày...

Phương Hoa

OCT 22nd 2020

Đa Tạ Nàng Hoa

(họa)

Cảm tạ Chị Em giúp một tay
PHƯƠNG này Gái Việt thật hăng say
Rừng HOA nở rộ màu tươi mát
Tiếng Việt lâu thông đẹp mặt này
Phóng bút thơ văn như phượng múa
Đưa tay thư pháp tựa rồng bay
Vẽ tranh, dịch truyện càng sâu sắc
Hội tụ tinh hoa đã tỏ bày.

Phương Thúy

Cô Gái Việt

(họa)

Bạn hữu vui hòa nắm chặt tay
Gìn ngôn ngữ của nước ta này
Mùa thu lộng ý tràn thi ảo
Tiết hạ lay hồn ngập phú say
Tiếng nổi tranh thơ hòa én lượn
Danh lưng bút pháp điểm rồng bay
Văn đàn, dịch lược tài chung góp
Một hội đây “Cô Gái Việt” bày.

Minh Thúy Thành Nội

Tháng 10/22/2020

VƯỜN THƠ CÔ GÁI VIỆT

(họa)

Bút thánh thi thần dễ mấy tay
Vào vườn thường ngoạn thật mê say
Lâu uyên mặc khách chờ PHƯƠNG ấy
Gác THUY tao nhân đợi chốn này
Bức họa truyền thần tranh sống động
Bài thơ trác tuyệt ý tung bay
Ai nhìn cũng thấy đều khen ngợi
Công chúa nhà ta khéo sắp bày.

ThanhSong Kim Phú

10/23/2020

VĂN HỌC MAI KIA

(họa)

Ngũ tướng thời xưa lệnh chỉ tay
Ngày nay gái Việt, việc hăng say
Năm nàng hiền Thúy hương lưng ngát
Một nữ trung cung tài vẹn ngát
Hội họa, thi ca đều rất tuyệt
Nấu ăn, gia chánh tất nhiên... bay
Chữ Tài chữ Đức thêm khiêm tốn
Văn học mai kia nhớ luận bày.

Kiều Mộng Hà

Oct 23-2020

Ba Mươi Năm

*Ba mươi năm xin trả nợ người, trả nợ một lần em đã bỏ ai
Ba mươi năm xin trả nợ người, trả nợ một thời em đã phụ ai...*

Theo lời năn nỉ của người xưa, xin được trả nợ tình, tôi thu xếp khăn gói qua với nàng. Quá tuổi nhi nghĩ thuận mà còn đòi đi cưới vợ, tôi thấy cũng kỳ kỳ nhưng lũ con tôi lại nhiệt liệt hưởng ứng. Chúng còn xúi tôi bỏ chúng lại mà đi cưới vợ. Thời buổi văn minh cũng có khác.

- Ba ơi, sao ba cứ suy nghĩ “goài zậy”, ba “goa” với má Hai, chúng con rất mừng. Ba với má Hai đã xa nhau gần trọn đời rồi. Ba qua với má Hai, má Hai sẵn sóc cho ba là chúng con an lòng. Ba sẽ vui vẻ khỏe mạnh, sống lâu và thỉnh thoảng chúng con lại bay qua thăm ba, biết đâu chừng chúng con sẽ có thêm em trai hay em gái để cung đó ba ...

Cô con dâu lớn gốc Cần Thơ thỏ thẻ.

Chúng nó khôn thấy mò. Tôi đi lấy vợ, tôi vui vẻ, chúng an lòng có người phụng dưỡng bố dùm. OK, nhất cử tam tứ tiện, tôi bay qua Cali ở với nàng, tránh cái lạnh giá làm ê ẩm mình mẩy của mùa đông xứ lạnh tình buốt này.

...Hồi đó chúng tôi đang năm thứ hai đại học Dược Khoa Sài Gòn. Trường chúng tôi từ dinh Salan góc đường Công Lý - Hiền Vương đã dọn về đây từ lâu. Trường tôi chiếm một trong bốn tòa nhà của thành Cộng Hòa cũ. Chúng tôi, Dược Khoa, góc Thống Nhất - Cường Để, đối diện là đại học Văn Khoa còn ngổn ngang gạch đá, bên trái là chành Nông Lâm Súc thoang thoảng mùi bò heo, và đối diện Nông Lâm Súc là đài truyền hình. Thành Cộng Hòa, xưa là nơi bảo vệ phủ Thủ tướng gần đó. Tòa nhà chính giữa khu đất hình chữ nhật có ba tầng lầu với nhiều phòng, để làm phòng học và phòng thí nghiệm. Phòng thí nghiệm hóa hữu cơ do thầy Tạo trông nom thì nằm ở cuối góc sân bên tay mặt. Phòng này chiếm một chỗ riêng rẽ vì nơi đây sản xuất ra nhiều chất hữu cơ cần có một chỗ thoáng khí để bốc mùi những lúc chúng tôi làm thí nghiệm. Làm thành chữ T với tòa nhà lớn là một giảng đường lớn, nơi đây chúng tôi có cours hóa vô cơ và hóa hữu cơ với thầy Tô Đồng và thầy Chu Phạm Ngọc Sơn. Thầy Sơn là giáo sư bên đại học Khoa Học. Thầy rất bận bên Khoa Học nên để có thì giờ giảng cho chúng tôi, thầy phải dậy sớm và lũ học trò còn ngáp ngủ phải tỉnh ngủ ngay khi trông thấy chiếc áo sơ-mi màu hồng của thầy. Thường màu hồng chỉ dành cho con gái và thầy Sơn có lẽ là người duy nhất được cô cho mặc áo màu hồng đi dạy học. Các thầy dậy năm thứ nhất, thứ hai hầu như toàn là thầy trẻ mới tốt nghiệp ở Mỹ về. Trẻ nhất là thầy Tô Đồng phụ trách hóa vô cơ, thầy trắng như sữa và trẻ như thư sinh chưa ra trường. Không hiểu thầy có run trước đám sinh viên mà nhiều cô đẹp như mơ không, chỉ thấy khi hết giờ là thầy hấp tấp ra về không ngó ngang, liếc dọc. Hệ thống đại học mới tiếp thu từ Pháp chịu ảnh hưởng của Tây nên còn phong kiến, giảng đường lớn bao giờ cũng có một ông planton túc trực, chỉ để xóa bảng trong và sau giờ dạy....

Năm thứ hai chúng tôi có thực tập hóa hữu cơ. Sau khi thi lý thuyết chúng tôi phải thi thực tập để tìm ra ít nhất 3 trong 5 chất của một dung dịch pha sẵn bằng các thử nghiệm đã học qua. Chỉ còn năm phút là hết giờ là tôi vẫn chưa xác định được 3 corps tối thiểu trong 5 corps chứa trong dung dịch. Hai corps đầu, thử nghiệm chính xác, còn lại tôi rất phân vân vì kết quả thử nghiệm không rõ ràng. Nếu viết cả hai tức là bốn nhưng nếu tôi sai 1 thì do có điểm âm (negatif) nên tôi chỉ còn có hai (một đúng trừ một sai là zero), như vậy là không đủ 9 điểm tối thiểu để đậu. Thi thực tập không có kỳ hai như thi lý thuyết nên rút là mất một năm....

- Lấy cọng đồng!

Tố Miên thi bên cạnh đã xong từ lâu thấy tôi bối rối nên nhắc khẽ. Như người vớ được phao tôi vội vàng nhúng que đồng vào ngay dung dịch. Phản ứng rõ ràng. Tôi đậu thực tập hóa và đậu lên lớp ngay kỳ đầu có đèn măng sông (mention assez bien tức đậu bình thứ) và từ đó tôi quen Miên.

- Cảm ơn chị nếu không nhờ chị nhắc thì tôi phải ở lại một năm, nhiều khi cái đơn giản không tìm mà chỉ tìm cái khó khăn mà đi.

Học Dược sở dĩ khó vì có nhiều điều lệ ngặt nghèo. Riêng cái phần lý thuyết đã là gay cấn. Từ năm thứ hai chúng tôi có tới tám cua (cours) Một năm có hai học kỳ, mỗi học kỳ có bốn cua nhưng cuối năm mới thi. Có hai ngày thi viết và thi hai môn trong tám môn đã học. Ngày thi viết sẽ có một đại diện thí sinh lên bốc thăm, lấy một trong bốn môn đã học, bốc nhằm môn nào thì giáo sư dạy môn đó sẽ ra đề. Vấn đề học tủ ít khi xảy ra vì không biết tủ nào mà khiêng về. Chúng tôi có 8 cours, mỗi cua dài cỡ 300-400 trang quay roneo, nên vị chi là 3000-4000 trang để học và phải học vì sau khi thi đậu hai môn thi viết thì 6 môn còn lại phải vào vấn đáp. Nhiều môn lý thuyết còn có thực hành. Thực hành cũng có phần

lý thuyết của thực hành, ngắn dễ học dễ nhớ nhưng phần thực tập thì gay cần do có điểm âm. Trúng 1, trật 1 thì ăn zero nên phải cẩn thận.

Môn hóa hữu cơ của thầy Sơn tuy là lý thuyết nhưng thầy cũng cho điểm âm. Nhiều khi thi xong ra về thơ thối hân hoan đâu biết là thầy trừ tới trừ lui hết cả điểm. Lý do các thầy đưa ra là nghề thuốc không được nhằm lẫn vì nhằm có thể làm chết người. Học hành khó khăn như vậy nên bước vào năm thứ hai là chúng tôi cắm đầu cắm cổ vào gạo bài, học quá xá, học để có gạo mà ăn. Than ôi, ở cái tuổi đáng lẽ được yêu đương lãng mạn, được anh theo Ngọ về, được đứng ngắm trông vời áo tiểu thư... thì những vần thơ lại giành cho các ông bạn ở trường đôi diện, đại học Văn Khoa. Đôi lúc có thoáng rung động với *em đi dịu dàng bờ vai em nhỏ* thì chòng cua dày cộm sẵn sàng đè bẹp con tim chưa kịp thổn thức. Tất nhiên cũng có vài người gồng mình chia động từ yêu mà khi đã bắt đầu chia động từ yêu thì cũng bắt buộc phải chia các động từ khác như tôi nhớ, em giận, anh hờn, chúng ta ghen, v.v. Trời sinh ra tôi vốn dĩ không thông minh lắm nên đành chia các động từ cần cù mà bù lại, ác nỗi cái người ơn, người bạn dễ thương của tôi cứ làm tim tôi đập sai nhịp mỗi lần tôi thấy nàng:

Tố Miên ơi hỡi Tố Miên

Dáng em thấp thoáng bước tiên dịu dàng

Khiến anh cứ mãi mơ màng

Bài học không thuộc, áo choàng rất buồm (áo rách do vẩy acid vào khi làm thực tập).

Tôi không thực thi nổi tam khoan: khoan yêu, khoan cưới vợ, khoan có con vì cái khoan đầu rất là khó. Khoan yêu? Đố ai cấm được tình yêu dù biết yêu là phiền phức. Ừ thì yêu cũng làm cho lòng mình lâng lâng, tim mình thổn thức, hồn mình ngất ngây nhưng đôi lại yêu cũng làm cho mình nhớ, khổ vì nhớ, nhớ thấy mờ, nhớ quên ăn, nhớ quên ngủ, nhớ đờ đẫn, nhớ tới học bài không vô:

Em là dòng chữ viết

Nằm giữa lòng trang của

Nên anh đành chịu thua

Tìm em mà năn nỉ

Vì vậy tôi phải tìm nàng. Tôi rất có lý để cầm tay nàng mà nói câu ngộ ái nị vì nếu tôi chậm trễ sẽ có một kẻ thứ ba nào đó xen vào thì ô hô ai tai!

Làm sao mà tôi tỏ tình? Theo nghiên cứu của ai đó thì phải đủ ba điều kiện “đúng” là “right person, right place, right moment”. Wrong một cái thì coi như rớt. Trước hết tôi tìm cách đổi ngày thực tập để được ngồi gần bên nàng, xin phép được vẽ mấy con vi trùng Koch, con Salmonella cho nàng, gỡ lại danh dự của thằng con trai, cộng thêm cái trò mọn là dành ghế giữ chỗ cho nàng, cô nàng này ngủ liên miên nên chỉ đến lớp trước khi giáo sư vào. Tôi rất khôn ngoan dành ghế cho nàng cạnh tôi, gần cửa ra vào và tất nhiên không ở ngay hàng đầu để rì rầm nói chuyện; vậy thì “right place”. Bạn sẽ nghĩ là tôi tỏ tình trong lớp bằng cách ghép vào vở nàng một lá thư xanh? Cũng được thôi nhưng mà chưa “right moment”, tỏ tình như vậy phải chờ ít nhất đến ngày hôm sau. Eo ôi, 24 giờ hồi hộp chờ kết quả còn hơn đi thi. Thi rớt còn có thể thi kỳ hai, nàng từ chối chỉ còn cách kiếm nàng khác giống như bị “sortie lat” thì phải chọn ngành khác mà học. Tuy rằng viết thơ không phải đào lỗ độn thổ khi bị “Không, không, em không hề yêu anh!”. Thế thì mình phải thủ thắng mới ra quân, nghĩa là bạn phải tấn công từ từ để lúc trái thị chín mồm, chỉ việc mang bị ra mà ơi “thị ơi, thị rụng bị bà”. Vậy thì tôi đã tỏ tình với nàng danh chánh ngôn thuận trong vườn nhà nàng bên khóm hoa cúc vàng một đêm trung thu... *Trong vườn đêm ấy nhiều trăng quá, trăng trải vàng ra khắp lối đi, hai người bên nhau đi chậm chậm, đầu tôi dục khẽ “nói mau đi”* và dưới ánh trăng huyền ảo đó, tôi bắt đầu nắm tay nàng, nhẹ nhẹ rồi siết chặt (nàng để yên), tôi kéo nàng áp sát vào vai tôi, vuốt tóc nàng, rồi nhẹ nhàng ôm nàng, ôm chặt thêm một tí, rồi khẽ thì thầm vào tai nàng: “Anh yêu em, anh yêu Miên”. Tỏ tình như vậy là nắm chắc phần thắng. Đêm trăng đủ sáng để thơ mộng, dịu dàng... Cầm tay, bạn chớ đại bỏ qua bước đầu quan trọng này.

Nếu bị gỡ tay ra thì mình còn thì giờ trở lại nghiêm trang, lùi ra một bước, giữ được tình bạn trong sáng dù con tim tan nát... Dĩ nhiên, Miên của tôi để yên và tựa đầu vào vai tôi cho tôi nghe nặng mùi dầu thơm tho.

.... Chiến tranh ngày càng ác liệt khiến bọn con trai chúng tôi bị tổng động viên. Chúng tôi không được rớt. Trường bộ binh Thủ Đức lúc nào cũng chờ đợi chúng tôi nếu thi rớt nên tôi và Miên, chúng tôi hứa với nhau chăm học và ra trường mới làm đám cưới. Chúng tôi cùng ước mơ *một mai khi mùa dứt chiến tranh, gió mang khúc đàn thanh bình, ta đi tìm thơ muôn hương và lướt theo muôn trùng sóng ở Đà Lạt, Vũng Tàu.*

...Chúng tôi vừa ra trường. Tất cả nam Dược sĩ đều bị trưng dụng. Không thể coi cái chết nhẹ như lông hồng nhưng cũng không thể tỏ ra hèn nhát chúng tôi lên đường nhập ngũ. Miên muốn dùng một năm chờ đợi đó để đi Pháp học về kỹ nghệ dược phẩm vì nhà nàng có ý mở một viện bào chế. Đó là những ngày đen tối nhất đời tôi. Quân trường đồ mồ hôi chiến trường bớt đồ máu. Các cậu công tử lưng dài trán rộng bị quay như đé về cả vật chất lẫn tinh thần. Chẳng còn cơm gà cá gỏi, bánh ngọt ngào, trái cây thơm tho của mẹ hiền. Không còn ly cà rem mát rượi trong nhà hàng Givral mát lạnh bên người yêu. Chỉ có chiến hào chiến lũy phải vượt qua. Chúng tôi đói và buồn ngủ. Cơm nhà thầu nấu với số lượng khổng lồ đâu có ngọt ngào tinh khiết như bát canh cải xanh của mẹ ở nhà. Ăn vội ăn vàng cho no nhưng lại đói meo ngay vì bị quần suốt ngày.

Miên thường xuyên viết thơ, những lá thơ màu xanh đầy ấp nhớ thương từ kinh thành ánh sáng xa xôi vời vợi đâu có bù đắp nỗi vòng tay thương nhớ. Ngày chủ nhật trong khu tiếp tân nhìn bạn bè có người yêu đến thăm, tôi đã tìm một gốc cây mà khóc thầm. Miên ơi! em có nhớ ngày nào chúng mình cùng lang thang trong vườn dược thảo nằm cạnh công trường. Miên ơi! Anh nhớ em hay mặc áo màu tím hoa cà và khi đó anh đã gọi em là nàng Solanacé, đôi khi em mặc áo màu vàng thì anh lại gọi em là công chúa Chrysanthemum và khi nào em hỏi hộp sọ thi rớt thi anh ăn cắp một vài búp Pasiflora trong vườn pha trà cho em uống. Miên! Lúc nào em cũng ngoan, rất ít khi hờn dỗi giận hờn để anh tập trung mà học bài cho kỹ. Miên! Lúc nào em cũng săn sóc cho anh nhiều hơn là lo lắng cho em... vậy mà sao em nỡ bỏ anh trong lúc khó khăn này?

Tôi đổi ra làm việc ở miền Trung. Miên đã không trở về như dự tính đã vậy thơ nàng gửi về lại khuyên tôi quên nàng đi và cưới vợ. Tôi đến nhà nàng thì ba má anh chị em nàng cũng giấu quanh và giục tôi lấy vợ. Lấy vợ? Ừ thì lấy! Sợ gì mà không lấy, ngu gì mà chờ mãi một người đã bỏ ra đi. *Em phụ tôi một thời bé dại thơ dại, em ra đi không nhớ gì tôi. Em phụ tôi một thời trẻ dại, em ra đi quên hết tình tôi...*

Năm 1977 tôi đi học tập về. Gia đình Miên đã ra đi từ 1975 và định cư ở Mỹ. Chúng tôi vượt biên. Ghét cái bản mặt mấy thằng phản bội, đâm sau lưng chiến sĩ, chúng tôi đi Canada.

Rút kinh nghiệm của mình, hai thằng con có bồ là tôi giục lấy vợ ngay khi ra trường: cưới vợ thì cưới liền tay chớ để lâu ngày trời cũng tách ra. Như vậy đám cưới chúng đã có đủ mặt cả cha lẫn mẹ nhưng mẹ chúng qua đời khi chưa kịp có cháu nội để bồi.

Qua những lần đại hội Y-Nha-Dược mà tôi chỉ mới tham dự về sau này tôi biết được Miên đã ly dị chồng, cháu gái lớn đã lập gia đình. Tôi đã cố chấp, từ chối không nói chuyện với nàng lần chạm mặt ở Paris. Tuy vậy Phi Nga, một người bạn thân đã kê lại nguồn cơn và chúng tôi đã trở lại với nhau sau những lời năn nỉ:

*Ba mươi năm xin trả nợ người, trả nợ một thời em đã bỏ ai
Ba mươi năm xin trả nợ dài, trả nợ một thời em đã phụ anh*

...Miên một mình đón tôi ở phi trường.

- Em biết anh chưa muốn gặp lại nhiều người lúc này. “Hoa bưởi thơm rồi” .

Tôi mỉm cười “đêm đã khuya”. Đó là kỷ niệm riêng của hai chúng tôi. Đó là những lúc sau khi học bài chung, chúng tôi đi dạo ngoài vườn và tôi, bên cạnh giai nhân quên cả ra về thì nàng nhẹ nhắc: “Hoa bưởi thơm rồi” trích từ những câu thơ mà tôi đã rót vào tai nàng (*thơ Xuân Diệu.*)

Về đến nhà, sau bữa cơm lãng mạn có nến có hoa, có rượu, có tắm nước nóng, có không khí mát sau cuộc hành trình tôi thực sự cảm thấy thoải mái khi được nằm dài trên chiếc giường rộng thơm mùi hương cũ. Tôi sắp sửa chìm vào giấc ngủ thì có tiếng gõ cửa phòng. Ôi giờ ơi! Ai đây: một bà già tóc bạc trong bộ áo ngủ rộng thùng thình, cặp kính lão xệ xuống mũi:

- Hoa bưởi thơm rồi, anh làm nhiệm vụ chú rể đi chứ.

Tôi ngồi chọc dáy, tỉnh cả ngủ, hai tay dụi mắt rồi phá lên cười. Phóng một bước, tôi chụp lấy mái tóc giả của nàng quăng xuống sàn. Miên ú ớ chỉ vào miệng, há miệng cho tôi rút hàm răng của Dracula. Hai đứa cười sảng sặc, cười chảy cả nước mắt. Còn nữa, Miên dơ tay lên cao cho tôi cởi chiếc áo khoác ngoài linh kinh những miếng độn. Bây giờ Miên mới là thực sự là Miên của tôi.

- Em chưa tháo lông mi giả!

Tôi nhắc nàng

- Ở há, em quên đeo.

Nàng chớp hàng lông mi không còn dài và rậm rạp như xưa nhưng vẫn xứng đáng che chở mặt cặp mắt to đang nhìn tôi tinh nghịch

- Em đoán là thế nào anh cũng có đọc truyện tiểu lâm tả anh chàng đẹp trai động phòng phải một bà già giàu rất xấu. Anh ta nhìn bà già từ từ bỏ tóc giả, tháo răng giả, lông mi giả... và cho đến khi bà già hiện nguyên hình thì anh ta sợ quá, xỉu luôn. Em tính mang mặt nạ này ra phi trường đón anh nhưng sợ anh xỉu, hết vía, leo lên máy bay trở về.

- Em thật quá quái, già đâu mà còn đùa dai.

- Vậy chứ không có mỹ viện căng da, không có thuốc nhuộm tóc thì em cũng đâu có khác bà già vừa bước vào phòng. Tuy vậy anh yên trí đi, em mới chỉ cắt bớt chỗ thừa chứ chưa độn thêm chỗ thiếu, chỉ hơi xấu một tí nhưng chắc không sao anh nhỉ... Hoa bưởi thơm rồi.

Miên cười khúc khích và lẩn vào cánh tay tôi đang mở rộng Tuy vậy tôi vẫn lắc đầu quậy quậy:

- *Ba mươi năm em nợ ngọt ngào, trả nợ một lần chưa hết tình đau. Ba mươi năm em nợ quá dài, trả nợ một thời chưa hết tình đau.*

Miên vòng tay qua cổ, hôn tôi:

- *Ba mươi năm vui lại được đây, chờ mãi ngày này, xin chờ dài lâu...*

Tôi dịu dàng theo tiếng nhạc:

- *Ba mươi năm em trả nợ tình, trả nợ một lần quên hết tình đau. Ba mươi năm vẫn lại thuở nào, trả nợ đời này và những đời sau...*

Bà Sao Khuê đòi ngưng câu chuyện “happy ending” ở đây. Tôi tự cho là chưa đủ. Quý vị độc giả chắc hẳn còn thắc mắc và vẫn chưa hiểu tại sao Miên lại phụ tôi và quý ông thì biết thừa thắng phải gió nó mê Miên, tìm cách chuốc rượu cho nàng say, tặng nàng một cái bầu khiến nàng phải cắn răng nhận nó làm chồng. Quý ông còn thắc mắc tương lai của cặp vợ chồng già như thế nào, tôi có cần phiền quý ông xin toa thuốc không...

Bà Sao Khuê cảm nói tiếp thì tôi bảo bà ấy rằng:

- Bà có nhớ ngày đi picnic Y-Nha-Dược, họ họp nhau kể chuyện tiểu lâm, bà xía vô kể thì bị bà Tiến chê nhạt như nước ốc, chuyện tiểu lâm phải hơi mặn mặn một tí mới vui.

Sao Khuê trừng mắt:

- Ah! Chuyện phòng the nhà nào cũng có nhưng giới hạn trong phòng đóng kín cửa, còn đây là bài viết, năm châu bốn biển ngó vào, cảm...

- Bà cho tôi thêm một dòng thôi nhé.

Chẳng cần Sao Khuê đồng ý, tôi xin cho các bạn hay là từ đó chúng tôi em-em-ét. Lưu ý không phải là MTS (maladie transmises sexuellement) đâu. Ai muốn hiểu sao thì hiểu. Sao Khuê cũng còn đang ngó mặt:

- Cái gì vậy?

- Thì em em ét (m-m-s). Quý vị nói tiếng Pháp mà.

Sao Khuê

Chú thích: m, m, s là matin, midi, soir hay mardi, mercredi, samedi hay mars, mai, septembre... Có gì bậy đâu chứ nhưng tôi thích cái nghĩa mà quý vị đang nghĩ trong đầu đấy. Quý vị nghĩ rất đúng.

Hạnh Phúc Đơn Sơ Bình Dị

Vợ chồng

vùng ngoại ô xa thành phố Portland 30 phút lái xe. Ngày xưa cách đây hơn 30 năm khu vực này giống như ở vùng nhà quê vì không có đèn đường và đa số cư dân là người cao niên. Sau này khu vực này phát triển mạnh, nhà cửa cất lên nhiều hơn nên có nhiều gia đình trẻ hơn dọn đến ở.

người viết ở

Đối diện nhà người viết là nhà của một cặp vợ chồng Mỹtráng trung niên khoảng dưới 50 tuổi, có 2 đứa con xinh xắn, cậu con trai lớn 5 tuổi và cô em gái nhỏ khoảng 2 tuổi. Cả hai đứa bé này rất dễ thương và thường hay chạy lon ton theo ba mẹ làm vườn ở sân trước. Khi gặp người viết, chúng thường hay chạy đến tôi nói líu lo một hồi đủ thứ chuyện không đầu không đuôi tùm lum đủ thứ chuyện, vui lắm, tuy rằng ở xứ Mỹ này tình hàng xóm không thân thiết như ở Việt Nam, gặp nhau chỉ "say Hi", nói dăm ba câu chuyện ngắn gọn chứ không cà kê dê ngỗng tâm sự chuyện ngắn chuyện dài như hàng xóm phe ta.

Người viết thường nhìn qua cửa kiếng trước nh
trông sang nhà cặp vợ chồng hàng xóm ở nhà đối
diện này và thường nói với ông xã của tôi rằng: "Đây
quả là một gia đình hạnh phúc, một hạnh phúc bình
dị, dễ thương: vì ông chồng đi làm về là vui với gia
đình nhỏ bé của họ với bà vợ không đi làm ở nhà
nuôi 2 đứa con xinh xắn dễ thương. Chuyện bà vợ
người Mỹ chịu ở nhà nuôi con cũng thật hiếm có ở
xứ Mỹ vì đa số phụ nữ Mỹ thường chọn phương cách
gửi con ở nhà giữ trẻ rồi đi làm vui vẻ với bạn

bè, được chung dọn phần son, được mặc quần áo đẹp còn hơn là ở nhà bận bù đầu với con nhỏ, mặc
quần áo đơn giản tầm thường.

Thỉnh thoảng có bà mẹ của cô vợ từ thành phố khác lái xe khoảng 2- 3 tiếng đồng hồ đến
thăm con gái và cháu ngoại với thức ăn linh tinh cho con, cho cháu. Bà mẹ nào thương con thương
cháu cũng thế, nhất là các ông bà ngoại, bà nội Việt Nam chúng ta hiện tại.

Với cái nhìn của người viết thì đây là một gia đình hạnh phúc, đáng yêu vì họ đang sống trong hạnh
phúc bình dị của họ, không se sua, sống đơn sơ bình thường, vợ chồng con cái thương yêu nhau, đâu cần
phải có ba bốn chiếc xe, năm bảy căn nhà, cửa hàng to lớn vì lớn tiền lớn sống, lo lắng đủ điều. Một
quá!

Với người viết, hạnh phúc đến từ những điều đơn sơ bình dị mà bạn và tôi thường có, thường gặp
hàng ngày như khi ông bà bế cháu nội, cháu ngoại bé bỏng trên tay cười vui với cháu khi cháu đang
mím cười vì được "mụ bà" dạy cười, như khi được hôn cháu khi cháu đến thăm ông bà, hay ông bà đến
thăm cháu, như khi nghe cháu nói bi bô nhiều chuyện, như khi bà vợ nấu những món ăn ngon cho
chồng, cho con cháu thưởng thức, như khi ông chồng phụ giúp vợ hút bụi, dọn dẹp, lau chùi nhà cửa
vườn tược, như khi vợ chồng cùng nhau đi du lịch xứ lạ đường xa, như khi gia đình cha mẹ con cháu
sum họp bên nhau, như khi được gặp lại bạn bè xưa cũ trong tình thân ái, như khi làm được những
chuyện thiện lành nho nhỏ, v.v.

Hạnh phúc rất đơn sơ từ những điều bình dị đó để chúng ta cùng có những niềm vui trong cõi nhân gian
này.

Xin mời thưởng thức nhạc phẩm Hạnh Phúc Đơn Sơ dưới đây:

<https://youtu.be/k40T3xyUciI>

Tuy nhiên, cũng có nhiều người lại đi tìm hạnh
phúc ảo ở nơi khác như con chim bị mù dưới đây:

CON CHIM BỊ MÙ

Nơi khu vườn anh nhà văn nọ có một cây si rất rậm
rạp, xanh lá quanh năm. Từ phòng viết của mình, qua
một tấm cửa kính, anh có thể nhìn thấy cây si ấy. Thói
quen của anh là thức sớm mỗi ngày để viết, và anh vô
cùng ngạc nhiên khi ngày nào, cũng có một con chim
tới đâm đầu vào cửa kính phòng anh. Nhiều ngày liên
tục, liên tục, sáng nào cũng vậy, anh đã có ý nghĩ:
Phải chăng con chim đó bị mù? Hay bị một chứng
bệnh nào đó?

Sự lý giải không được thỏa mãn, lại nhiều ngày tiếp tục trôi qua. Cho tới một hôm, anh quyết định bước ra khỏi cửa phòng mình, đứng về phía con chim, đối diện với tấm kính để nhìn vào căn phòng. Anh không thể tin nổi vào mắt mình. Trước mắt anh là một cảnh tượng quá đẹp đẽ. Một cây si lung linh xanh thắm in hình trên tấm kính, như thể ở một nơi nào đó thật xa, trong một không gian rộng hơn, sâu hơn. Và anh biết, con chim nhỏ bé kia đã "chán" cây si quen thuộc mỗi ngày của mình khi nó bất ngờ phát hiện ra một "cây si" khác. Nó đã đắm đuối vào đó để mong tìm tới một nơi đẹp đẽ hơn, lung linh hơn...

Đôi khi, chúng ta không biết những gì chúng ta đang có mới là điều quan trọng, là hạnh phúc thực sự của chúng ta, mà chúng ta cứ đeo đuổi những chuyện mãi đầu đầu. (!!!)

(Chuyện Ngắn Ý Nghĩa)

(Nguồn: Email bạn chuyên- Không thầy đề tên tác giả- Cám ơn Nga Nguyễn nhé)

Bạn và tôi đang ở tuổi "không còn trẻ nữa U70, U80 rồi nên cũng cần tìm cách sống hạnh phúc cho tuổi già như những lời đề nghị của một tác giả không thầy đề tên trong bài sưu tầm dưới đây

Bí quyết sống Hạnh phúc trong tuổi già

Trước tuổi trung niên - Đừng sợ hãi!

Sau tuổi trung niên - Đừng tiếc nuối!

Hãy tận hưởng cuộc đời lúc nào có thể...

Đừng đợi đến khi chân hết lết nổi, rồi mới tiếc nuối. Khi nào thể lực còn cho phép, hãy đến thăm những nơi mình thích.

Khi có cơ hội, hãy họp mặt với các Ông, Bà bạn già. Họp mặt không chỉ để ăn uống; mà để tận dụng khoảng thời-gian-chẳng-còn-lại-bao-nhiều.

Tiền gửi trong Ngân hàng chưa hẳn là của bạn. Khi có dịp cần tiêu, thì cứ tiêu, & hãy đối xử tốt với chính mình vì mình đang mỗi ngày một già đi. Thích ăn gì, cứ ăn! Điều quan trọng là bạn cảm thấy hạnh phúc. Thực phẩm tốt cho sức khỏe - ăn thường xuyên và nhiều - nhưng không hẳn chỉ ăn có thể. Thực phẩm không tốt cho sức khỏe - thỉnh thoảng ăn một chút - không nhất thiết phải tuyệt đối kiêng những thực phẩm này.

Hãy chữa bệnh bằng sự lạc quan. Dù bạn giàu hay nghèo.

Mọi người đều không tránh khỏi Sinh, Lão, Bệnh, Tử. Không có ngoại lệ, đời là thế. Đừng sợ hãi hay ưu tư khi bạn trở bệnh. Hãy sắp xếp trước mọi việc và sẵn sàng ra đi không nuối tiếc. Hãy để các bác sĩ chăm sóc sức khỏe cho mình, để Thượng Đế chăm sóc cuộc đời và yêu thương mình, nhưng chính mình phải làm chủ tâm trạng mình. Nếu sự lo âu có thể chữa khỏi bệnh cho bạn, thì bạn cứ lo âu đi! Nếu sự lo âu có thể giúp bạn sống lâu, thì bạn cứ lo âu đi! Nếu lo âu có thể đem đến lấy hạnh phúc, thì bạn cứ lo âu đi!

Con cái sẽ tự gây dựng nên gia sản của chúng. Hãy lo gìn giữ Bốn Báu Vật của mình. Thân thể mình - cần chú ý hơn đến sức khỏe, chỉ mình biết sức mình hơn ai hết.

Quỹ hưu trí - tiền do bạn làm ra, nên giữ cho chính mình là tốt nhất.

Người bạn đời - hãy trân quý từng giây phút sống bên nửa-kia-của-mình; rồi một trong hai nửa sẽ ra đi trước.

TÌNH YÊU LÝ TƯỞNG

Các bạn già - hãy nắm lấy mọi cơ hội để gặp nhau. Cơ hội sẽ hiếm hoi dần với thời gian.

**CÙNG BẠN BÈ, MỖI NGÀY TA HÃY CƯỜI VANG, NHẢY NHÓT
VÀ VUI VẺ VỚI NHAU!!!**

Dòng nước không bao giờ chảy ngược lại. Dòng đời cũng vậy, hãy vui sống!

HÃY TẬN HƯỞNG MỖI GIÂY PHÚT TRONG ĐỜI MÌNH

(Nguồn: Trích trong <http://tinmung.net>)

Xin mượn những lời thơ của Thầy Thích Tánh Tuệ qua bài thơ Những Bình Minh Hạnh Phúc để làm kết luận cho bài tâm tình hôm nay của người viết.

Những Bình Minh Hạnh Phúc

Nếu buổi sáng nay thức dậy
Thấy còn khỏe mạnh, bình an
Giữa cuộc đời đầy bịnh tật
Phước hơn nhiều người thế gian.

Nếu buổi sáng nay thức dậy
Đất trời quang đãng, tịnh thanh
Chấp tay niệm tình cuộc sống
Vì thanh bình không chiến tranh...

Nếu buổi sáng nay thức dậy
Mở mắt chậm nhìn chung quanh
Cha mẹ, anh em... còn đó.
Đời ta may mắn, phước lành.

Nếu buổi sáng nay thức dậy
Hè phố bao người nằm co
Lặng gửi tình thương đến họ
Tạ Ôn đời, ta ấm no!

Nếu buổi sáng nay thức dậy
Dòng người vội vã, ngược xuôi
Ta sống nhẹ nhàng, an tịnh
Biết đủ nên nghèo vẫn vui.

Nếu buổi sáng nay thức dậy
Quên hết hận sâu - thứ tha...
Soi gương thấy Ngài Di Lặc
Nơi nụ cười ta đang là.

Nếu buổi sáng nay thức dậy
Nghe người khuất núi, lìa xa.
Cảm ơn mình còn hơi thở
Sống đẹp hơn ngày hôm qua.

Như Nhiên Thích Tánh Tuệ

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 534_ORTB 957-10-15-2020)

Tháng Mười... Nhớ!

(Xương)

Đong đưa từng nhánh tương tư
Cánh hồng hé nụ kết từ cỏ hoa
Hương nồng thanh thoát mặn mà
Môi thơm ngào ngạt, đậm đà sắc tươi.

Mừng người sinh nhật Tháng Mười
Dấu bao nhiêu tuổi nụ cười vẫn xuân
Hồng môi mắt biếc buâng khuâng
Tình Cô Gái Việt bội phần chứa chan.

Tháng Mười đượm sắc thu vàng
Lời thơ điệu hát vọng vang xứ người
Phương trời khắp chôn đón mời
Hoa về khoe sắc tuyệt vời người ơi!

Songthy

THÁNG MƯỜI

(Họa)

Tháng Mười trao gửi tâm tư
MỪNG SINH NHẬT bạn ý từ kết hoa
Toàn phe kẹp tóc vui mà
Câu thương câu chúc duyên đà thắm tươi.

Tháng Mười ghi nhớ Tháng Mười
Mừng Cô Gái Việt nét cười thanh xuân
Bôi hồng, xao xuyên, băng khuâng
Tình như tử muội muôn phần hoà chan.

Tháng Mười đã hết lá vàng
Nhưng hương thu vẫn rộn vang tim người
CHÚC MỪNG SINH NHẬT gọi mời

ĐƯỜNG CỨ THỂ MÀ ĐI!

Nhận lửa từ trường đàn anh
Chuyên đi với nút đoàn kết
Gắn bó, yêu thương chân thành
Giữ gìn truyền thống Hương Đạo.

Trung, Nam, Bắc mấy khác nhau?
Chẳng ai kỳ thị tôn giáo!
Cũng tự nạn, cùng đồng bào
Trẻ luôn cần sự chỉ bảo.

Sá gì ai thấp, ai cao
Bảo tồn văn hóa Việt tộc;
Ngại chi nam giới, má đào
Ươm mầm cho trẻ hương lộc.
Ý Nga, 17.10.2020

MỒ KÊ?

(Buổi dạy nào Ý Nga cũng dành giờ cho các em đặt câu hỏi, và đây là 1 trong những câu hỏi “khó”. Xin chia sẻ cùng quý Thầy Cô đang giảng dạy tại các trường Việt Ngữ ở hải ngoại nhé.)

*

“**Mồ kê là wót hờ Cô?**”

Ôi chao em hỏi nghe ngô nghê! Nào:
Chữ ni Việt hóa từ Tàu,
Hay từ Âu, Mỹ, tận đâu... Google?

Mồ kê? Tự điển kê mô?
Đúng là trò cóc đầu **khô** bất ngờ
Tìm hoài, cô hóa ngây thơ
Sao nghe chữ nghĩa lừng lơ? Sách nào?

“*Mẹ la: Con quá ôn ào,
Tóc tai lem lước. Ôi dào! **Mồ hôi**
Mồ kê wót cả áo rồi*”

Gương nga nét đẹp vời vời bạn ơi!

Phương Hoa

Sinh Nhật Tháng Mười

(Họa)

Thu còn khép nép ưu tư
Cành Lan khoe sắc dịu từ nét hoa
Mùa thương nụ ước đây mà
Nắng hồng lãng đãng thêm đà xinh tươi.

Chị em sinh nhật tháng mười
Chung bông cắt bánh mím cười bùng Xuân.
Rượu nâng chẳng đợi cuối tuần
Phe ta cùng hát góp phần nhộn chan.

Mùa thu đẹp lá rơi vàng
Hội Cô Gái Việt nhộn vang quê người
Thơ văn khóa bút gọi mời
Chung thuyền trải mộng say vời lấm ơi.

Minh Thúy Thành Nội

Con hư đến thế thì thôi Tý à!"

*

Ôi chào tiếng Việt mượt mà!
Kê mô ai tưởng tượng ra mô kê?

Ý Nga, 17.10.2020

*Chữ **đậm**: nói lái và biếm.

CỜ, NƯỚC

Chào **cờ** mỗi sáng thứ hai
Chơi **cờ** chủ nhật, trở tài hai phe
Chào **cờ**: yêu **Nước** nhiều nghe!
Chơi **cờ**: uống **nước**, pháo, xe, mã... cười.
Ý Nga, 17.10.2020

CẦU

Cầu: may **cầu** thủ thắng lần này
Ông chủ xây **cầu** dân hưởng ngay
Dùng túi qua sông lo biết mấy
Có ngày ngộp thở chết con ai!
Ý Nga, 17.10.2020

***Cầu**: may: cầu nguyện (prey) may mắn

BÀ GÓA CỦA ÔNG SÓI

- Élise bé nhỏ của ông nè, trong ao hồ Agubeil có những gì hả cháu?
 - Hoa của lau sậy mà không ai dám hái và bao nhiêu cá mà cũng không ai dám câu, ông ạ.
 - Có gì nữa cháu?
 - Ông ơi có con chim bói cá, rồi những cô nàng với đôi cánh xanh biếc, những chú ếch ương kêu vang, những con kỳ nhông, đám quạ bay không ngớt.
 - Hết chưa?
 - Chưa ông ạ, còn có cả hình bóng của bà Góa của ông Sói, bà ấy đang đi qua đi lại, vòng vòng quanh đây.
 - Thế thì Elise à, đừng bao giờ đi gần khu đó nghe cháu vì cháu sẽ gặp nạn, ta nói cho cháu biết đó, gặp nạn bên bờ ao Agubeil này."
- Đứa bé liền hứa với ông. Ông ngoại của bé, là người bán hàng rong, mỗi khi vừa đến nơi đó liền chuyển sang hướng khác và tránh những vùng lân cận, nơi đó có mối hiểm nguy luôn rình rập ông và những người trong dòng họ.
- Đó là một ao hồ rất xưa cũ có nguồn nước từ một ngọn đồi bé nhỏ, quanh co, ở đó không có cư dân, quanh vùng ao hồ là vài khu rừng. Và ngọn đồi cạnh thung lũng thì thẳng đứng, là mỏm đá đen, và đầy cả vết nứt rất sâu nên đám rắn rết đã có thể làm tổ trong đó, và những cây đậu kim thì đâm rễ thật sâu vào. Và chỉ có loại cây này là có thể sống trên mô đất này mà thôi.

Nhưng chúng đã có thể vươn cao một cách diệu kỳ, rồi ngự trị trên ấy, và trong suốt năm tháng trời chúng đã rải những nụ hoa vàng tươi thắm lên đám lá xanh ngát của những cánh rừng cây sồi dẫn đến ao hồ. Những cánh hoa tàn vàng uơm rơi lá tả trên mặt ao được gió mang đi lãng tâng như những cánh bướm, và các bác nông dân nói rằng: "Nếu như tất cả loại cây đậu kim trên trái đất biến mất, thì vẫn tìm thấy hạt ở Agubeil."

Tuy nhiên họ không thích đến cạnh bờ ao. Họ vừa cuộc cày ruộng rẫy trên vùng cao nguyên ấy vừa ngắm nhìn dòng nước trong vắt. Một vài người mạo hiểm thả cần câu hoặc giăng đò vào mùa cá tẻ; nhưng không một ai màng đến việc lang thang quanh vùng đó, vì là đất sở hữu của Bà Góa.

Hỡi ôi! khi kể lại việc này tôi lại nhớ đến thời kỳ thật xa xưa và thảm thương làm sao! Tôi biết bà Góa đã rất nhiều tuổi và bị ghét bỏ. Người dân ở thị trấn thì quay mặt đi khi bà đến gần, để khỏi phải chứng tỏ rằng họ biết bà ta. Nhiều người đã từ chối không bán len, muối hoặc ngay cả vài đầu khoai mà bà cần để duy trì cuộc sống, vì thế bà thường phải đến hỏi nông dân và cửa hàng ở các thị trấn xa hơn.

Bà ấy cao lớn, khô cần, uy nghiêm và gương mặt cộc cần, và bọn trẻ rất sợ hãi khi bà đến gần chúng. Mái tóc, đôi vai, toàn thân mình bà chìm trong nếp gấp của chiếc áo khoác đen mà phụ nữ lúc xưa thường mặc vào ngày Chủ nhật, nhưng bà ấy lúc nào cũng khoác vào mỗi khi ra khỏi nhà. Đó là dấu hiệu của sự nghèo khó, hay là để tang? Ai có thể biết được? Bà ấy thật là bí mật.

Không một ai dám đưa tay ra bắt tay bà, không một ai chào hỏi bà, và ngay cả nếu trong nhiều tuần lễ liên tiếp họ không nhìn thấy bà cũng không một ai có ý nghĩ đến nhà xem thử bà còn sống không.

Những bà mẹ thì nói: "Nếu con không ngoan thì mẹ sẽ đến nói cho bà Góa đó." thế là bé im ngay và thu mình vào tay họ.

Tuy nhiên cái bà Góa ấy, ngày xưa chắc bà rất xinh đẹp, và cũng có thể là người tốt. Bà đã yêu và làm vợ của một người làm thợ xay lúa; ngày nay thì máy xay đã đổ nát, giương cao cái bánh xe bằng gỗ bên trên lỗ tháo nước ở bờ ao; và ngay nơi này bà đã xây lại cái chòi để ở bằng những mảnh đá và thanh xà còn sót lại.

Vào thời điểm đó, ở đâu cũng loạn lạc, như tôi đã kể, và cánh đàn ông người thì theo phe bảo hoàng cuối cùng chống lại cách mạng, người thì vào quân đội Cộng Hoà. Rồi đến một ngày, quá mỗi một với chiến tranh, hòa bình đã trở lại. Mọi người đều trở về nhà. Thế là tiếng trẻ lại vui đùa la hét quanh những trại gác xưa, và cánh đàn bà thì đang thư thả ngồi kéo sợi trước thềm nhà.

Ông Ngoại của bé Élise và người thợ xay lúa, lúc trước thuộc hai phái thù nghịch nhau, trẻ trung, hăng say, lòng sôi nổi khí thế với nhau vì sự ganh đua nào rất xa xôi trước đó, không ai biết được thế nào, đều trở về nhà cùng một lúc từ hai đội quân.

Lúc xưa khi còn chiến trận, họ đã tìm nhau cả mười lần khi chiến đấu mà không gặp nhau. Và giờ đây, trên con đường ở bìa rừng dọc theo chòm núi đá, họ đã gặp nhau, vào một chiều tháng năm.

Người thợ xay lúa mặc bộ quân phục lính xung kích, với bộ vải da bọc ống chân, áo quần kiểu Pháp, trên chiếc mũ dạ rộng có gắn phù hiệu tam tài. Người theo phe bảo hoàng thì gắn một cành hoa đào gai vào lỗ khuy áo vét bằng vải bông màu đỏ hoe.

Khi nhìn thấy nhau từ xa, họ lên cò súng liền.

"-Này Jean-François! - Người thợ xay hét lên, mi phải chào ta đi chứ, vì đội ta là kẻ chiến thắng mà!

- Không ai là kẻ chiến bại cả. - Jean-François vừa nói vừa kéo cái mũ xuống tai. Mi hãy đi qua bên phải đi, còn ta sẽ đi lối bên trái. Bây giờ là hòa bình rồi.

- Đối với ta thì không. Mi đã nói xấu vợ ta! Mi đã nhạo báng khi nhà máy xay của ta bị cháy! Mi đã nhắm bắn vào các bạn của ta!

- Còn mi cũng đã bắn vào bạn của ta kia mà; đó là chiến tranh mà.

- Mi không mất gì cả, và mi là kẻ chiến bại; còn ta thì đã mất tất cả, và ta trở về là một kẻ đói rách. Nào, bỏ nón ra đi!

- Không bao giờ trước mặt mi!

Rồi họ giương súng lên.

Ngay lúc đó người vợ của ông thợ xay lúa xuất hiện trên mô đất. Bà hét lên thật to ...

Bên dưới kia, trên con đường tràn ngập toàn một màu xanh lá mới đầu mùa, hai người đàn ông đang chĩa súng vào nhau, ở sườn dốc, cách đó chừng bốn mươi bước sãi. "Jean-François!" - Bà la lên.

Nhưng tiếng la thất thanh đã chìm mất trong hai tiếng súng nổ.

Một luồng khói bay lên từ con đường sâu hút dưới đồi. Người lính xung kích nằm dài ra đó, úp mặt xuống đường, một viên đạn xuyên qua tim. Jean-François nhảy qua bờ rào cạnh đó và chạy xông vào thôn trang.

Ôi, hình ảnh kinh hoàng làm sao! Bốn mươi năm đã trôi qua, mà cảnh tượng ấy vẫn còn đây, sự ghê rợn vẫn còn bao trùm nơi chốn kinh khiếp này, nơi mà tiếng súng sau cùng của trận đại chiến vùng nông thôn đã vang lên.

Bà vợ người xay lúa, trở nên như điên dại, đã tự tay gày dựng lại cái chòi từ căn nhà đổ nát, rồi vì cô độc, trở nên thô lỗ cục cằn, người ngợm thì tệ hại vì đói kém và khổ đau, đã không còn nhớ tên thời trẻ của mình là gì nữa.

Những người nông dân, khi nhìn thấy cách sống của bà, rồi nhớ đến tính tình hung bạo của chồng bà, nên chỉ gọi là Bà Góa của ông Sói. Bà đi ăn cắp khoai và củi để sinh sống và sưởi ấm; bà đi săn lậu y như một người đàn ông, và nhất là bà đến câu và giăng lưới bắt cá trong ao Agubeil.

Thỉnh thoảng lắm, khi thiếu lương thực hoặc có món đồ có giá cần đem bán, thì bà mới ra thị trấn.

Người ta nghĩ rằng bà có thể làm tất cả những gì có thể, bởi vì bà chỉ nói đến một việc.

Bà thường nói: "Ông thợ xay lúa đã chết rồi và Jean-François cũng sẽ chết theo. Hẳn sẽ gục ngã nơi mà người kia đã nằm xuống. Ta đã để dành một viên đạn cho hẳn. Một khi mà hẳn đi ngang qua ao, thì hẳn sẽ nằm lại đó. Ta sẽ không đến nơi nào khác để giết hẳn mà ta sẽ hạ gục hẳn chính ở nơi ấy, hẳn ta hoặc con cháu của hẳn."

Thế rồi, từ bốn mươi năm nay, bà ấy rình cơ hội để trả thù. Bởi vì lý do đó, ông bán hàng rong tránh không đến gần những quả đồi bao quanh cái ao và ông cấm hẳn cô cháu gái Élise, cô bé là người thân duy nhất của cả gia đình ông còn lại, không được bén mảng đến khúc đường mà xưa kia ông đã gặp kẻ thù của ông.

Bây giờ bởi vì ông đã luống tuổi, ông luôn tự trách mình đã phạm trọng tội, tại sao lại tự vệ bằng cách đó vào thời cũ xưa, và hàng năm ông đều xin lễ đọc kinh cho người lính xung kích.

Ông ấy là một người u buồn. Đôi khi, đang trên đường về vào lúc sẩm tối, vai mang túi hàng hóa, bỗng nhiên ông phát hiện ra một khóm hoa anh túc đang khoe sắc trên sườn đồi, bên dưới là những con đường mòn trũng sâu, thì ông chọn đánh một vòng xa hơn nửa dặm hơn là đi thẳng ngay xuống đó để hái hoa. Tất cả niềm hạnh phúc vui sướng của ông, nhưng luôn đầy âu lo, là nhìn thấy cô bé Élise lớn lên.

Cô bé sắp lên mười tuổi rồi. Và, khi cô bé được rước lễ lần đầu, buổi lễ diễn ra rất ôn hòa, bé mặc bộ áo trắng tinh, gương mặt có vẻ hơi nhợt nhạt xanh xao đang bước đi giữa đám bạn, nhưng yêu kiều duyên dáng và trầm lặng hơn chúng. Toàn bộ thị trấn được trang hoàng bằng những vòng chuỗi xanh lục. Lúc đó là vào khoảng đầu tháng sáu. Trong nhà thờ, tất cả các bà mẹ ngồi yên ắng đằng sau các cô bé. Tất cả đều khóc. Jean-François cũng ngồi chung với họ, cũng khóc như họ và cho dù ông không rời mắt khỏi cô bé, ông không thể nhìn thấy bé cho rõ được, đôi mắt ông nhòa đi vì dòng lệ mà ông không thể ngăn được.

Ông có lý do để khóc chứ, bao nhiêu là cái tang trong thời gian qua, bao nhiêu là cảm xúc sâu lắng ở thời điểm hiện tại, và một nỗi lo sợ cho dù ông không muốn tí nào, cho những tháng ngày sắp tới!

Sáng nay bé Élise nói với ông: "Ông ơi, cháu sẽ cầu nguyện cho chồng của bà Góa nữa nhé, được không ông?" Và ông đã trả lời: "Tính đến nay là đã bốn mươi năm mà ông đã làm điều đó rồi, cháu ạ."

Sau đó, cảm thấy mệt mỏi vì khơi lại điều ấy, ông để cho cô bé trở về nhà một mình, nhà ở ngay cuối vùng thị trấn thôi, và ông giao cô bé cho hai phụ nữ cũng đi về hướng ấy; rồi ông đến quán rượu." Hãy cho tôi rượu vang đóng chai nhe, để tôi xem thử tôi còn trẻ trai không". Rượu làm khô nước mắt của ông, làm cho ông vui lên, và quên mất bé Elise.

Không lâu sau, bé ở nhà một mình, nhà thì có hai cửa, một cửa thông ra đường và cửa kia thì đưa ra cánh đồng.

Thường ngày cô bé vẫn có thói quen ở nhà một mình. Nhưng đặc biệt hôm nay cô cảm thấy buồn khi nhận ra không có ai chung quanh mình cả. Cô bé nghe ngoài kia từng đám trẻ đi với mẹ chúng, và hôm nay sao họ lại nói cười huyền thuyên vui vẻ thế kia nhỉ.

Rồi cô ta nhìn kỹ ba cái bánh ngọt đã được ban phép lành cô mang từ nhà thờ về, có hình dáng ngôi sao, đúng rồi, như những ngôi sao giấy vàng ánh dán lên những lá cờ hiệu.

"Này nhé, một cái để cho ông, một cái cho Dì Gothon. Rồi cái thứ ba thì cho ai nhỉ?" Bé thành thoi suy nghĩ, vì quanh cô không có ai làm phiền cả. Bé cảm thấy tâm hồn bao dung, vui sướng và trong sáng vô cùng, đến nỗi bé chẳng còn sợ hãi gì nữa cả, và tự mình trả lời: "Cho bà Góa của ông Sói!"

Ôi thật tôi nghiệp cho cô bé mới mười tuổi đầu, không tin là có điều xấu xa bởi vì cô ta tinh khiết quá, và bé còn can đảm hơn cả một người đàn ông bởi vì cô đang vui sướng quá!

Thế là không cần phải nghĩ ngợi gì nữa, bé chụp lấy một cái bánh, và đi cửa sau dẫn ra cánh đồng lúa, dẫm đôi giày trắng trong đám cỏ cao. Cô ung dung bước đi, không chút sợ hãi, không ngoái đầu lại. Cái khăn trùm đầu vương phải các bụi gai, bé phải cột chặt lại trước ngực.

Trông cô bé như là một thiên thần hiện lên giữa đám bông lúa. Cánh đồng bây giờ trở nên hoang vắng, bao quanh toàn là những khu rừng, thật ghê sợ, không còn nghe thấy tiếng nói chuyện rì rầm vọng lại nữa.

Ông ngoại của bé vẫn còn đang uống rượu ở quán. Élise đang đến gần cái ao Agubeil. Bé không nhớ đến lời ông cấm cản dặn đi dặn lại bao lần nữa. Ngày hôm nay đâu có giống những ngày đã qua đâu? Nếu bé không đi thì ai sẽ đi đây, ai mang bánh thánh đến cho bà Góa của ông sói?

Không ai còn nhớ đến bà góa phụ của ông thợ xay lúa, bà ấy chẳng có con cái bà con bạn bè gì nhớ đến bà nữa, chỉ có cô bé đang leo lên mỏm đá rạn nứt đầy rong rêu trơn trượt giữa đám cây đậu kim đây thôi. Bé đã leo lên đỉnh mỏm đá. Rồi bé lại chạy xuống sườn phía bên kia, đến một căn chòi bằng đá và phủ đầy nhánh cây, cánh cửa hé mở nửa chừng. Ôi, nhà bà Góa nghèo nàn làm sao! Nhìn giống như một chuồng nuôi lợn. Khi nhìn vào cái ao trong vắt thấy cả cảnh vật chung quanh, và khi soi mình vào đó thì thấy cả dưới đáy ao. Tim cô bé bắt đầu đập mạnh.

Bé bước qua ngưỡng cửa, và miệng thì sẵn sàng thốt lên: "Xin chào bà Góa của ông sói ạ!" Nhưng không có ai cả. Toàn là nồi chảo, những bó cỏ, rồi trong góc nhà thì có cây súng, một cái nón cũ kỹ có gắn phù hiệu tam tài, một cái ghế, một bếp lò bằng đá bị cháy đen, chỉ có thế thôi. Tiếng dế gáy vang bên ngoài

"Làm thế nào để bà ấy biết là mình đã đến chứ", Élise nói một mình. Thế là bé cầm lấy con dao, rồi lấy đầu nhọn khắc lên bánh tên của bé gồm sáu nét chữ. Xong thì bé đặt bánh lên bìa bếp lò, rồi đi ra.

Bây giờ thì bé cảm thấy sợ. Bé chạy một mạch về đến nhà, "Ông ơi, ông ơi, cháu đã mang một cái bánh đến cho bà Góa của ông sói rồi!"

Đến khi ông lão trở về nhà và nghe thấy điều đó, gương mặt ông trở nên trắng toát như nụ hoa đào gai mà xưa kia vào thời đại chiến ông gắn vào khuy áo.

Bốn tháng đã trôi qua. Élise bị bệnh, mọi người quanh vùng nghĩ rằng bé sẽ không qua khỏi. Cô bé yếu đuối đến nỗi thường hay nói nhảm, và rồi các chú đánh xe ngựa khi vừa nhìn thấy mái nhà của bé, đã phải ghì cương xe lại và không dám la lối những con ngựa, con bò đang trên đường đến đồng lúa để kéo cày.

Jean-François không còn cười vui, Jean-François không còn đi uống rượu với bè bạn nữa; ông không rời nửa bước căn phòng lát gạch, nơi đó ông đang đếm từng giây từng phút theo nhịp thở thoi thóp của bé. Cô bé có vẻ như muốn thời gian trôi đi thật nhanh cho rồi. Nhịp thở rất khó nhận biết, nhưng Jean-François lại nghe rất rõ, rõ hơn cả bất cứ tiếng động nào bên ngoài, và làm cho ông thức trắng đã bao đêm rồi.

Ôi! Giá như cháu của ông có thể thở khá hơn một chút! Giá như cơn sốt hạ xuống! Giá như ông có thể làm thế nào để bé hé mở đôi mắt một chút, thay vì cứ nhắm nghiền lại như thế.!

Ông ngồi đó nhìn tất cả những đứa trẻ cùng trang lứa với cháu ông đi ngang giường bé, và trên gương mặt của chúng, khi chúng ra về, ông đã thấy chúng mấp máy cùng một điệu: "Giã biệt, bạn Élise bé nhỏ!" Rồi chúng bỏ về.

Không còn bất cứ ai dám vào phòng đó nữa, bởi vì nỗi bất hạnh đã quá cận kề. Vị bác sĩ cũng đã nói: "Tôi sẽ trở lại", nhưng rồi ông ấy đã không trở lại. Jean-François đã không còn giọt ước mắt nào để khóc nữa. Ông đang ngồi ở ghế bành bằng rom mà bà cho thuê đồ vật ở thị trấn đã cho ông mượn.

Ông nhìn cái giường trắng xinh đang bị bóng đêm bao phủ, gương mặt xanh xao nhợt nhạt chỉ còn thấy được sự sống qua cử động nhẹ nhàng của đôi môi, và rồi đêm dần xuống, vào thời khắc này cánh đồng bên ngoài cũng im ắng không động tĩnh trong suốt mười hai tiếng.

Vào lúc nửa đêm, một tia sáng nhỏ của ánh trăng len vào cửa sổ, và đúng lúc đó Élise đã giương cao đôi mí mắt trắng bệch lên. Ông lão liền cúi xuống gương mặt bé và ông đã không nhận ra được nụ cười nào, sự rạng rỡ hoặc nét vui tươi nào từ xưa nay vẫn hiển hiện trên nét mặt Élise bé nhỏ của ông: nhưng ông đã nghe thấy một giọng nói chưa được tỉnh táo đang hỏi:

- Ông ơi, ông ở đâu vậy?

- Ngay đây nè, bé cưng à. Cháu không nhìn thấy ông sao?

Cô bé nói tiếp: "Ông ơi, cháu muốn có con cá bạc đang bơi lượn trong ao Agubeil. Nó bơi ở cạnh bìa ao ấy, nó có hai cái vây màu đỏ; nó luôn lách giữa đám lau sậy. Ông hãy đi tìm nó đi. Cháu sẽ khỏi bệnh nếu như cháu ăn được cá ở hồ Agubeil, ông ạ."

Rồi Élise lại nhắm mắt. Bé không hiểu những điều Jean-François đã trả lời bé. Bé chỉ nở nụ cười trẻ thơ, chỉ biết đòi hỏi và cảm ơn, làm như thể hai việc này không khác gì nhau cả.

Ông lão không do dự thêm phút nào cả. Ông sang thức bà hàng xóm dậy, rồi trong khi bà ngồi canh người bệnh, ông chạy lên gác xép, ở đó ông đã cất kỹ một cái vó bằng vải gai mịn có khung gỗ phi. Thế là ông đi ra lối sau vườn, cái lưới vó đeo trên vai.

Cánh đồng trải rộng những lối đi xanh biếc, có dấu chân của loài vật đi hoang rẽ tằm thăm tươi thăm thành hàng trong đám cỏ mọc nước. Ôi, Jean-François tội nghiệp, anh đã biết trước một lời nguyện trả thù ghê gớm như thế nào đang chờ anh ở đây; anh biết rõ rằng bà ấy chẳng chớp mắt tí nào cả và một khi tiếng động nhỏ của cái lưới tằm xuống hồ ao Agubeil thì một người đàn bà sẽ lên vào bên trong đám cây đậu kim. Sự vùi vĩnh bất thường của bé Élise sẽ khiến anh trả giá rất đắt.

Nhưng ông lão thuộc loại người chỉ biết yêu thương. Không một phút giây do dự nào làm ông chậm bước lại. Chỉ có điều là thay vì đến ao bằng con đường đắp cao ở sát cái ao, thì ông đi vòng qua lối rừng,

và khi đã xuống sườn dốc, ông cảm nhận được bóng cây trên đầu không còn che dấu ông được nữa, khiến bây giờ ánh trăng rơi hình bóng ông rất rõ, thì ông đứng trên bờ cỏ sát mặt hồ lặng như tờ, và đã làm dấu thành giá trên trán và trên trái tim bây giờ hơi run rẩy.

Ông giăng sào vó xuống; ông nhìn thật kỹ, cố tìm con cá bạc. Nhưng ông chỉ thấy những đốm sáng nhỏ xen lẫn với những vũng tối lượn lờ trên mặt ao, rồi bùng sáng lên, và di chuyển rất nhanh đến nỗi mắt không thể nhìn thấy sự chuyển động ra sao. Nó ẩn nấp nơi nào đây?

Ông giương cái lưới lên và nhận chìm theo may rủi giữa hai khóm lau sậy. Toàn bộ đám sao lung linh khi mặt nước chao mạnh.

Bà Góa của ông Sói không hề ngủ. Bà đã nghe thấy tiếng cành cây gãy rãng rắc trong khu rừng, rồi bà lại nhìn thấy con người mà bà đã chờ đợi trong bao nhiêu năm nay vừa đi ra từ đám cây thưa, cái kẻ đã giết chồng bà, kẻ thù mà do một lúc điên rồ không thể ngờ được đã đem mạng đến nộp ngay địa điểm mà ngày xưa đã xảy ra tội ác không thể nào tha thứ được.

Trong thâm tâm bà Góa, bà cảm thấy bùng lên một niềm vui hung ác. Từ cửa sổ con trong căn nhà, bà đang nhìn Jean-François đứng ở bờ ao.

"Rồi đó, thế là bà tóm được mày rồi nhé!", bà tự nói thầm. Rồi bà bật cười hả hê. Bà lấy cái súng treo ở tường, cái súng ri sét mà bà thường dùng để bắn bọn vịt hoặc đám thiên nga thường hay đậu trên ao Agubeil.

Đám cây đậu kim mọc cao quá đầu người, nên Jean-François không thể nhìn thấy cái bóng đen đang cúi mình xuống và đến gần đỉnh đồi. Một cái nòng súng lên qua đám cây cỏ, chĩa nghiêng về phía bờ bên cạnh, đang mò mẫm tìm trọng tâm là trái tim của ông, và những thiên thần từ trên Trời đang bay trong màn đêm đen kịt bỗng kinh hoàng khi nhìn thấy cảnh tượng này: bà Góa của ông Sói đang nhắm bắn kẻ thù của bà và ngón tay đang sắp lấy cò súng.

Nhưng rồi, vừa ngay lúc ngón tay sắp nhấn cò, thì người đàn bà bỗng nhìn thấy bao nhiêu là ngôi sao đang nhảy múa. Ánh sáng sinh động của chúng bao trùm cả mặt nước; chúng cũng vờn quanh ụ đất nơi người đàn ông đang đứng. Và mỗi cánh sao lại giống hệt cái bánh thánh vàng rực mà bé Élise đã để lại trong nhà của bà. "Bọn bây hãy tránh xa đi, hồi đám sao sáng kia, hãy đi đi!" Nhưng đám sao không bỏ đi.

Đã ba lần bà Góa đưa cao súng lên rồi lại hạ xuống. Đến lần thứ ba, Jean-François lấy một con cá dưới đáy cái vó, chụp lấy nó, rồi bỏ chạy, để lại cái lưới trên đám cỏ. Cây cối gãy rãng rắc như khi một con nai bị săn đuổi chạy lướt nhanh qua.

Thế rồi, hét lên như người điên, vì đã để xổng mất con mồi, bà Góa của ông Sói đứng thẳng người bên trên bia mồm đá, rồi ném mạnh cái súng mà trước đây được sử dụng trong trận đại chiến xuống ao. Cái súng xoay tít, rơi tòm xuống ao, chọc thủng màng nước lấp lánh đầy cả ngôi sao, những chòm sao phủ đầy lên trên súng thành một màn dày đặc, và chôn nó vĩnh viễn dưới đó ...

Jean-François đã chạy tít xa, trên con đường mòn, ra khỏi khu rừng, tay ôm con cá bạc sẽ cứu lấy mạng sống cho Élise bé nhỏ của ông.

Ngày hôm sau, bà Góa của ông Sói rời bỏ bờ ao Agubeil. Bà đi về phía thị trấn, đến một viện dưỡng lão và nói:

- Tôi là bà Góa của ông Sói, người mà trong suốt bốn mươi năm đã kéo dài cuộc sống chỉ để trả thù. Kẻ gây ra việc đó đã đến tận nơi đã ấn định. Tôi đã nhìn thấy hắn ta ở ngay đầu mũi súng của tôi. Nhưng rồi đám sao lấp lánh đã quá giống miếng bánh thánh của con bé đã tặng cho tôi. Điều đó đã làm cho bao nhiêu sự dũng cảm của tôi tan biến đi trong giây phút. Bây giờ tôi đã trở nên vô tích sự rồi: Hãy bắt tôi đi".

Mọi người cho rằng bà ấy có lẽ đã trở nên hơi mất trí rồi và họ mang bà vô viện.

Chính ở nơi đây tôi đã biết đến câu chuyện của bà Góa của ông Sói và bà cũng qua đời ở đó.

RENÉ BAZIN- Thái Lan chuyển dịch

Người Ấy Ngày Xưa

(Tặng bạn bè lớp 10 B1, Trường Trần Quốc Tuấn)

Ở Quảng Ngãi, Trường trao cho tôi mảnh giấy nhỏ:

– Có dịp, nhớ tìm gặp Đoan. Lâu lắm rồi, tui cũng chẳng liên lạc với nó. Gặp bạn cũ, nó mừng lắm. Đoan bây giờ tướng tá ngẫu xạ. Tóc dài tới đây nè. Trường chỉ ngang vai làm dấu. Tôi phì cười:
– Không chừng còn dài hơn tóc của Thùy nữa hả?

Ngày xưa cùng lớp, nhóm bốn đứa con gái chúng tôi, xưng là Hạ Thiên Tứ Hữu. Bởi, khi thầy dạy bài Đông Thiên Tam Hữu, nhóm chúng tôi cúp cua. Thầy để ý truy bài, cả đám ngậm tằm, thầy mắng cho một trận nên thân. Dù tai còn lùng bùng lời răn bảo thầy, tôi dấu tay dưới học bàn, viết vội tờ giấy chuyền tay mấy đứa bạn: “Tụi mình cần gì phải thuộc bài thơ. Bốn đứa đã là bài thơ hay rừng rợn”. Bên nam, một nhóm năm người, cũng có những màn biểu diễn rất ngoạn mục, trong và ngoài giờ học như chúng tôi. Có lần, chúng tôi cột vạt áo dài gọn vào nhau, tuần tự chui qua lỗ chó, ra hẻm sau trường đi ăn hàng. Khi chúng tôi đang hỉ hà sửa xiêm y ngay ngắn, bắt gặp năm chàng đã đứng xeo xéo góc hẻm quan sát tụi tôi. Trong “hoạn nạn” có nhau, từ đó tụi tôi hay “giao lưu” với nhóm nam này. Và ưu ái gọi là nhóm Halogen, mà chẳng cần xét năm chàng có hóa tính giống Fluor, Chlor, Brom, Iod, Astat chẳng.

Tôi cất tờ giấy Trường đưa, chung với một xấp địa chỉ tôi suu tầm trong gần hai tuần lễ đi từ nam ra trung. Một góc tờ lịch, mặt sau của tờ hoá đơn, tờ giấy bạc của bao thuốc lá... Tôi kỹ càng bỏ tất cả trong bao thư, sợ mất những sợi dây liên lạc tôi vừa tìm lại được. Xe chúng tôi đi tiếp ra Đà Nẵng, Huế. Bao thư địa chỉ của tôi càng lúc càng phồng to. Về lại Sài Gòn, tôi bắt đầu đem bao thư địa chỉ ra phân loại, nắn nót ghi lại trong sổ điện thoại của mình. Tôi để tờ địa chỉ của Đoan trên cùng, nôn nóng muốn hỏi thăm nhóm bạn xưa. Không nghe Trường nhắc đến Luân, nghĩ, có lẽ Luân đã xuất ngoại rồi. Lúc nói chuyện với Trường, tôi đã đôi lần chờ dịp thuận tiện vờ hỏi thăm Luân. Đã mấy lần đăng hăng, rớt cuộc, tôi chẳng hỏi. Tôi gọi Đoan tại sở làm. Một giọng nữ cất lên khô khan:

– A-lô.

– Chào cô. Tôi là Thùy. Cho tôi gặp anh Nguyễn Đoan. -Tôi gò giọng thật mềm mại, lịch sự.

– Chị chờ một chút.

Tự nhiên tôi lúng túng, tôi sẽ giới thiệu mình như thế nào đây. Gần 30 năm còn gì. Trong trí nhớ của tôi nhạt nhoà hình ảnh của Đoan. Nếu Đoan không nhận ra, thì tôi xin lỗi rồi gác máy. Nếu có, rồi nói

chuyện gì đây. Tốt nhất, người ta sẽ nói rằng Đoàn đang bận, không nhận điện thoại được. Tôi sẽ hẹn lúc khác gọi lại...

– A lô.

– Tôi là Thùy. Xin cho gặp anh Đoàn.

– Tôi là Đoàn đây.

– À, Thùy hồi xưa học lớp 10 ở Trần Quốc Tuấn. – Tôi bắt đầu bối rối, không biết sẽ khai chi tiết lý lịch của mình cỡ nào để Đoàn nhận ra. – Ồ, Thùy cùng với nhóm...

– Ô, Thùy đó hả! Đoàn nhớ chứ. Thùy học trò cưng của thầy Sinh Anh văn đó mà.

Sau vài dòng giới thiệu sơ sịa, rằng tôi đã ở Âu Châu hơn hai mươi năm. Đã đôi lần về Việt Nam, nhưng lần này mới thực sự gặp gỡ được bao nhiêu là bạn xưa. Đoàn làm cho hãng ngoại quốc như một họa sĩ, chuyên phác họa phim hoạt hình.

– Sao, Thùy bây giờ chồng con ra sao?

– Thùy lập gia đình lâu rồi. Con Thùy lớn lắm. -Tôi thiệt thà. – Còn Đoàn?

– Ừ, Đoàn khác xưa nhiều lắm.

Tôi dỏng tai chờ Đoàn “thành khẩn khai báo” như tôi. Nhưng Đoàn lại tiếp lời:

– Chiều nay Thùy đã có chương trình gì chưa? Đi làm ra, khoảng năm giờ chiều Đoàn đến gặp Thùy nghe.

Tôi vội vàng:

– Thùy ở nhà suốt ngày hôm nay. Lúc nào Đoàn đến cũng được.

...

Tôi lại tiếc đã không đủ can đảm hỏi thăm Đoàn về Luân. Tự nhủ, chiều nay, nhất định sẽ hỏi. Chiều, chị Thảo hỏi, có ế độ thì cho tháp tùng. Tôi vênh vác:

– Chiều nay tái ngộ cố nhân, sau bao năm mấy phương trời cách biệt. Hí hửng, hồi hộp, hân hoan...

Tôi tính mặc cái đầm màu xanh da trời bằng vải sợi, Quỳnh, nhỏ bạn thân, đưa cho mượn. Cái đầm đơn giản, trông thanh lịch. Tôi mặc vừa vặn, đúng ra hơi sít sao. Nhớ hôm đi ăn chiều với anh Tuấn, bạn chị Thảo, anh nhường nhường mày:

– Cha, Thùy lúc này coi ...

Anh bỏ lửng. Tôi tò mò:

– Coi sao?

– Đẹp. -Anh nói gọn lỏn.

Nghe khen đẹp, tôi thích chí cười toe.

– Mà đô. - Anh Tuấn tiếp lời.

Tôi tắt ngay nụ cười vừa hé. Phản xạ tự nhiên, tôi thót bụng, thẳng lưng. Tưởng làm như vậy chiều dài cơ thể sẽ dãn ra, mà rút bớt bề ngang, bề dày.

Thôi, mấy mươi năm mới gặp lại, đừng để bạn xưa phải tiếc rẻ, phải chi lạc tin luôn, câu chuyện chắc đẹp hơn. Tôi xét lại mớ áo quần Quỳnh ưu ái đưa dùng. Quần *short* thì tôi nhất định loại khỏi phòng chiến ngay từ đầu. Chỉ còn cái quần *capri*, loại chó tấp bảy ngày không tới, mặc với áo vải thô trắng, sát cánh, có thêu hoa trắng ở chân áo, trông cũng dễ thương. Không thướt tha như mặc đầm, nhưng tương tá đờ về phương phi phốp pháp. Tôi chẳng có lựa chọn nào khác. Trời nóng, lúc nào cũng rịn rịn mồ hôi, hộp đồ trang điểm mang về, tôi không rớ tới. Ở Âu Châu, khi ra khỏi nhà, thoa nhẹ chút phấn, bôi phớt tí son, đôi với tôi cũng quan trọng như áo quần giặt sạch sẽ, ủi thẳng thơm. Ở Việt Nam, áo quần vẫn phẳng phiu, nhưng tôi chỉ vác mặt trần ra đường. Tưởng tượng, nếu dùng phấn, thì vài phút sau mặt tôi giống trái dưa sọc.

Tôi ngồi trong phòng khách nhà chị Linh, vờ lơ đãng mở tờ *Kiến Thức Ngày Nay*, mắt cứ liếc liếc đòng hồ. Chị Linh nói:

– Mày nóng ruột gì sớm vậy? Sáu giờ nó tới vẫn còn gọi là đúng giờ.

– Ủa, em nghe nói Việt Nam bây giờ hết xài giờ cao su rồi mà.

Vừa lúc đó điện thoại di động của tôi réo rất.

– Thùy ơi, Đoan đây, chừng hai chục phút nữa Đoan mới đến được, vì còn chờ một bạn từ Long An về. Vậy khoảng năm giờ rưỡi nhé.

– Ô, -Tôi ngạc nhiên. – Vui quá ha. Ai vậy?

– Gặp sẽ biết.

Tôi khoe liền với chị Thảo:

– Bạn cũ của em tình- xưa- thăm- thiết chưa! Gọi đến bắt thần vậy, mà vẫn thu xếp đến thăm em. Giờ lại kéo thêm người bạn khác, chạy tuốt từ miền tây về đây.

Tôi kéo dài chữ tuốt, làm như miền tây ở phía bắc của Hà Nội, cho chị tôi thăm được cái sự nhiệt tình của bạn xưa.

Tôi bồn chồn lật lui lật tới mấy tờ báo cũ, len lén nhìn đồng hồ. Chị Thảo mời mọc:

– Nếu bị hện lèo, thì tối ni mi đi uống cà phê *karaoke* với nhóm tao. Không chừng cứ chờ thêm nửa tiếng, hẳn lại dẫn thêm đứa bạn nữa.

Tôi cảm thấy nhột ở gáy. Tôi mới “ta đây” về lòng thành của bạn xưa, muốn gặp lại tôi. Tái ngộ sau mấy chục năm mà đái cho châu thịt thỏ như vậy, tức bụng anh ách cho đến mấy chục năm nữa. Thì thôi, tấp vô đi chơi chung với bạn chị Thảo, chớ không lẽ ở nhà chị Linh giữ chùa sao.

Vừa lúc đó, chị Linh ở trước nói với vào:

– Thùy ơi, có bạn tới tìm.

Tôi lật đật phóng ra cửa. Nơi cầu thang tôi là một rừng dép, giày, không tìm được ngay đôi giày của mình, nên xỏ đại đôi dép nhựt. Tôi nhận ra ngay Đoan, mày râu nhẵn nhụi, chứ không là chàng *hippie* như Trường tá. Và Luân, tôi không dấu nổi ngạc nhiên, vui mừng tôi tiến lại:

– Đoan, Luân. Còn đây là...

– Lê Thành Nhân đó. Nhân chạy từ Bình Dương về, nên tụi này đến hơi trễ. – Đoan liếng thoắng. – Lúc trưa nghe Thùy kể có con đã lớn, nhưng Đoan quên hỏi là con trai hay con gái. Nên bây giờ gặp, ngờ ngờ, không biết là chào mẹ hay chào con.

Tôi lính quỳnh:

– Trời ơi, mấy chục năm rồi...

Luân nhẹ nhàng:

– Nói vậy chớ mình nhận ra Thùy ngay. Bao nhiêu năm mà thấy Thùy như xưa. Vẫn trắng da, dài tóc.

– Và vẫn khòm khòm. -Nhân chen vô.

Vậy là cả bốn người cùng cười vui vẻ, tưởng như đang trong lớp học ngày nào. Ngày xưa, khi mới lớn, tôi cứ có cảm tưởng mình hơi dư bề dài. Cứ cảm thấy cao là khò trong lòng một ít. Cho nên tôi hay khòm. Tới khi phát giác, mình chỉ có cao hơn người lùn một chút xíu chớ mấy. Hối ôi, tật khòm đã bám dính vào cột sống của tôi. Tôi chạy vô nhà báo tin cho hai chị, rằng đi chơi với bạn rồi tôi về ở lại nhà Quỳnh. Chị Thảo cười:

– Thấy chưa, tao nói như thần mà. Không chừng mi chờ tới khuya, cả lớp kéo tới luôn.

– Thôi, nhiều đó đủ rồi. Đi lè lẹ đi, cả ba chàng ngự lâm pháo thủ chờ. – Chị Linh khoát khoát tay như đuổi.

Tôi nhìn cả ba chàng:

– Thùy được phép “chờ” ai đây?

Đoan nhìn qua Luân:

– Mày chờ Thùy đi nhé. – Đoan quay qua tôi. – Luân chạy xe được lắm.

– Luân chạy chậm chậm cho Thùy ngắm phố nhé.

Tôi nói vậy, chứ tôi đâu có mê ngoạn cảnh. Chỉ lo tài xế chạy lả lướt quá, tôi sợ u đầu, sứt trán, sợ bỏ mạng sa trường. Tôi cảm thấy yên tâm, Luân chạy vững vàng, không lạng lách nhiều. Tả quân có Nhân, hữu quân có Đoan. Chúng tôi đến tiệm cà phê Thiên Lan, Luân kể:

– Đây là một trong những khách hàng của mình đó. Mình thần bất điện. Cho nên bươn bả khắp nơi, đông, tây, nam, bắc. Mình có học nghề này đâu. Ban đầu đi làm thợ vịn, từ từ, nghề dạy nghề. Mình chịu khó, nên bây giờ kể ra cũng khá. Có điều đi suốt ngoài đường, sương gió dãi dầu.

Tôi nhìn kỹ Luân, không đến nỗi phong trần như Luân kể. Ngày xưa học trong lớp, bạn bè gọi Luân là công tử bột. Luân lúc nào áo quần cũng bảnh bao. Là con một, mồ côi cha, mẹ khá giả nên Luân trông có vẻ cảnh vàng lá ngọc lắm.

Kể đủ chuyện lan man. Luân nhắc Nhân:

– Bây giờ có Thùy. Ông hỏi Thùy đi thi biết sự thật.

Nhân nhìn Luân cười đồng lõa:

– Ồ, hỏi chớ! Không thôi hết đời tui đâu biết sự thể ra sao.

– Hồi đó, Nhân cứ khăng khăng là Thùy hay bệnh vực mình tại Thùy... có cảm tình với mình. -Luân cười xoà. – Biết sao không, có lần Nhân đang đưa bài vở cho Thùy, mình cần hỏi Thùy gì đó, nên chen vào. Nhân phán, “Đồ bất lịch sự”. Mình cảm thấy quê quá sá trời, dù lỗi của mình. Nhưng cũng khó chịu là Nhân “ác” với mình trước mặt Thùy. Thì lúc đó, Thùy chậm rãi, “Ngươi lịch sự không bao giờ nòi ngươi khạc bậy lịch sự.”- Luân còn giả giọng của tôi một cách... trệt lất. - Mình đang bực thẳng Nhân, nghe xong... hạnh phúc dễ sợ. Từ đó, Nhân né mình luôn.

Nhân gục gặc:

– Thiệt đó chớ. Học trong lớp, tui thấy Thùy nói chuyện lú lo với tui con Chiêu, con Khánh, con Dung. Mà với tui tui, khi nào hỏi Thùy chỉ trả lời nhất gừng, không nói dư ra nửa chữ.

Đoan tán đồng:

– Thùy bước vô lớp, cặp mắt quét một vòng. Đoan tưởng tượng như mắt Thùy là máy quay phim, thu hết mọi hình ảnh rồi đem về phòng thí nghiệm phân tích. Thùy không nói, nhưng mỗi lần đối đáp với đám thư chọc phá của tui này, Đoan thấy toàn là chữ của Thùy không à.

Tôi rùn vai:

– Ui, trời, trời, Thùy hồi xưa nhiều tội quá. Thùy cứ định ninh, mình hiền nhất trong đám.

Nhân tiếp lời:

– Vậy mà khi không, Thùy bình Luân, tổng cho tui một câu tối tăm mặt mũi. Thùy rời trường vô Sài Gòn. Lâu lâu nghe tui con gái nói Thùy gọi lời thăm. Thăm cả đám tui tui, chớ không phải riêng gì Luân, mà tui cứ một hai nghĩ là Thùy đặc biệt với Luân.

Trong ánh đèn mờ của tiệm cà phê, tôi nhìn Luân, rồi nhìn Nhân, nhìn Đoan, tưởng như thấy mấy anh chàng thanh niên mới lớn qua hình ảnh ba người đàn ông bước vào tuổi trung niên đang ngồi trước mặt. Thật ra, Nhân nghĩ không hẳn là sai. Thuở đó, tôi ít nói chuyện với bên nam, có lẽ do ngại giọng nói mô-tê-răng-rửa của mình.

Lần đầu tiên khi cả khối lớp 10 đi tuần lễ lao động, đào kênh ở vùng quê xa, đám học trò mới nếm mùi “vinh quang”. Con Nụ xí ngay chức nấu ăn cho cả lớp, mà nó cứ léo nhéo xài chữ chị nuôi nghe thiệt khó ưa. Thầy Sinh chủ nhiệm cất nhắc hai ba đứa. Rồi cuối cùng quyết định cho tôi phụ bếp với con Nụ. Tôi không cảm nổi cái giọng tiến- quân- ca của nó và cặp mắt cú vọ lom lom nhìn mọi người dò xét. Nhưng khỏi phải xúc đất, khiêng đá, khỏi cả ngày đứng dưới nắng thì quả là hạnh phúc, được ở trong bếp cho con Nụ bắt nạt. Con Nụ chê tôi không biết nấu cơm. Cũng đúng, ở nhà tôi chỉ biết xài nồi cơm điện *National*. Còn ở đây đun củi lửa phùng phùng, cái nồi to như thùng đựng gạo ở nhà, tôi chẳng biết xoay sở làm sao. Cho nên, nó phân công tôi lượm thóc, lượm sạn trong gạo, lật rau, gọt bầu, xắt bí... Rồi đứng xó rờ chờ nó sai vặt. Hết việc, nó bắt tôi chế củi để sẵn cho ngày hôm sau. Tôi loay hoay

không biết vịn cây củi ra sao, để rửa đùng nhát xuống trúng tay. Con Nụ bực bội, khinh khỉnh ngó tôi vật lộn với đám củi. Nó chờ thầy Sinh về đến, để kêu người khác có khả năng thích hợp thay thế tôi. Vừa lúc đó cả lớp từ ngoài kênh đang lao xao về. Tôi bối rối vì cảm thấy mình vô tích sự. Thầy Sinh đâu còn lý do gì cho tôi ở nhà, du di cho tôi trốn nắng. Tôi chăm chú nhìn khúc củi, tay nắm chặt cái rửa, không biết Luân đã đến bên cạnh:

– Thù để Luân phụ nghe. Gì chớ chẻ củi Luân rành lắm. - Vừa nói Luân vừa ngồi xuống.

Tôi mừng rỡ đưa rửa cho Luân. Tôi khuôn những củi đã chẻ xong vào bếp. Con Nụ nhìn tức tối. Mỗi chiều, Luân và tôi cùng trong “dây chuyền sản xuất” củi. Mấy đứa bạn chọc tôi, nói, duyên què. Tôi mắc cỡ, la đám bạn nói tầm bậy tầm bạ, ngắt véo. Chúng đau, la oai oái, nhưng vẫn cứ phá tôi. Tôi cảm kích lòng tốt của Luân lắm, cứ lo lắng không biết đám bạn của Luân có ghẹo Luân chăng.

Khi nhà của gia đình tôi bị tịch thu và buộc phải dời về xóm nhỏ cuối phố, cuộc sống của gia đình xuống dốc kinh khủng. Về chỗ mới, nhà như cái chòi, nước máy không đủ, nên phải chiều chiều thuê người gánh nước thêm về nhà xài. Tự nhỏ đến lớn tôi đâu biết gánh nước. Tôi đặt thử đòn gánh với cặp thùng rỗng lên vai, cảm thấy xương vai đau buốt. Có lần người gánh nước không đến được, các chị tôi ở xa, tôi thành con gái lớn trong nhà, đỡ đàn Mạ tôi. Một tay cầm gàu, một tay xách xô, tôi qua giếng nước. Khi tôi đang thở hào hển, đổ gàu nước vô xô, tôi chột ngược lên. Tôi rụng rời, đầu gối như nhũn ra, Luân đang đứng trước hiên nhà ngó tôi chăm chăm. Tôi có biết nhà Luân ở đâu đây, nhưng không dè ngay cái giếng lớn của cả xóm. Tôi xấu hổ, tôi ngượng ngùng. Mới qua một thời gian ngắn, cái vẻ mượt mà kín cổng cao tường đã bị thay thế bằng lam lũ láo nháo giữa chợ. Tôi không biết đã lúng túng quẩn quẩn sợi dây dưa quanh bàn tay bao lâu, đã lắc lắc nhẹ nhệ cái gàu trên thành giếng bao lâu. Luân chạy đến, giọng vui vẻ:

– Đưa gàu đây, Luân múc nước cho.

Luân lệ làng, thả gàu, kéo dây, đổ đầy xô. Rồi Luân một tay xách xô, một tay xách gàu đầy nước xăm xăm đi trước. Tôi lú lú theo sau.

Tới nhà, gặp Mạ tôi. Luân mau mắn:

– Chào bác. Cháu học chung lớp với Thù. Thấy Thù yếu ớt, xách nước coi tội nghiệp quá, cháu giúp một tay.

Rồi Luân bảo tôi lấy thêm cái xô. Sau đó chúng tôi đi nhiều vòng. Luân xách hai xô nước, còn tôi chỉ xách gàu. Đầy thùng phi, Luân còn kỹ càng xách thêm hai xô nước để bên cạnh. Tôi lí nhí cảm ơn. Hôm đó tôi cứ bản thân mãi. Mỹ cảm tôi đã dành cho Luân đậm đà hơn nữa nhờ mấy xô nước giếng. Mà tôi nào có dịp tỏ cho Luân biết đâu. Tại, Luân không hỏi, làm sao tôi trả lời.

Tôi quay qua Nhân:

– Gần 30 năm mới có câu trả lời cho câu hỏi đơn giản hả. Thì, đối với Luân có đặc biệt hơn mấy người khác chớ. Quay qua Luân- Nhứt là hỏi Luân xách nước giúp Thù đó.

Luân thoáng ngạc nhiên, xong cười vui:

– Trời ơi, Thù nhớ dai thiệt. Không nhắc, chắc mình quên mất tiêu. Ừ, nhớ Thù tiểu thư lắm. Thời gian đó cực ghê há.

Đoan chen vô:

– Ủa, sao có màn xách nước gì mà có bao giờ nghe mà kể đâu?

– Đâu phải chuyện gì cũng bật mí được. - Luân cười cười làm vẻ bí mật.- Ờ, sau đó ở Sài Gòn chắc đỡ hơn nhiều hả Thù? Năm giữa lớp 11 mình bị bắt đi bộ đội truyền tin. Bị đẩy về Tây Ninh sát biên giới.

– Trời đất, còn nhỏ mà bị bắt đi lính à?

– Đâu có nhỏ. Hồi xưa, bà già cho mình đi học trễ. Năm 75 mình bỏ học, bà già năn nỉ hết nước. Thấy bà già buồn mình không đành, nên vô học với... con nít. Thù con chuột phải không? Mình con gà mà.

– Chết, chết, vậy sao hồi giờ không nói. Tụi Thùy cứ tưởng là cùng tuổi nên chỉ kêu tên. Bất kính quá. Vậy phải điều chỉnh lại không? - Tôi tùm tùm.

– Thôi khỏi, bạn bè thân lâu rồi, quen sao giữ vậy. À, mình kể tiếp. Hồi khi có lần nghỉ phép, mình từ Tây Ninh về, còn mang đầy đủ ba lô, máy truyền tin và cả súng. Mình tìm đến nhà Thùy, tính dành cho Thùy sự ngạc nhiên. Trời chạng vạng tối, mình đến con đường nhà Thùy, người đã mệt đừ. Mình nhớ, Thùy kể, nhà là chai ba ba, số 333 hay 335 gì đó. Mình hỏi khắp cả khu đó, chẳng ai biết chút xíu gì đến gia đình người trung, có mấy cô con gái sần sần ngang tuổi. Đành bỏ cuộc, về nhà bà đi ở chợ Bà Chiểu ngủ lại. Sau đó đi xe lửa Thống Nhất về Quảng Ngãi. Gặp Chiêu, hỏi kỹ lại địa chỉ mới biết số nhà là 533. Mà rồi mình đâu có dịp đến nữa.

Tôi xuýt xoa, cảm thấy tiêng tiếc:

– Thiệt hả, thiệt hả.

Tôi cúi đầu, vờ lắc lắc ly nước đã cạn, muốn dấu mắt mình đang chớp nhanh. Tiệm cà phê có chàng ca sĩ với nhan sắc của một người đàn... ông không đẹp trai, nhưng giọng ca rất ấm, với những nhạc phẩm của Cung Tiến, Từ Công Phụng... Luân viết giấy yêu cầu bài *Ngày Xưa Hoàng Thị*. Nhưng ca sĩ bảo, nhạc phẩm này chưa được phép hát. Luân khuấy nhẹ tách cà phê đã nguội lạnh từ lâu:

– Hồi đó đi lao động, buổi tối tụ tập hát hò, mình hát bài này, thầy Sinh chưởi nát nước. Ông phải giả đờ vậy thôi, chứ mình biết ông cũng thích nhạc như tụi mình.

Rồi tiệm cà phê, Luân dẫn đường, nói, để tôi ngắm Sài Gòn ban đêm, Nhân và Đoan chạy theo. Chạy dọc bên Bạch Đằng, trong gió đêm diu diu, hình như Luân đang ca nho nhỏ... *Ai mang bụi đỏ đi rồi...*

Chạy đến khu Cẩm Chỉ có các món gà. Tôi lắc đầu. Chạy về khu Chợ Khuya có các loại thịt rừng. Tôi lắc đầu. Cuối cùng, chúng tôi lên khu bán thức ăn đặc sản Quảng Ngãi ở Ngã Tư Bảy Hiền. Món don vẫn còn hương vị xưa, với bánh tráng và ớt sim. Có điều tô don bằng nhựa, hoa hoè sắc sỡ. Nên tôi nhớ cái tô bằng đất, đôi khi có vài vết mích, mẻ, lỏng bỏng những nước, khoảng năm bảy vòng, may mắn mới thấy con don bé tí xíu. Không đói, nhưng gặp món ram khoái khẩu tôi thương thức tận tình. Ba chàng, nam thực như hổ, nhìn tôi ăn, phải gật gù, nữ thực như... nam.

Ba chàng đưa tôi về nhà Quỳnh, đã giữa khuya. Khi Quỳnh lịch kịch mở khoá, Luân dúm vào tay tôi cuốn 100 bản tình ca tiền chiến và cuốn Tuyển tập thơ Nguyễn Bình.

Tôi rón rén bước vô nhà, áy náy quá:

– Mày lim dim được chút nào không? Tội nghiệp mày quá. Tại, lâu quá mới gặp lại mà không biết bao giờ...

Quỳnh cắt ngang:

– Khi mốc. Mày với tao mà còn bày đặt thanh minh thanh nga. Tao hơi mệt, bữa nay dạy thêm đến chín giờ rưỡi mới xong. Đi chơi vui không? Ờ, khỏi hỏi. Coi cái mặt mày là biết.

Tôi lắc lắc vai, bây giờ mới thấy hai vai mỏi nhừ. Tay mân mê bìa cuốn nhạc, tôi nhỏ giọng:

– Ủ, mấy chàng chờ lòng vòng cho đi ngắm phố đêm. Đi lâu, mà cứ vịn ngược đằng sau, mỏi tay quá trời.

– Mày vịn ngược kiểu đó nguy hiểm nữa. Thẳng một cái, có khi văng ra khỏi xe.

Tôi nhớ có chị bạn kể, khi về Việt Nam, người ấy ngày xưa của chị đưa đi chơi. Chị hỏi người ấy, cho phép chị vịn ở đâu. Người ấy trả lời, ở đâu thấy tiện thì thôi. Chị đổ tôi, sau đó, chị vịn thế nào. Tôi chịu, chẳng đoán già, đoán non gì được. Định hỏi chị đã “thực tế” như thế nào để lỡ khi mình gặp chuyện mà hành xử thích hợp. Tôi lại quên hỏi. Tự nhiên, tôi nghĩ vẫn vợ, nếu tôi hỏi Luân như vậy, Luân sẽ trả lời như thế nào. Nếu Luân không bảo tôi tùy tiện, mà bảo ôm eo hay vịn vai thì tôi phải làm sao đây. Ủa, mà Luân đâu phải là người ấy ngày xưa của tôi hồi nào đâu. Hay là, phút chạnh lòng cạnh đồng củi, bên

giếng nước và tượng tượng cảnh Luân trong bộ vó bộ đội tìm thăm tôi, cũng có thể xem Luân như người ấy ngày xưa. Tôi thả người xuống *salon*, để hai cuốn sách lên đùi, hai tay treo qua bóp bóp vai, cười khục khặc một mình.

Quỳnh lè nhẹ giọng ngái ngủ, kéo tôi khỏi dòng tượng tượng:

– Khò cho rồi. Làm gì mà còn ngồi đó, nhăn răng cười như đười ươi vậy!

Hoàng Quân

(Trích *Bông Hoa Trên Phím* -Tập Truyện)

VƯỚNG!

Khó thương quá! Thấu chẳng là Thiên Hạ
Người đi chơi hớn hở mở hớn ha,
Kẻ ở nhà khép cửa, hờn Người Ta
Tia cành lá, cắt dây dưa thừa mứa.

Những lời hứa cứ đẩy đưa ngoài cửa
Theo nắng mưa trú, tựa tự phương nào,
Bay qua cầu, trăng huyền ảo, trời cao?
Thương khờ khạo cứ vương sầu đau đau!

Á Nghi

TÌNH NHƯ TRĂNG NON

*Đưa em dạo phố mùa thu
Trăng thu còn khuyết, ảo hư nhìn mình
Mà đôi mắt liếc vẫn tình,
Mà đôi môi ướt vẫn tình được nhau.*

*Đan tay, đôi mắt chẳng chau
Nụ cười trên ấy như cau với trầu
Thiên nhiên tất cả đùng hầu
Đôi tình nhân trẻ làm giàu trăng non!*
Á Nghi

RỪNG THU XƯA VẼN NHỚ

Khi tôi về, rừng thu xưa chưa rụng lá
Vàng thu treo trong nắng buổi về chiều
Vùng kỷ niệm một thời ôm ước vọng
Động trong hồn nổi hoang vắng tịch liêu.

CẬP TO CO TẬP

Cập To? Co Tập!

Kỳ này **đại hội nước tôi**
Cặp “da” **đội hại tước nô** cặp thường
Lương đền, khoe cặp, **tán dương**
Vương tôn, gian “**tướng**” lên đường phô trương?

Tha hồ vương giả **tán vương**
Vươn vươn, **tán tán** chính trường **my dân**
Cập to, áo mới, **bút thần**
Giận mi chẳng có **tinh thần tập co**.

Thân tình? Ói máu, dân lo
Giận mi “**thần Bút**” **hẹn hò** ký chi?
Họ HÈN **hồ hẹn** lẽ nghi
Nghĩ Lê*, **phò Hán**, quốc kỳ thêm sao?
Nghĩ, **lê**, **chi**, **ký**... ồn ào
Việt hò, **Tàu phán**, tên nào lo dân?

Nào tên co Tập, cù **lần**;
Nào tên ới máu tình thân* **Cần lù**...
Tha hồ phó hội ngao du
Cập to ôm ngủ mập ù đô la.

Thêm sao, áo mới mượt mà
Ngây thơ, lấu cá? **Hồ tha**, lo gì!
Ý Nga, 10.10.2020

*Chữ **đậm**: biếm và **nói lái**.

*Lương đền: cặp da, áo vest, bút kim loại... đều đặt **may** và mua từ **Tàu Cộng bằng tiền thuế của dân để tặng không** cho đảng viên đi dự đại hội đảng (trong khi trẻ em đói phải mót rác mà ăn).

*Biếm > vương tôn: con nhà quý tộc đảng.

*Vươn: giãn thẳng gân cốt ra, tán: tán gẫu.

*Nghĩ (dấu **hỏi**) Lê: bỏ Lê Nin; *Nghĩ, lê (dấu **ngã**): nghĩ ngợi, lê lếch.

Người đi thuở ấy trong giông bão
Không nói mà sao nhớ thiết tha
Chưa dám cầm tay rung nước mắt
Ngày vui tao ngộ phải chia xa.

Sóng tình chưa gọn trong dòng mực
Nét bút chưa quen để tỏ nhiều
Thoảng nhẹ hương thơm hoa nhớ bướm
Bâng khuâng vừa gọn chút tin yêu.

Người đi biệt biệt không quay lại
Hần dẫu tim đau những sớm chiều
Từ ấy hồn thu thêm nặng trĩu
Rùng thu in dấu những điều hui.

Tôi về đánh thức mùa thu cũ
Gởi gió rừng xưa tuổi xế chiều
Chiếc bóng đơn côi ôm kỷ niệm
Người ơi... hoa vẫn mãi cô liêu...
nguyễn phan ngọc an

CÔ VI, CÔ VID* BUỒN THU!

Giường còn hơi ấm của người
Người đi đâu vội, tối trời còn trắng?
Đi tìm sao mấy vì chẳng
Hay vì cơm, áo, gạo... rằng nuôi em?
*

Nuôi hoài em vẫn hóm hém
Nghỉ hưu đi chứ, cùng xem trăng rằm,
Trung thu hưởng bánh, trà nhâm
Tha hồ thông thả bẹo cầm ngắm... nhau.

Lòng đèn sáng rực đủ màu
Học trò quên đến, sợ giàu cô Vi
Cô Vy tạo cảnh phân ly
Thu này Covid! Cô gì thu sau?
*

Đêm nay người nhớ về mau
Kéo không lá úa thêm rầu ai kia

*Co Tập: co ro trước TẬP CẬN BÌNH.
*Ồi máu tình thân: gây cảnh máu đổ trong Nhà.

MÙA THU TRÊN ĐẤT NƯỚC TÔI

Sáng hôm nay nghe gió về lành lạnh
Thu đã chuyển mùa, anh có biết không
Mây lang thang, hồn trĩu nặng nhớ mong
Nắng diu diu... lòng em buồn man mác.

Em bỗng nhớ mùa thu xưa Đà Lạt
Mây Lâm Viên mờ ảo phủ thông rừng
Mi mô da từng hạt lệ rung rung
Bên hồ biếc xôn xao con sóng gọn.

Em chưa có mùa thu sông núi Ngự
Huế mơ màng ôm cung điện nghìn xưa
Huế của ai ... sao nhiều nắng lắm mưa
Em ao ước được một lần hạnh ngộ.

Em nghe nói trời mùa thu Hà Nội
Heo may về từng đợt gió buồn hui
Lá vàng rơi trên đường phố cô liêu
Hồ Lãng Bạc... vết tích xưa huyền sử.

Thế là đã ba mươi thu cô lữ
Lá quê người sắc vàng đỏ mệnh mang
Nhưng trong em bao kỷ niệm úa vàng
Niềm cố quốc, quê hương xa vời vợi.

Anh biết đó, em vẫn hằng mong đợi
Một mùa thu ta nhất... lá vàng rơi.
nguyễn phan ngọc an – thu 2020

ANH ĐÒI HỎI NHIỀU QUÁ!

Nào anh **đòi hỏi** lung tung
Hỏi thôi rồi cưới, có **đòi** chi đâu!
Cưới xong chờ đợi không lâu
Sanh con, có cháu, nghe câu nó **đòi**.
Á Nghi, 7.10.2020

3 LẦN KHÔNG LÀ KHÔNG!

Không lần của ba à?

Ai kia, ai kia thức khuya
Đêm đêm chờ cửa đăm đìa mưa thu.
Á Nghi, 10.10.2020

*Covid 19: dịch viêm phổi Wuhan

Chi là không thôi nhé!
Nhà hai người, không ba
Anh đừng ham vợ bé
Á Nghi, 7.10.2020
* 0x3 = 0

Vấn Chuyện Cổ Nhân

Lặng Lẽ- tranh Hoàng Thanh Tâm

Điện thoại reo sau mười giờ tối, khi nàng vừa úi áo quần, vừa coi *Late Night Show*. Khuya như vậy, thường là mấy chị em trong nhà, gọi tán gẫu, kể chuyện trời trăng, mây nước. Nàng nhắc máy, vừa nói, vừa cười:

- Phủ tổng thống nghe đây.

Đầu dây bên kia, giọng nữ, ngập ngừng:

- *Hello*, cho nói chuyện với Định.

Không may may nghĩ đến chuyện hỏi danh tính người gọi, nàng máy móc:

- Chị chờ một chút.

Nàng ló vào phòng, đưa điện thoại cho chàng, đang ngồi nơi *computer*.

- Có điện thoại cho anh.

Nàng trở ra tiếp tục với bàn ủi và ti-vi. Tiếng chàng vọng ra từ phòng, rộn ràng, sống động:

- Chứ sao, có người đẹp chiếu cô là phải tiếp đón trọng thể... Nhằm nhò gì, việc này mất, tìm việc khác.

Bạn xưa là quan trọng nhất. Yên tâm! Qua đây nghe, mình sẽ lo từ A đến Z mà.

Lát sau, khi mang điện thoại gác lại vào máy, chàng vẫn tất:

- Duyên bên Canada sẽ qua thăm tụi mình vào tháng Bảy.

Tai nàng đang nghe những câu chuyện thú vị, dí dỏm của anh phóng viên. Nghe thông tin của chàng, nàng dạ dạ. Cảm nhận như một sinh hoạt bình thường. Như kiểu cuối tuần này mình đi chợ mua thêm thùng bột giặt, mua vài két nước suối. Nhưng nàng đã làm to. Đó chẳng phải thông tin của một ngày như mọi ngày. Mà là dấu hiệu giông bão sắp đến trong mùa hè của gia đình nàng.

Chiều hôm sau, “người lạ” lại gọi đến. Nàng vờ vịt, giọng lễ phép:

- Xin lỗi, ai đâu đây ạ?

- Định có nhà không? Giọng bên kia có vẻ bực bội.

- Có chuyện chi không chị?

Người ta trả lời câu hỏi của nàng bằng một câu hỏi, nàng cũng đáp lễ cho đúng điệu chứ. Nàng nghe như một hiệu lệnh:

- Tui muốn nói chuyện với Định.

- À, chồng tui không có nhà.

Tự nhiên nàng muốn gheo cô ta:

- Tôi là vợ Định đây, chị có cần nhắn gì không?

- Bao giờ Định về?

Chà, ngoan cố dữ, chỉ thích dùng câu hỏi, nàng cũng bắt chước cho đạt tiêu chuẩn bên tám lạng, bên nửa cân:

- Chị cần gặp anh Định gấp lắm à?

- Nói ông, tui sẽ gọi lại sau.

Nàng chưa kịp phản ứng, thì nghe tiếng o... o... báo hiệu đường dây đã đứt. Nàng nhớ trong tấm hình Duyên gửi cách đây mấy năm, trông cô nàng được lắm. Mà sao nói chuyện lựu đạn vậy ta. Chàng về đến nhà, nàng mắng vốn ngay:

- Cô Duyên mới gọi nữa. Vẫn nhất định không chịu xưng tên. Cô ta làm như không biết em là ai. Em đã giới thiệu rồi. Chớ không, cô ta tưởng em là sen, là búp gì sao. Vậy mà, cô ta vẫn không thèm nói chuyện với em. Quái đản.

- Chắc tại Duyên xa Việt Nam lâu, nên quên tiếng Việt. Chàng vờ như không quan tâm đến câu chuyện.

- Em xa Việt Nam còn lâu hơn cô ta. Em có quên tiếng Việt đâu! Vội lại, chào hỏi nhau là phép lịch sự tối thiểu. Bắt đầu học nói là học chào mà.

Nàng chưa muốn đổi đề tài.

- Ủ, anh sẽ cạy Duyên vụ này.

Những lần sau, tình cờ, khi cô ta gọi, nàng không có mặt ở nhà. Bởi vậy, nàng không biết chàng “cự” cô ta như đã định chẵn. Chàng đổ dành:

- Duyên nói chuyện hơi cộc lốc, nhưng tánh tình được lắm. Rồi đổi giọng lấy điểm với nàng. Con gái Nam làm sao sánh với mấy cô Huế được.

Nàng mỉm mỉm:

- Nghĩa là em nói chuyện không cộc lốc. Nhưng tính tình không bằng các cô gái Nam?

Chàng chống chế qua loa:

- Đâu có! Cái gì em cũng hơn thiên hạ.

Sau nhiều lần điện thoại qua lại, chàng cho biết, Duyên sẽ qua Âu Châu chơi ba tuần. Duyên không đi với chồng con, mà đi với một cô bạn người Hoa.

Nàng cẩn thận lấy hẹn tiệm cắt tóc, lo “tân trang”, để đi đón cố nhân của chàng ở phi trường. Nàng chăm chút “ngoại hình”, cho ra vẻ ta đây là phu nhân của chàng. Nàng chọn bộ váy màu nhạt, đơn giản nhưng thanh lịch (nàng nghĩ vậy). Nàng chuẩn bị vài nụ cười, ra vẻ ta đây nhiệt liệt đón chào du khách.

Duyên lần lượt chào nàng:

- Chào chị.

Hồng lẽ nàng phải nhảy đong đong kiêu như con ngựa bà trời trong truyện *Chú Tư Cầu*. “Tui là vợ anh Tư, tức là chị Tư.” Tại vì chàng là con thứ tư trong gia đình. Nghĩ vậy thôi, chứ nàng biết bụng mình. Niềm thương, niềm ghét chị nàng chẳng nói nên lời. Nàng chặm rãi đôi câu chào hỏi đúng thủ tục. Duyên giới thiệu cô bạn đồng hành người Hoa, cô không nói được tiếng Việt. Tiện quá, chàng giao cho nàng trọng trách giao thiệp bằng tiếng Anh với cô khách người Hoa. Duyên và chàng riu rà, riu rít hỏi han nhau. Nàng đôi câu nhát gừng tiếp cô bạn người Hoa. Lên xe, chàng cầm tay lái. Nàng ngồi trước với “tài xế”. Hai cô khách ngồi sau. Nàng không ngoái đầu nhìn. Nhưng đoán, Duyên hơi chồm chồm lên trước, câu chuyện hào hứng, sôi nổi.

- Chờ! Định bây giờ vợ con đầy đàn, nhưng coi còn phong độ hơn xưa nữa nhen.

- Cám ơn Duyên. Biết đi đón người đẹp, phải cố gắng hết sức. Nếu Duyên bây giờ ở Việt Nam, thì không chỉ là hoa khôi 12 D1. Mà hoa khôi của cả trường Lê Hồng Phong luôn.

Chàng đáp lại bằng một giọng thật dễ thương. Giọng Duyên kéo dài:

- Thời tiết ở đây xi-cút quá. Chán ghê.

- Ừ, cả tuần nay trời tẻ thiệt. Nhưng bắt đầu ngày mai trời đẹp. Phải vậy thôi, có hoa hậu Canada đến thăm, nước Đức nhất định phải tiếp đãi đàng hoàng chứ. Ngày mai Duyên coi nhe, trời sẽ nắng ấm.

- Cách gì chẳng so được trời ở bên. Giọng Duyên chắc nịch.

Nàng vẫn vợ nhớ câu hát, *nắng nơi đây cũng là nắng ấm, nhưng ấm sao bằng nắng ấm... Canada.*

Duyên lú lo:

- Đây trời cứ xấu như dzậy. Bỏ xứ này đi. Ở bên, thời tiết đẹp lắm. Mùa hè năm tới, Định qua nhen. Duyên dẫn đi chơi, khắp Canada, dzui lắm. Rồi đi tắm biển, mà biển Florida kìa...

Duyên kéo giọng Điêu Thuyền như vậy thì Lữ Bố, Đổng Trác nào chẳng mềm lòng. Nàng ngồi đàng trước, bên cạnh chồng, nghĩ thầm, chẳng lẽ nàng mặc áo tàng hình hay sao mà Duyên không thấy nàng. Bởi, nếu thấy, chắc Duyên sẽ thăm hỏi nàng đôi câu có lệ, cho hợp phép xã giao sơ đẳng chứ. Giống như khán giả coi *tennis*, đầu nàng cứ phải quay qua, quay về để nhìn kịp đường banh. Tài tử, giai nhân, kẻ tung, người hứng, nàng hoa cả mắt. Người ta thường nói, cam như hén. Nhưng nàng cam như thóc. Bởi con hén dăm lâu lâu há mồm thở. Còn nàng, cố ghìm nén hơi thở. Sợ thành vô duyên, sợ khuấy động cái không khí thơ mộng của chồng khi gặp lại cố nhân.

* * *

Cùng với mấy gia đình khác, vợ chồng con cái nàng dự định sẽ sang vùng biển Andria, bắc Ý, cách Venice không xa, nghỉ “nóng” hai tuần. Người lớn, trẻ em đều mong chờ đến mùa hè cùng du hí với nhau. Bầy con nít gặp nhau đi tắm biển, ăn hàng, tham gia những sinh hoạt cho thiếu niên, nhi đồng của các khu vực nghỉ mát. Bờ biển lải, cát mịn, thật thuận tiện cho đám con nít chưa biết bơi và những bà mẹ bơi dở của chúng. Cha mẹ chúng tối tối tùm tùm ăn nhậu, trò chuyện thời sự, văn nghệ, chính trị, xã hội... Cả nhà cùng vui chơi thoải mái. Nhiều người thắc mắc, năm nào cũng đến đó, chạy qua Cavallino, đến Casavio, tối tối lừa bầy nhóc đi Jesolo ăn kem, chạy xe... không chán sao. Không, không hề chán. Sau mùa Phục Sinh, gia đình nàng và nhiều gia đình họ hàng, bạn bè khác bắt đầu lên chương trình cho mùa hè. Hễ bầy trẻ nhỏ còn mê toi nước Ý, đối với những bậc phụ huynh của chúng, những địa danh đó vẫn luôn hấp dẫn.

Chấm dứt hai tuần nghỉ hè đã định, chàng sẽ nhận việc ở hãng mới, sau thời gian thất nghiệp khá lâu. Bởi vậy, chuyện xin nghỉ phép chắc chắn chàng không sắp xếp được. Chàng hỏi ý nàng có thể giúp chàng chăm sóc khách vào tuần cuối chuyến du lịch của Duyên.

Chàng bàn:

- Duyên qua đây được có ba tuần à. Thế nào cũng thích đi một vòng Âu châu. Đường xa, phải đi chơi nhiều chỗ, cho đáng công. Nếu mình dẫn Duyên theo qua Ý luôn cả hai tuần thì cũng tội. Casavio đâu có gì nhiều mà coi. Em có đề nghị gì không?

Nàng dấm dăng:

- Dạ, không.

Thật ra nàng có đề nghị thâm trong trí, đề nghị cô ta làm ơn đặt các *tour* của công ty du lịch, đi đâu chẳng tới, cứ sao nín áo chồng tôi, nhõng nha, nhõng nhẽo.

- Anh tính như vậy, anh đưa Duyên qua Ý chung với cả nhóm. Cho Duyên đi Venice chơi ba ngày rồi về, đi Pháp. Đến Âu châu nhất định phải đi Paris. Hình như Duyên cũng thích đi Hòa Lan và Bỉ nữa. Mẹ con em ở lại bên Ý, cả nhà mình đông vui mà. Vòng về, xe các gia đình khác còn chỗ, hai mẹ con đi chung cũng tiện.

Chàng sắp xếp tron tru, đặt lên bàn cân, hai mẹ con nàng nhẹ hều. Nàng chưa chuẩn bị tinh thần rằng chàng sẽ có hoạch định “đặc biệt” như vậy. Chàng “dệt” tiếp chương trình:

- Anh sẽ đưa Duyên lên Cologne, ghé ở lại nhà bạn. Rồi từ đó đi Amsterdam và Bruxelles. Một đời Duyên qua có một lần, dẫn người ta đi đó, đi đây cho biết. Hồi nào mình qua Canada, người ta sẽ đáp lễ.

Nàng bực bội trong bụng, “mình” là ai. Suốt đoạn đường từ phi trường về, “bà” chỉ rủ chàng đi chơi vung vít, chớ có đoái hoài gì nàng đâu. Tự nhiên nàng đâm ác cảm với xứ lá phong, vì “bà” ở đó. Đứa con quá háo hức, chờ đợi chuyến đi nghỉ hè bên Ý. Nàng chẳng nghĩ gì khác ngoài việc vui với con. Những sắp xếp của chàng cho hai mẹ con làm nàng cảm thấy rất bất an. Nhưng có lẽ do ngại những sóng gió, nàng im im, gằn như chấp nhận.

Tình cờ, nói chuyện với cô bạn, bạn cười hắc hắc:

- Sao bồ hiền quá dzậy?

Cô bạn ngưng cười, đổi giọng sôi nổi:

- Ê, ê, không được đâu. Con của bà còn nhỏ, mà bà đành đoạn giao con cho chồng để một mình qua đây du lịch. Chắc ở bên com không lành, canh không ngọt. Bà đi chơi để giải sầu!

Cô bạn xuống giọng như đinh đóng cột, rồi tiếp tiếp:

- Nghe tui nè. Bà qua đây, ông Định dẫn bà đi đâu, bồ theo sát rạt ổng cho tui. Chớ không thôi... Trời, trời, bà dốt đẹp ông Định hồi nào không hay đó ghen.

Nàng lắc đầu nguây nguây:

- Không có đâu. Làm gì có chuyện đó!

Cô bạn chép miệng:

- Thôi, tui hồng dấm nói thêm. Sợ thành miệng ăn mắm, ăn muối.

Qua đến Ý, cả nhóm đã đặt mấy căn nhà trong khu trại hè từ đầu năm. Khu trại của gia đình nàng đã hết chỗ. Bởi vậy, chàng phải chạy thuê thêm chỗ cho hai cô khách ở trại bên cạnh. Chàng lo, hai cô lạ chỗ. Nhấp nhóm, chạy qua, chạy về, bảo buổi tối ở lại trại bên kia, phòng khi hai cô có cần gì giúp đỡ. Cô bạn của nàng nhắc nhở:

- Bồ làm ơn theo ông xã qua kia đi. Để thằng nhóc đây. Dì cậu nó chăm sóc được mà.

Nàng bán loạn tinh thần, chẳng biết tính sao. Lòng chỉ muốn ở với con, nhưng đành xách túi tòng phu qua “nhà mới”, nói là để qua làm bạn với hai cô cho vui. Mà thật ra, chỉ trò chuyện đôi câu tiếng Anh, cho cô bạn người Hoa đỡ lẻ loi. Chứ Duyên huyền thuyên bao nhiêu chuyện trường cũ, tình xưa, buồn, rầu gì đâu. Hôm sau, có chuyện trục trặc. Trong khi vợ chồng nàng đưa khách ngoạn cảnh Venice, thằng con đi

tắm biển chung với các gia đình di cậu. Chiều về trại, nó đói bụng, nhưng phần ăn các di đưa, nó chẳng chịu ăn, cứ ngồi thút thít ở góc lều. Đến tối, khi nàng về bên “trại gia đình”, thằng nhóc ôm chầm mẹ, khóc tím tấc: “Con không thích thịt di. Con chỉ thích thịt Mẹ thôi”. Chị nàng tường thuật: “Cả ngày đi bơi nó vui lắm. Nó chạy nhảy la hét suốt, không biết mệt. Vậy mà chiều về nhà, mặt mày nó ỉu xiu. Chị dỗ ngon, dỗ ngọt nãy giờ, nó vẫn không chịu ăn. Nó cứ hỏi miết, mẹ đâu, mẹ đâu.” Nàng tủi thân, thương con, giọt vắn, giọt dài. Một cảnh hai quê sao mà cực lòng. Buổi tối, cả nhóm rủ nhau đi ăn kem. Ở những khu du lịch, thường có những người bán hoa dạo trong các nhà hàng. Họ ôm hoa đi lòng vòng, đôi khi để đại một, hai cành hoa nơi bàn, nhất là các bàn có nam nữ ngồi chung. Rồi lát sau trở lại lấy tiền hoa. Trong tiệm kem, vợ chồng nàng và hai cô bạn ngồi một bàn. Đưa con ngồi chung với những người khác trong nhóm ở bàn lớn bên cạnh. Nàng ráng giữ bộ mặt bình thân, nhưng lòng ngán ngẫm, mệt mỏi. Khi người bán hoa đi qua, chàng ngoắc tay, kêu lại, mua hai cành hồng tặng nàng. Nàng vừa ngượng, vừa buồn. Cô bạn người Hoa trầm trồ: “*He's really nice!*” Trời ơi, phải chỉ những lúc chỉ có hai vợ chồng nàng, cành hoa rẻ tiền 50 xu ở chợ, nhưng thật lòng, cũng đủ cho nàng vui trọn ngày. Chứ bây giờ, trong màn kịch oái oăm như vậy, hai cành hồng sao kịch cỡm, vô duyên quá.

* * *

Nghĩ lại, đúng là cái tật ưa làm lạnh của nàng đã mở đường cho sự kiện cố- nhân- u- sậu này. Hai đứa lấy nhau khi nàng đang trung học. Sau đám cưới, nàng trở lại nội trú của trường. Chàng ở nhà mẹ. Xong tú tài, nàng về nhà chồng, ở chung với gia đình chàng. Thời gian chờ vào đại học, nàng rảnh rang, lảng xãng chăm sóc tổ ấm. Nàng dọn dẹp bàn trong phòng chàng, thấy trên bàn vương vãi nhiều thiệp tết, thiệp xuân. Nàng sợ chàng mất liên lạc với bạn bè, nên ngó ý, chăm sóc nhịp cầu tri âm của chàng với bạn bè. Nàng hỏi chàng, ai là ai. Nàng viết thư thăm hỏi, giới thiệu mình với bạn bè chàng. Mỗi năm ít nhất là vào dịp lễ Giáng Sinh, tết Nguyên Đán, nàng soạn danh sách bạn bè chàng để gửi thiệp xuân. Để tránh những lời chúc trật đường rầy, nàng cẩn thận ghi chép bên cạnh tên A, vợ là B, có con là C... Biết ai còn độc thân, nàng chúc sớm gặp ý trung nhân. Ai mới lập gia đình, chúc mau mau có con bông, con bẻ... vân vân và vân vân. Duyên là người hỏi âm tương đối đều đặn nhất. Duyên gửi tấm hình chụp hai vợ chồng Duyên, giới thiệu, chồng là người Hoa, người Hương Cảng, chứ không phải người lục địa. Duyên viết chung cho cả hai vợ chồng. Chàng giao khoán cho nàng toàn quyền “điều hành” sinh hoạt thư tín với bạn bè. Nàng siêng năng trả lời và ký tên chung. Thư từ chủ yếu mang tính thông tin, không mang cho nàng ấn tượng nào đặc biệt. Ngoại trừ chi tiết Duyên không muốn liên lạc với người Việt ở Canada. Bởi, đa số người Việt “chơi không vô”. Nàng thấy kỳ kỳ, luận điệu vợ đưa cả năm. Mỗi giao hảo qua thư tín về sau có phần thừa thớt, nhưng xem ra vẫn lạnh mạnh, cho đến buổi tối nàng nhận điện thoại Duyên.

* * *

Nàng “đàm phán” với con, chỉ ở Ý một tuần. Rồi cả vợ chồng con đưa hai người khách về Đức. Cô bạn người Hoa cho biết đã hết ngày phép, phải về Canada đi làm. Đưa con chịu “tạm trú” nhà ông bà Ngoại một tuần lễ, trong thời gian nàng bèn gót theo chàng, đưa cố nhân đi chơi. Vừa buồn rầu vì xa con, vừa bẽ bàng với tâm trạng kỳ đà cán mũi, nàng ngậm bồ hòn, ráng tươi tỉnh, dầu lòng héo queo. Ở đâu đại khái cũng vậy. Duyên chỉ thích xuống xe, chụp vài tấm hình, lơ là với những lời dẫn giải hướng dẫn du lịch của chàng. Ngày cố nhân ra phi trường, chàng không nghỉ phép được, chàng nhờ hai mẹ con nàng sắp xếp tiễn khách.

Sau mấy tiếng đồng hồ căng thẳng ở phi trường giúp Duyên giải quyết vài vấn đề khi *check-in*, từ chuyện tìm không ra vé máy bay, đến chuyện hành lý quá tải, nàng thở phào như trút gánh nặng ngàn cân, khi Duyên mất dạng sau cánh cửa cách ly chuẩn bị lên phi cơ.

Nàng ngao ngán nhìn căn phòng của đứa con nhường khách sau hai tuần lễ. Căn phòng trông như nhà kho không cửa sau con lóc xoáy. Khắp phòng bừa bộn các bao bì, nhãn hiệu áo quần cắt xé. Thấy mặt mẹ không vui, thằng bé an ủi:

- Không sao đâu Mẹ. Nếu mình dọn phòng con chưa xong, con ngủ bên Ba Mẹ.
- Nàng hôn nhẹ má con:
- Con thích ngủ bao lâu bên ba mẹ cũng được, cho dù phòng con đã dọn xong.
- Thằng bé thích chí vỗ tay:
- Con thích ngủ chung với Ba Mẹ hoài à, *immer**!
- Được trốn, thằng bé thủ thỉ:
- Mà ở bên Ý cũng như vậy nghe Mẹ.
- Nàng ôm con vào lòng:
- Mẹ xin lỗi đã không cho con trọn những ngày vui trong kỳ nghỉ hè năm nay.

Nàng nhớ có lần đọc một truyện ngắn về cố nhân. Chao ôi, một câu chuyện với kết cục vừa hiền, vừa lành, dễ thương hết sức. Tác giả quả là một cô tiên nhân từ, đưa ra giải pháp thật nhân đạo: cố nhân của chàng là nữ tu. Câu chuyện đến đây là chấm dứt. Người vợ khỏi phải bận tâm nhưc đầu, nhưc cổ vì những chiến thuật, binh pháp phòng ngự. Không chừng tác giả có thể xin bản quyền về giải pháp tuyệt hảo này. Tất cả người xưa của các ông đều trở thành nữ tu hết. Như vậy, vợ hiền sẽ tiếp tục là vợ hiền, vì không phải nhe nanh, chuốt vuốt mà bảo vệ chủ nhân cái xương sườn.

Ôi, phải chi ông trời xếp đặt cho người xưa của chàng là *ma sœur* hay ni cô, thì nàng đâu phải nhọc lòng, tả toì sàu úa, đưa con đâu phải tủi thân, khóc lóc dỗi hờn. Nàng tự hỏi, chàng có bao giờ nhận biết rằng, cố nhân của chàng như cơn bão đã cuốn phăng mát mùa hè tươi đẹp của mẹ con nàng. Nàng thầm mong, cố nhân của chàng sẽ mãi được long phụng hòa minh, để mẹ con nàng yên vui tận hưởng mưa thuận gió hòa cả bốn mùa xuân hạ thu đông trước mặt.

Hoàng Quân

Trích lời ca trong nhạc phẩm *Mưa Sài Gòn Còn Buồn Không Em?* của nhạc sĩ Nguyệt Ánh
<https://lyric.karaoke.com/25916/mua-sai-gon-con-buon-khong-em.html>

* *immer* (tiếng Đức): luôn luôn

Mùa Thu Không Trở Lại

Sao Khứ

Mùa thu này anh vẫn chưa trở lại
Một mình em bên cội hoa vàng
Một mình em trong cánh đồng hoa dại
Một mình em sầu nặng, đợi mùa sang...

Mùa thu rồi anh vẫn không trở lại
Mưa nhớ anh, lệ nhỏ hạt âm u
Em nhớ anh, nhớ tình yêu nhỏ dại
Em tìm anh, chỉ thấy hạt sương mù

Anh có biết, tình không bao giờ chết
Dấu trần gian, địa ngục hay thiên đàng
Dấu cát bụi có xoá mờ thân xác
Em vì anh giữ mãi làn môi ngoan...

Rất nhiều đêm trong cơn mê rất lạ,
Em tìm anh trong bóng tối, lạc loài
Thân bước đi, từng bước chân mộng mị
Hồn nhớ anh, bão nổi chẳng hề phai...

Anh ra đi, chẳng bao giờ trở lại
Theo dòng sông réo gọi thuở hoang sơ
Mặc cho em những đêm trời chuyển gió
Gọi mãi tên anh, gọi mãi trong mơ...

Xa nhau rồi, xoá mờ luôn dấu tích
Cánh chim bằng theo gió chẳng bay về
Mười ngón tay, em đan niềm nhung nhớ
Sợi tóc dài vương vấn mãi đam mê...

Nếu có ngày nào anh quay lại
Tiếng sáo diều trầm bổng quyện âm thanh
Ta yêu nhau, tình không bao giờ hết
Dù tình cảm là nỗi nhớ mong manh...

Dẫu biết anh không bao giờ trở lại
Nhưng thu về em vẫn cứ ngóng trông
Lá vàng rơi, gọi nhớ đến âm thầm
Anh không đến, dấu thu hằng trở lại!

Bạn Nghĩ Gì Về Muối

Kể từ ngày nước Mỹ bị COVID 19 hoành hành, người viết phải bị "Stay Home" theo lệnh của chính quyền Oregon kể từ tháng 3-2020, nên rất ít khi tung tăng đi ăn bên ngoài và đi chợ hằng tuần như trước.

Người viết bỗng trở thành "Bà chủ quán Sương Lam Portland" ngang xương làm nhiều người ngạc nhiên hết sức vì bây giờ tôi biết nấu ăn tuy không ngon bằng thức ăn ở nhà hàng mà trước đây chúng tôi thường lui tới nhưng phu quân tui không chê là được rồi.

Mời xem lại youtube dưới đây cho vui nhé

Quán Ăn Sương Lam Portland Thời Coronavirus

<https://youtu.be/N7IDDjPOLFg>

Sau đó thừa thắng xông lên, người viết thực hiện tiếp 2 youtube Thực Đơn Tháng 5-2020 và thực đơn tháng 6-2020, giới thiệu thêm nhiều món ăn khác mà tôi học hàm thụ trên các website nấu ăn trên Google để phục vụ cho ông khách hàng đặc biệt và duy nhất của quán ăn đặc biệt này chính là ông xã của tôi.

Dĩ nhiên là tôi phải nêm ít muối vào thức ăn vì chúng tôi "không còn trẻ nữa" và đang uống thuốc cao máu như nhiều vị cao niên khác nên bác sĩ thường khuyên phải bớt ăn thức ăn có nhiều muối. Eo ơi! Cũng đành thôi!

Hiện giờ tôi cũng chưa "hưỡn" để làm tiếp youtube thực đơn tháng 7, tháng 8 và tháng 9 được vì tôi cũng đang bận tùm lum chuyện, vì tôi phải lang thang trên internet tìm tài liệu viết bài cho mục Một Cõi Thiên Nhân hằng tuần của tôi, v.v. Mệt thật nhưng mà vui vì ít ra tôi được làm những gì mà tôi ưa thích theo tâm nguyện của mình.

Và tôi cũng tự nhiên trở thành "bà mẹ què" không trang điểm phấn son, không diện quần áo đẹp đi tham dự các sinh hoạt cộng đồng như đã làm trước đây được vì chúng tôi không dám tung tăng đi ra ngoài thường vì anh chàng coronavirus vẫn còn có mặt khắp mọi nơi. Sợ hấn lắm chứ lị!

Thế là người viết phải "hô biến" thành "bà mẹ què". Tôi phải tự làm giá, tự trồng rau xanh ăn ở nhà cho tiện việc sổ sách.

Mấy ngày đầu mấy cọng rau vừa mới chớm lên thì bị sâu ăn lá hết tron, may nhờ có cô bạn trong Nhóm Cô Gái Việt giới thiệu cách sử dụng muối Epsom để tưới rau trừ sâu ăn lá. Thế là "máu sru tầm tài liệu" trong người nổi lên, người viết thi hành đúng lời dạy của dân ghiền Google: "Trăm năm trong cõi người ta. Việc gì không biết thì tra Google", tôi bèn vào Google sru tầm các youtube về muối Epsom để tìm hiểu và học kinh nghiệm.

May thay, người viết tìm được youtube này rất hay trong số rất nhiều các youtube khác nói về muối Epsom, xin được giới thiệu tiếp đến quý bạn nhé.

Công Dụng Của Muối Epsom Salt Trị Bách Bệnh Trong Vườn Nhà- Hiện Diệp

https://www.youtube.com/watch?time_continue=87&v=7VWz7WOZmGg&feature=emb_title

Công Dụng Của Muối Epsom Salt Trị Bách Bệnh Trong Vườn Nhà Công dụng muối Epsom đối với cây trồng 1. Dễ hấp thu các chất dinh dưỡng Tăng khả năng nảy mầm của hạt giống. Hỗ trợ cây sản xuất chất diệp lục và quang hợp của cây ... Giúp thân cây phát triển khỏe mạnh cứng cáp. Tăng tuổi thọ của cây. Trị bệnh vàng lá... Ngăn chặn côn trùng... Diệt cỏ dại.... Ngăn chặn lá bị quăn. Mời xem thêm youtube dưới đây:

Muối Epsom Trị Bách Bệnh Trong Vườn Nhà - Toan Trinh

<https://www.youtube.com/watch?v=aiLmPmE8YMQ&t=72s>

Người viết cũng đã thử áp dụng dùng muối Epsom để tưới rau và quả nhiên rau lá quế của tôi không còn bị sâu ăn lá nữa mà ra xanh tươi tốt. Mừng thay!

Xin cảm ơn chị Sao Khuê thuộc Nhóm Cô Gái Việt đã giới thiệu và quý vị đã thực hiện các youtube về công dụng rất hữu ích của muối Epsom.

Nhân nói chuyện về công dụng tốt của muối Epsom, người viết chợt nhớ đến một bài viết hay về Muối đầy thiên vị và có ý nghĩa sâu sắc mà người viết đã đọc từ lâu, xin được chia sẻ với quý bạn nhé.

Mời Bạn cùng đọc với người viết:

Nghĩ Về Muối **(Trâm Thiên Thu)**

Ca dao Việt Nam ví von: “Cá không ăn muối cá ươn, con cãi cha mẹ trăm đường con hư”. Một cách so sánh vừa thú vị vừa ý nghĩa.

Muối là loại khoáng chất bình thường nhưng thực ra muối lại đa dụng, có vị trí quan trọng trong đời sống chúng ta, vì hằng ngày chúng ta sử dụng muối không chỉ để chế biến đồ ăn mà còn làm nhiều việc khác.

Muối còn có khả năng diệt khuẩn, làm sạch vết thương, tẩy sạch vết bẩn, trị bệnh, bảo quản thực phẩm... Muối trong nước mắt giúp làm sáng mắt. Muối rất tốt, cả nghĩa đen và nghĩa bóng. Cuộc đời chúng ta không thể sống thiếu muối.

Muối là hợp chất hoá học gồm Natri và Clo. Muối không thể thiếu với cơ thể, muối cần thiết để duy trì lượng máu tuần hoàn và huyết tương trong cơ thể, giúp cho đường gluco có thể thấm qua thành ruột non và giúp cho cơ chế phản ứng của các dây thần kinh nhạy bén hơn. Muối còn tác dụng tích cực để điều hoà nhịp tim, đào thải các acid dư. Lượng muối hằng ngày được khuyến dùng là 920mg tới 2.300mg/ngày.

Ngậm nước muối giúp trị chứng viêm họng, viêm vòm miệng, chảy máu chân răng, đau răng... Sáng sớm, khi chưa ăn sáng, uống một ly nước muối ấm pha loãng sẽ giúp rửa sạch suột, trị chứng táo bón. Trong ngày, uống nước muối pha loãng sẽ giúp chống mất nước. Thậm chí, muối biển đem lại rất nhiều hiệu quả làm đẹp cho da và tóc. Mùa đông rửa mặt và tắm bằng nước ấm có pha chút muối sẽ giúp da trở nên tươi sáng hơn, mềm mại và tránh được khô nẻ. Pha muối nhạt dưỡng tóc sẽ giúp chống rụng tóc. Muối kết hợp với phèn chua dùng gội đầu và ủ tóc sẽ giúp trị gàu.

Muối cũng có thể được dùng để đánh răng. Rang nóng muối hạt, cho vào túi vải chườm lên mặt, vùng bụng của phụ nữ mới sinh sẽ giúp giải bớt độc tố và làm cho da mặt săn chắc, bụng thon gọn hơn.

Tuy nhiên, bổ sung muối nhiều quá hay ít quá có thể dẫn đến rối loạn điện giải và các vấn đề về thần kinh rất nguy hiểm, thậm chí có thể gây tử vong. Việc dùng nhiều muối quá còn liên quan đến bệnh cao huyết áp.

Theo Viện Nghiên cứu Muối (Salt Institute), có khoảng 14.000 cách sử dụng muối. Muối cũng đa dạng: muối thô, muối tinh chế, và muối iốt. Muối Kosher là sodium chloride đã qua quá trình tạo thành những tinh thể đẹp. Nhưng muối Epsom là loại hoàn toàn khác, không phải là sodium chloride mà là magnesium sulfate.

Nước muối pha loãng (2 lít nước ấm pha với 1 muống canh muối) làm tăng sức khoẻ. Uống 1 ly nước muối này khi vừa thức dậy buổi sáng sớm giúp làm sạch cơ thể, giúp tiêu hoá, giúp cải thiện tình trạng nhiễm trùng và khả năng miễn dịch, kiểm soát bệnh tiểu đường tốt hơn.

Muối thực sự đa lợi ích. Không chỉ vậy, muối còn dạy chúng ta bài-học-sống rất giá trị: Muối hoà tan vào thực phẩm để làm tốt thực phẩm. Muối hoà tan vào mọi thứ để làm tốt những thứ khác. Khi đã hoà tan, muối hoàn toàn “quên mình”, không hề đề cao mình, không để ai nhận ra mình, chấp nhận sự lãng quên từ những cái khác mà không than thân trách phận.

Nếu mỗi người biết sống như muối, làm muối ướp cho đời “mặn mà” tình yêu thương, lòng nhân hậu,

lòng vị tha... thì xã hội sẽ tốt đẹp biết bao!

Samus nói: “Đời là ghê tởm”, còn Chartre thì nói: “Đời là buồn nôn”. Có thể không hẳn là chuẩn xác, nhưng đôi khi cũng có một phần đúng. Nhưng dù cuộc đời có thế nào thì mình cũng vẫn phải sống tốt, biết “hòa tan” như Muối vậy!

Suy nghĩ chật bộ óc. Trí tuệ vẫn ngu muội. Lo toan chật con tim. Máu vẫn thiếu để chuyển tới toàn thân. Tôi cảm thấy mình quá vô duyên, vì bất tài mà vô dụng. Mong sao đừng ai vô duyên và phải gian khó như tôi!

Chúa Giêsu xác định: “Chính anh em là muối cho đời. Nhưng muối mà nhạt đi, thì lấy gì muối nó cho mặn lại? Nó đã thành vô dụng, thì chỉ còn việc quăng ra ngoài cho người ta chà đạp thôi” (Mt 5,13; Mc 9,50; Lc 14,34).

Tôi gật mình. Lời Chúa quá rõ ràng. Cách so sánh của Đức Giêsu giản dị mà thâm thúy, đầy triết lý sống! (Nguồn: Suu tầm trên net).

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 533-ORTB 956-1072020)

Mùa Thu Thu Đi

Gió thổi lia cành lá vẫn rơi
Mờ sương khói tỏa phủ hàng dài
Chiều lay nghĩa cũ đầy chân mắt
Bóng ngả tình xưa ẩn góc trời
Kẻ thoát phương Âu buồn đắng rụng
Người còn đất Á khổ sầu lời
Làn Thu lạnh giá bờ hiu quạnh
Đã biết bao mùa thất dạ tôi

Tranh Thu Đa Chép

Lạc lòng thuyền trôi lăn cảnh mộng
Rừng vừa đổi lá sắc hoa lay
Tình thu đã khép thành tro bụi
Rượu uống môi mềm chi muốn say
Bên cũ sông xưa buồn phẳng lặng
Rêu phong phủ kín lối sương mờ
Thời gian đồ giấc sầu ly biệt
Áp ủ mưa lòng nếp bóng thơ

Thu Héo Hắt

Kẻ ấy đành lòng ngoảnh mặt đi
Mùa thu rừ rượi tiếc thương gì
Chia ly ngõ vắng hoa rời nhụy
Giã biệt đêm tàn lệ ướt mi
Tiếng hẹn buông mây nào huyền nữa
Lời thề thả gió chẳng vương chi
Buồn ai đoạn tuyệt quay lưng bước
Héo hắt tình đời vẫn đắm si

LỆCH

Trời ạ! Bỗng dưng vợ tôi ôm mộng trở thành thi sĩ và điều kinh khủng là cô ấy đang tập tành làm thơ. Cứ mỗi khi vợ có một niềm đam mê mới thì đời tôi coi như... trầy trụa bấy nhiêu ngày.

Để xem...

Có một ngày vợ đi “shopping” về, vừa bước vào nhà, vừa hỏn hển thở:

- Anh! Ra xe mang đồ vào dùm em.

- Em lại mua cả trăm thứ quần áo, phấn son nữa phải không?

Vợ nháy mắt với tôi kèm theo một nụ cười... hờ hững như mây trôi:

- Không, những món em mua hôm nay rất lạ, vì... em chưa từng mua bao giờ.

- Là cái gì?

-Ra xe, đem vào rồi sẽ biết.

Và tôi đã choáng váng mặt mày khi nhìn thấy khung vải, cọ, sơn, sách dạy vẽ cùng những thứ linh kỉnh khác mà tôi không can đảm hỏi... cái này để làm gì?

Những ngày, những tuần và những tháng sau đó, nhà cửa mỗi ngày thêm bẽ bộn, còn cha con tôi thì bữa no, bữa lưng lửng với các món ăn nấu vội vàng, mặn không ra mặn, ngọt không ra ngọt, cứ lơ lơ như những tác phẩm dang dở nửa chừng xuân, đang nằm la liệt trong “garage”. Cứ mỗi lần vợ lôi tôi vào

“phòng nghệ thuật” hí hửng hỏi “Anh thấy bức tranh này em vẽ ra sao?” Tôi lại nghiêng đầu, nghiêng cổ, không phải để ngắm nghía mà thật ra tôi đang tập thể dục đầu, cổ, vai. Và câu kết của tôi bao giờ cũng là:

- Tài nghệ của em quá siêu, anh không đủ khả năng để phê bình, chỉ thấy... nó... đẹp.

Vợ chỉ cần một chữ đẹp là đủ. Cô nàng vênh mặt lên, cứ y như nhà danh họa đại tài:

- Anh nói đúng, đâu phải ai cũng có trình độ thưởng thức lối vẽ trừu tượng của em.

Tôi muốn phá lên cười: Cái kiêu quệt màu lên vải như em thì cần gì trình độ. Bảo đảm anh quệt sẽ đẹp hơn em, vì anh đã từng là thợ sơn mà.” Nhưng tôi vốn “biết người, biết ta” nên chọn cách “im lặng là vàng” để con cái có được một mái nhà che nắng, che mưa.

Cũng may, ông thần nhức mũi vợ xuống tay vào một sáng mùa đông. Sau mấy tuần đi bác sĩ tây lẫn bác sĩ ta, châm cứu đủ kiểu không kết quả, vợ cử động “bàn tay năm ngón” - trông chẳng kiêu sa chút nào - mắt nhìn chăm chăm vào tác phẩm đủ màu, đủ sắc của mình, giọng ngậm ngùi:

- Em định vài ngày nữa sẽ gửi bức tranh này tham dự cuộc thi, nhưng chưa xong đã đau tay. Tiếc quá... nếu không hết đau, chắc em phải gác lại niềm đam mê này.

Tôi xuống ngay “một câu vọng cổ”:

- Ủ! tiếc thiệt... đúng là trời cao ghen ghét phận má hồng... Ông trời mà cũng ghen với tài năng của em... thì phải biết.

Vợ đưa tay ôm ngang lưng tôi, dúi đầu vào ngực tôi, nũng nịu như chú mèo con đáng yêu.

- Không sao, chỉ cần anh nhận ra tài năng của em là đủ rồi.

Trời ạ! Tôi “xạo” vậy mà vợ cũng tin... Thật là tội nghiệp. Nhưng cha con tôi còn đáng tội nghiệp hơn, vì nếu vợ còn tiếp tục làm bạn với cọ, với sơn thì cả nhà sẽ tiếp tục được nuôi sống bằng mì gói, pizza, sandwich.

Từ ngày gác cọ, vợ lại quay sang ôm cái radio suốt ngày để nghe chương trình phát thanh Việt Nam. Nhưng tiết mục vợ ghiền nhất là chương trình nhạc yêu cầu. Mỗi ngày, cứ bốn giờ chiều, từ hăng trở về, bước chân vào nhà là tôi lại nghe giọng vợ ong ong trên điện thoại: “Cho tôi yêu cầu nhạc phẩm... để tặng chị bạn tên...”. Lắm lúc không giấu được sự bức bối khi nhìn cái bếp lạnh tanh, tôi cắn nhần:

- Nhà thiếu giống gì băng nhạc mà em phải yêu cầu.

Vợ chu mỏ giải thích:

- Thời buổi này ai mà chẳng có băng nhạc đầy nhà, nhưng vui ở chỗ tuy không ngồi cạnh nhau, nhưng nhờ tặng qua, tặng lại mà mình biết bạn bè cũng đang nghe nhạc với mình.

- Hừ! Mất thì giờ lãng nhách.

Vợ đứng lên goe nguây:

- Đúng là người không biết giao thiệp.

Tôi lên giọng mai mỉa:

- Ai mà chẳng biết em giỏi về cái khoa giao thiệp rộng.

- Biết vậy thì ráng mà học hỏi người ta.

Nhìn thấy vợ mở tủ lạnh, lấy rau, lấy thịt ra chuẩn bị nấu nướng, tôi liền êm giọng nịnh nọt, vì cái bao tử đang rột rẹt kêu nài:

- Ủ! Chắc mai một anh phải theo em “học nghề” mới được.

Chẳng cần đợi lâu, ngày hôm sau... vừa bước vào nhà, chưa kịp cởi giày, vợ đã lôi tôi ngồi xuống ghế, giọng hớn hờ:

- Nghe nè! nghe nè.

Một giọng nói quen thuộc phát ra từ radio:

- Bài hát này tôi xin tặng anh chị Sô, chúc anh chị một buổi chiều vui vẻ, hạnh phúc.

Trong lúc nhạc được phát đi, vợ thì thâm vào tai tôi:

- Em chọn bài hát rồi, anh gọi lên đài tặng lại anh chị Thịnh nhe.

Tôi trợn mắt:

- Chi cho phiền vậy?

- Phiền cái gì, người ta tặng mình thì mình phải tặng lại. Đây là một hình thức giao thiệp. Anh muốn “học nghề” của em thì phải bắt đầu từ chỗ này. Nghe chưa?

“Nghe chưa?” Sao y như má tôi thường lên giọng dạy dỗ khi tôi còn bé. Tôi ngồi yên mà trong lòng âm ức. Ít phút sau, vợ nhét vào tay tôi mảnh giấy, ra lệnh tôi đọc nguyên văn những gì vợ đã ghi. Tôi nhìn vợ, đầu gật gù với nụ cười nửa miệng. Sau khi tôi giới thiệu tên mình và bản nhạc muốn yêu cầu, cô xướng ngôn viên cất giọng trong trẻo:

- Anh có muốn gửi tặng bài hát này cho người thân hay bạn bè nào không?

Tôi liếc mắt nhìn theo ngón tay của vợ đang di chuyển trên hàng chữ viết sẵn, rồi ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, giả giọng chân quê:

- Tui yêu cầu để nghe mình ên chớ hồng tặng ai hết.

Tiếng cười khúc khích vang lên từ máy thu thanh:

- Anh vui tính ghê. Chúc anh nghe nhạc vui vẻ nhé.

Vui thế nào được khi mắt vợ long lanh lửa, bàn tay móng đỏ chói chang xé toang mảnh giấy nhỏ xíu.

Tôi hả hê cúi xuống, xách giày đi thẳng vào phòng tắm, dù biết rằng chiều nay mình bị đối meo vì “thờ nầu” chắc chắn sẽ đình công, để treo mỏ anh chồng không biết thế nào là lễ độ đối với vợ.

Trong lúc tôi đang tính kế để đối đầu với cuộc chiến tranh lạnh sẽ xảy ra thì vợ gõ cửa phòng tắm, giọng “khẩn trương”:

- Anh ơi! Thăng Ray đang ở thư viện, năm giờ anh nhớ đón nó. Em đi công chuyện, chút nữa sẽ mua thức ăn đem về cho ba cha con.

Hả? Tôi đang tỉnh hay mơ? Có thể nào... tôi chẳng những không bị chì chiết mà lại còn được ăn ngon. Chuyện khó tin... nên không biết có thật hay không. Tôi thấp thỏm chờ đợi suốt hai tiếng đồng hồ dài lê thê. Cuối cùng bài toán khó đã được giải đáp.

- Anh nhớ vợ chồng chị Thu Ân không?

Miếng cánh gà chiên nước mắm thơm ngậy chưa kịp đưa lên miệng tôi phải vội vàng buông xuống, ra vẻ chăm chú nghe.

- Nhớ chứ... nhưng lâu lắm mình không gặp.

- Bởi vậy, lúc nghe chị Ân gọi điện thoại em ngạc nhiên vô cùng. Và càng ngạc nhiên hơn khi chị vừa khóc, vừa nói muốn gặp em gấp, vì ngoài em ra, không ai có thể giúp được chị. Biết chuyện quan trọng nên em không dám chần chừ.

Tôi nhâm nhi món ăn khoái khẩu với nụ cười đồng tình. Thì ra, nhờ cú điện thoại đúng lúc của chị Thu Ân mà tôi đã thoát hiểm trong đường tơ kẽ tóc. Ha! Ha!!! Còn ai hiểu vợ hơn tôi. Khi được bốc lên tận mây xanh, vợ sẵn sàng làm tất cả mọi chuyện để chứng tỏ những lời được khen tặng rất đúng, dù cái đúng đó chưa đến năm mươi phần trăm.

- Anh biết chuyện gì đã xảy ra không?

- Chuyện gì vậy em?

- Chồng chị Thu Ân có nhân tình. Chị quá đau khổ chỉ muốn chết mà thôi. Nhưng em nói, nếu có chết thì trước khi chết chị cũng phải trừng trị anh chồng cho đích đáng.

Tôi hớp một ngụm bia - ân huệ vợ ban cho:

- Trừng trị bằng cách nào?

- Ly dị!... Cái thứ đàn ông phản trắc đó làm sao có thể sống chung được nữa. Nhưng nếu đã ly dị thì cũng phải làm cho ra lẽ. Làm sao cho “nó” không cất đầu lên nổi. Làm sao cho “nó” thân bại danh liệt. Làm sao cho “nó” bước ra khỏi nhà chỉ có cái quần xà lỏn mà thôi.

Về hùng hổ của vợ làm tôi có cảm tưởng “nó” chính là tôi.

- Chi mà ác vậy em?

- Chưa hết đâu, em còn đề nghị chị Ân đăng lên báo để “nó” ê mặt với những người từng quen biết và nể trọng “nó”.

- Ác quá em à!

Vợ nghiêng răng:

- Chưa đủ ác đâu anh. Em sẽ còn nhiều chiêu ngoạn mục nữa, nếu người đó là anh.

Tôi nghe xương sống mình lạnh toát. Nhưng chưa lạnh bằng lúc chồng chị Thu Ân hét như muốn đập vỡ cái điện thoại:

- Anh Sô!... Sao anh có vợ mà không biết dạy, để chị ta phá gia cang người khác. Vợ tôi đã có tính đa nghi bệnh hoạn mà vợ anh còn đổ thêm dầu vào lửa. Tôi đã thấu được tất cả những lời của vợ anh nói qua điện thoại. Nếu vợ anh còn tiếp tục xúi giục vợ tôi làm điều xằng bậy, gây thiệt hại cho danh dự và hạnh phúc gia đình tôi, tôi sẽ đưa chị ta ra tòa. Còn anh... lo mà dạy dỗ vợ đi. Tôi cảnh cáo vợ chồng anh đó.

Dù là người vô can, tôi vẫn muốn nói lời xin lỗi. Nhưng chưa kịp mở miệng thì anh đã đập máy một cách giận dữ. Như thế có nghĩa là tôi cũng chưa kịp nói với anh, trong nhà này, tôi là người bị dạy dỗ chứ làm gì được quyền dạy dỗ ai. Tối đến, tôi kể lại nguyên văn những lời hằn học của chồng chị Thu Ân. Vợ không sợ còn vênh mặt tự đắc:

- Như vậy là cái chiêu của em đã làm cho “hắn” rúng động.

Tôi xuống giọng năn nỉ:

- Thôi em ơi, đừng làm quân sự quạt mo nữa, coi chừng có ngày mang họa.

- Bộ anh tưởng ai cũng có thể làm quân sư được sao. Tại anh cứ xem thường em, chứ từ hồi đi học tới giờ, bạn bè em, đứa nào gặp chuyện buồn phiền, rắc rối đều tâm sự với em để nhờ giúp ý kiến.

- Nói thật... anh thấy ý kiến của em lạ hơn mọi người. Trong khi những người khác luôn khuyên can nên “chín bỏ làm mười” thì em lại chủ trương phải đánh lớn, đánh mạnh, đánh cho đá nát vàng phai.

- Cái kiểu anh nói là xưa rồi. Bây giờ thời đại nào mà người phụ nữ phải nhẫn nhục, cam chịu, lại còn cúi đầu phục tùng, hầu hạ chồng như thời bà nội, bà ngoại của mình. Nè! Chiều nay Hải Minh gọi em cho biết, nó có ý định ra một tờ báo và ngỏ ý mời em cộng tác. Anh chờ mà xem tài nghệ của em. Em sẽ thổi một luồng gió mới vào tờ báo qua mục “gỡ rối tơ lòng”.

Hy vọng đây chỉ là tin vịt, chứ nếu không... tờ báo nào đó chưa thấy ngày sinh nhưng tôi đã đoán được ngày tử của nó.

Ước gì tôi biết độn thổ để có thể biến mất sau khi nghe vợ hí hửng đọc bốn câu thơ mới sáng tác trong lúc ngắm nghĩa tôi đang chén thù, chén tạc với bạn.

Xin anh đừng uống rượu

Vì khi anh uống rượu

Tóc tai anh dựng đứng

Mặt mũi anh đỏ lè...

Một trận cười nắc nẻ vang lên, vợ hứng chí khoe khoang:

- Từ hôm tới nay em làm được hai mươi bài thơ rồi. Bữa nào em tổ chức một đêm thơ ở vườn hồng nhà em, mời các anh chị đến tham dự để nghe em đọc thơ....

Tiếng vỗ tay lại vang lên đôm đốp, vợ thích chí cười toe toét nhưng không để ý đến những cái nháy mắt đầy vẻ chế giễu của một vài người.

Vợ mê làm thơ không thua gì lúc mê vẽ, cha con tôi lại phải ăn “cao lương mì vị” đều đều. Vì, có khi đang nấu nướng, vợ phải dẹp nồi niêu, xoong chảo qua một bên, khi hồn thơ lai láng bắt chợt trở dậy.

Khổ nỗi, nếu như đánh đổi bữa cơm ngon, để được thưởng thức một bài thơ tuyệt vời thì tôi cũng vui lòng. Đẳng này, chữ đi đẳng chữ, vần đi đẳng vần. Khi tôi hỏi: “Ừ! Thơ gì mà vần điệu kỳ cục vậy nè”, thì liền bị “nàng thơ” mắng mỏ: “Làm thơ mà cứ theo kiểu bằng bằng, trắc trắc, bằng bằng trắc là xưa rồi. Thơ của em là thơ tự do, phóng khoáng. Anh chưa đủ trình độ để thưởng thức đâu, nên có nghe thì cũng như vịt nghe sấm thôi”. Tôi còn nói gì được nữa khi bị xếp vào loại thiếu trình độ.

Có lần tôi hỏi vợ:

- Em đã đọc truyện ngắn “*Tình không đẹp như thơ*” của nhà văn Nguyễn thị Thanh Dương chưa?

- Nguyễn thị Thanh... Dương... cái tên quen quen. Ô! Có phải cô nhà văn có cặp mắt liếc sắc lẻ m mà lúc trước anh hay nói, nhìn thấy là nhớ ngay bài hát “*hồn lữ sa vào đôi mắt em*” đó không?

- Ừ... ừ... ừ... nhưng điều anh muốn hỏi là em có đọc...?

Tôi chưa dứt lời vợ đã nghiêm nghị chất vấn:

- Chắc người xưa của anh có đôi mắt giống cô Thanh Dương này, nên anh khen hoài phải không?

- Đừng kiếm chuyện lằng xẹt. Anh muốn đọc cho em nghe một câu văn trong truyện ngắn của cô ấy “*Mấy đứa làm thơ toàn là mấy đứa dở hơi, sống trên mây...*”

Lần này, tôi cũng chưa dứt lời, vợ đã thút thít:

- Anh đang xiên xỏ em đó phải không? Vợ người ta làm gì cũng được chồng ủng hộ. Còn anh... lúc nào cũng muốn ém nhem tài năng của em. Hu hu!!! Có ai vô phúc như tôi không này?

- Em hiểu lầm ý anh rồi! Anh định nói... cô nhà văn này, xưa nay viết rất hay, nhưng lần này thì... “dở ẹt”.

-Anh đừng có ngụy biện, đừng có xỏ lá.

Vợ đứng lên vùng vằng bỏ đi sau khi ném cho tôi cái liếc mắt sắc hơn dao.

Ông bà ta thường bảo, nòi nào úp vung nấy, nhưng ông tơ bà nguyệt ơi! Ngày se tơ, kết tóc cho vợ chồng tôi, chắc ông bà đang say say, xín xín, nên nòi, vung lệch lạc cho đời tôi nhiều khi... cười ra nước mắt ./.

Ngân Bình

Rồi Từ Giọng Hát Em...

Năm cuối của tiểu học, tôi mang về nhà mỗi tháng một bảng danh dự. Có lúc màu vàng, có lúc màu xanh. Thường là hạng nhì, đôi khi hạng ba của lớp Năm B, trường Nữ Tiểu Học Quảng Ngãi. Tôi hằng mơ, sẽ có lần lên hạng nhất để đẩy Ba Nhị xuống hạng nhì. Cô giáo của tôi, cô Du, là người Huế. Trong con mắt của tôi và rất nhiều học trò lớp Năm B, cô Du là cô giáo đẹp nhất thế giới. Cô hay mặc áo lụa tơ tằm màu hồng, màu vàng. Cô đi guốc *đá- kao*, gót nhọn. Mỗi khi đi sau cô, đám học trò hay giành nhau bước cho trúng những lỗ tròn nhỏ trên đường đi, do gót nhọn của guốc để lại. Cô có răng khênh, cô cười thật dễ thương. Cô hay cười, lúc nào cũng tươi vui. Tôi mơ làm cô giáo. Đúng hơn, mơ làm cô Du. Quỳnh Lâm nhận nhiều bảng danh dự. Nhưng không nhiều bằng tôi. Cô Du thương cả lớp, nhưng đặc biệt thương Quỳnh Lâm và tôi nhiều hơn một tí.

Kết thúc niên khóa 70-71, xong tiểu học, tôi được phần thưởng ưu hạng. Trong lễ phát thưởng luôn có chương trình văn nghệ. Cô Du tập học trò múa bài *Hè Về* của nhạc sĩ Hùng Lĩnh. Tôi vẫn còn văng vẳng bên tai, *Đàn nhịp nhàng, hát vang vang, nhạc hòa thơ đón hè sang...* với những “vũ công” mặc áo đầm xòe màu hồng do cô Du vẽ kiểu. Cô Du tập cho ban hợp ca của lớp bài *Nhạc Tuổi Xanh* của nhạc sĩ Phạm Duy: *Đời còn tươi như hoa mới nở sớm mai, sáng ngời. Đời còn thắm như mây non bay ven trời...*

Quỳnh Lâm và tôi bước lên trước hai bước, cầm tay nhau hát: *Đường đi ánh sáng tương lai mong chờ vì đời mình còn được sống biết bao nhiêu ngày xanh...*

Cô Du chọn hai đứa chúng tôi hát đoạn này, không phải vì hai đứa hát hay. Mà có lẽ vì cô Du thương chúng tôi, nên xếp đặt như vậy... *Đường ta ta cứ đi, đời ta bao nỗi vui. Lòng ta chan chứa tình bạn bè. Ngày mai xong ước mơ, nhiều khi trong gió thu, nhìn nhau ta nhớ nhung ngày thơ...* Mấy chục năm qua, tôi chưa xong những ước mơ. Nhưng Quỳnh Lâm và tôi may mắn, còn gặp lại nhau, chúng tôi ôn lại chuyện xưa. Không biết bây giờ cô Du ở đâu. Nhớ đến cô, lòng tôi vẫn là những thương mến, ngọt ngào. Thiệt ra, tôi đã mon men tìm đến ánh đèn sân khấu lúc mới vào tiểu học. Hồi đó, vườn trước của nhà, Ba tôi ngăn một đoạn, làm hàng rào cao, đóng mấy chuồng nuôi gà Mỹ kiểng. Thỉnh thoảng, tôi và em tôi, Ngọc Hiền, rủ mấy đứa bạn hàng xóm, con Ba bên tiệm tạp hóa Mỹ Đông An, con Nguyệt tiệm vải Phạm Ngọc Anh, vô chuồng gà làm văn nghệ. Chúng tôi dùng kim băng, găm bốn góc của hai cái khăn tắm trên vai làm áo dài. Chúng tôi trình diễn hoạt cảnh... *có người con gái buông tóc thề...* Rồi yểu điệu vuốt mái tóc thề... bum bê cụt ngùn. Nhưng những vũ khúc nghệ thường đó không kéo dài được lâu. Vì đám khán giả gà cứ ngủ gà, ngủ gục. Các vũ công đâm chán, giải tán gánh múa, chuyển qua chơi tổ lon, u mọi hấp dẫn hơn nhiều.

Lên Nữ Trung Học, tôi lơ là múa hát, mặc dầu tôi biết rất nhiều nhạc. Nhạc tình đã làm trái tim tôi rung động rất sớm. Vừa rời tiểu học, tôi đã lặng người khi nghe... *Kiếp nào có yêu nhau, thì xin tìm đến mai sau...* Còn tóc bum bê, còn mặc áo đầm mà tôi đã thổn thức với... *Tóc dài tà áo vờn bay...*

Hồi lớp chín bốn, Kim Trâm hát... *Ừ thôi em về, chiều mưa giông tới...* Tôi thuộc lòng bài hát dễ thương đó và biết bao nhiêu bài hát dễ thương khác. Nhưng tôi chưa bao giờ hát trong lớp. Thầy T. đến cạnh bàn tôi:

- Ngọc Thúy hát bài chi hè?

- ...

- Hát bài **Thúy Đã Đi Rồi** cũng được.

Tôi cúi gằm mặt. Không trả lời. Tôi muốn thầy phải nhận thấy, tôi từ chối sự quan tâm đặc biệt thầy dành cho tôi. Bao năm trôi qua, bây giờ nghĩ lại, tôi cầu mong thầy T. không để ý đến ánh mắt tôi sầm của tôi dành cho thầy. Tôi, chứ không phải thầy, mới thật dễ ghét.

Năm 1975, trong tranh tói tranh sáng của cuộc đời, tôi buộc phải gia nhập “đội múa nhân dân”. Đã là học sinh lớp chín, tôi và Kim Hoa già nhất trong đám. Đội múa do ông Lai làm đạo diễn. Chúng tôi hay tập múa trên lầu của tiệm chạp phô Phước Hiệp Thái, đường Phan Bội Châu, gần Ngã Tư Chính. Tôi chẳng vui sướng gì khi mặc đầm, đội cái mũ thủy thủ, rồi múa may lằng nhằng với mấy đứa con nít khác. Nhưng tính lại, đóng góp văn nghệ như vậy vẫn thoải mái hơn là dang năng ngoài đường, tham gia những chuyện vớ vẩn khác.

Sau đó, tôi vô Sài Gòn. Mỗi mùa hè, tôi về thăm Ba Mạ ở Quảng Ngãi. Ban ngày phụ Mạ bán hàng ở tiệm cơm. Buổi tối, thỉnh thoảng tôi xin Mạ cho ngủ lại nhà Minh Kha ở ngã tư chợ Quảng Ngãi. Hai đứa chong đèn chép cho nhau những bản nhạc đã bí mật tìm ra đâu đó. Rồi chụm đầu khe khẽ hát với nhau:

Over and over I kiss you again. Over and over I whisper your name

Chúng tôi trao đổi những bài hát “dân dã” học trong trường Sư Phạm.

For I'm going to Louisiana....

Play polly wolly doodle all the day

hoặc bài *Red River Valley*

From this valley they say you are going

we will miss your bright eyes and sweet smile

Tôi vào lớp 11, trường Marie Curie, vẫn học giỏi như xưa. Tôi bị bắt buộc tham gia múa lụa. Dù nghe bản nhạc cả trăm lần để tập múa, bây giờ tôi chỉ nhớ lõm bõm... *Hà Tây, cửa ngõ thủ đô...*

Đến kỳ nghỉ hè, phải sinh hoạt hè ở phường khóm địa phương. Tôi được chọn làm chị nông dân trong màn múa, gì mà... *Ta cuộc cho nhanh, cho đều... anh công nhân cầm búa, chị nông dân cầm liềm...* Lúc đó, tôi chơi thân với Lan Hương, ở cùng hẻm 533 Nguyễn Huỳnh Đức, cách nhà tôi mấy căn. Lan Hương hơi thấp và mập hơn tôi một chút. Chị của Lan Hương gheo, hai đứa tôi đi chung giống số 10. Tôi là số 1, còn Lan Hương là chữ O tròn vo. Đáng lẽ tôi cao hơn, phải làm công nhân. Nhưng anh “đạo diễn” khuyên, tôi nên thủ vai làm ruộng, vì tôi mặc áo bà ba lụa vàng (mượn của chị tôi) thấy xinh hơn. Lan Hương dễ dãi, đồng ý làm công nhân, mặc cái quần yếm màu xanh, rộng thùng thình, coi tức cười quá trời. Lan Hương hát hay và tự đệm đàn tây ban cầm. Lan Hương sáng tác bài **Chào Mừng Thầy Cô**. Lan Hương qua nhà tôi chơi và tập cho tôi hát:

...
*Chào mừng thầy cô trong niên học mới
Ta nghe niềm vui như tiếng sóng lao xao
Này trường này lớp yêu xin chào bằng nụ cười với tất cả yêu thương
Xin chúc mừng thầy cô, được nhiều sức khỏe, nhiều an vui
Công ơn thầy cô hẹn đền đáp
Khi ra đời thành người hữu ích mai sau
Ngày ngày bên nhau chung vui đèn sách*

....
*Tình bạn bè thắm tươi, tình thầy trò ngát hương.
Ôi đời đẹp ngời với tất cả yêu thương.*

Thầy Lan Hương vừa đàn, vừa hát, tôi mê quá. Nghe Như Loan – cô bạn cùng lớp - giới thiệu, tôi đạp xe lên nhà Như Loan, ở đường Cách Mạng Tháng Tám (Lê Văn Duyệt cũ), hai đứa học chung “ghi – ta mô – đéc”. Xong một tháng, tôi chỉ biết tung từng mỗi bài **Phôi Pha**. Bất kể sáng, trưa, chiều, tối, nếu ôm đàn thì tôi chỉ biết... *Ôm lòng đêm, nhìn vầng trăng mới về...* Chỉ cần nhớ ba hợp âm: *Am, C* và *G7*.

Hình như ông sư phụ đó cũng không biết nhiều hơn. Tôi rút lui. Thời gian sau, chị Thanh Tâm quen với thầy Bùi Thế Dũng. Thầy Dũng đồng ý dạy nhạc *guitar* cổ điển cho ba chị em. Tôi giấu tiết thầy Dũng về khoá học chơi đàn đệm cấp tốc của tôi. Chị Cẩm Thành đang được người yêu gởi gắm đi học đàn ở nhạc sĩ Dương Thiệu Tước.

Vào Đại Học Sư Phạm, sinh viên khoa ngoại ngữ chúng tôi rất “ta đây”, vì được phép hát công khai nhiều bài hát tiếng Anh. Tôi cặp kè với Thanh Nga, ê a những *love songs: Imagine you and me, I do, no matter how the world would be..., hoặc and they called it puppy love..., hoặc You are the answer to my lonely pray, you are an angel from above ...* Thanh Nga dễ chịu, không chê tôi hát dở. Vẫn chỉ dẫn cho tôi hát, khi Thanh Nga tìm được bài mới.

Anh Nam, trưởng ban văn nghệ lớp Anh 1 B chúng tôi, là giọng ca chính cho ca đoàn, hình như ở nhà thờ Dòng Chúa Cứu Thế. Anh Nam hát rất hay, giọng truyền cảm, mặc dầu “nhân sắc” của anh Nam có tính chất “khủng bố”. Anh Nam chọn Thanh Nga, Dung và tôi để hát *Dân Ca Ba Miền*, đóng góp vào đêm văn nghệ khoa ngoại ngữ. Thanh Nga và Dung nói giọng bắc, hát có vẻ chuyên nghiệp lắm. Dung hay nhái giọng ca sĩ Thái Thanh. Tôi bản khoả với anh Nam, sợ bị ăn cà chua. Anh Nam trấn an:

- Ngọc Thúy yên tâm, anh Nam sẽ dạy cho Thúy hát đúng. Dễ ẹc hà.

Dung hát bài miền bắc, mặc áo tứ thân, đội khăn mỏ quạ. Thanh Nga một hai xí bài miền trung, *chiều chiều dất Mạ qua đèo, chim kêu bên nớ, vượn trèo bên ni*. Thanh Nga nói, chỉ thích mặc áo dài khăn

đóng, mà đã có sẵn một bộ tuyệt đẹp rồi. Tôi đành phải nhận vai miền nam, mặc áo dài đơn giản, khoác cái khăn thôi. Tôi nhủ thầm, tại hai con nhỏ kia là ca sĩ thứ thiệt, nên ưu tiên hơn. Anh Nam an ủi tôi: - Đúng ra, Ngọc Thúy gái Huế, làm miền trung. Nhưng làm con gái nam nhi nhảnh, cũng dễ thương lắm. Vậy là tôi xiêu lòng. Ngoài những giờ tập chung ba đứa, anh Nam phải “bồi dưỡng nghiệp vụ” cho tôi... *Người đứng khác họ, chẳng nọ thời kia, nay địa thì nơi ở... lòng thương nhớ thương.*

Tôi thấy mình to gan thiệt, nhưng phóng lao thì phải theo lao, chứ đâu có rút lui được nữa. Đêm đó, trường có mời ca sĩ Thanh Lan đến giúp vui. Tôi đâu thường thức gì được. Cứ dợt đi, dợt lại cho đến lúc lên... đoạn đầu dài. Những năm đó, Việt Nam theo CNXH, tức là “cả nước xếp hàng”... mua thực phẩm. Bởi vậy, cà chua không có ăn cho đủ sinh tố, thừa đâu mà ném vào ca sĩ dỏm. Hên cho tôi, thiên thời, địa lợi!

Sau đó, tôi không còn đèo bông sân khấu, nhưng vẫn tùm năm, tùm ba hát nhạc Anh, nhạc Pháp. Tôi theo Tuyết Nhung, cô bạn thời Marie Curie, học tiếng Pháp, (“ông” thầy là anh chàng Phú, nghe đâu dân trường tây thiệt), để bắt chước hát *Tous les garçons et les filles*, hoặc *Main dans la main*. Nếu ông Tây, bà Mỹ nghe tôi hát, sẽ nghĩ, tiếng Việt sao cũng hơi hơi giống tiếng Pháp, tiếng Anh.

Sang năm thứ ba ở Đại Học Sư Phạm, anh Vượng cho phát hành một tập nhạc tiếng Anh bỏ túi, gồm những bản nhạc cho nhi đồng. *One, two, three, four, five. Once I caught a fish alive...* Tập nhạc dễ thương. Những bài hát cũng dễ thương. Nhờ vậy, tôi có thêm vốn liếng để hát, khi đi kèm trẻ tại gia. Tôi thích, nhưng nhát và hà tiện lời khen, không dám nói “nhà xuất bản” dễ thương.

Anh Vượng thành lập một ban hợp ca hay- hát-không-cần-hát-hay, rủ tôi gia nhập. Tôi có hơi ngại một tí tẹo, nhưng không có ý định từ chối. Anh Vượng đã tự tay kẻ cho tôi mấy tập chép nhạc. Bức tranh cây đàn bỏ quên anh làm tặng tôi, đang chễm chệ trong phòng khách ở nhà. Không sao, ca sĩ hát dở người ta chê... ông bầu. Tôi nhớ, tôi đứng gần chị Khiêm, tay đàn dương cầm của nhà thờ Lăng Cha Cả, cất giọng... *Mỗi ngày tôi chọn một niềm vui, chọn những bông hoa và những nụ cười...* khán thính giả là lớp Anh 3B. Bạn bè trong lớp thương tôi và đã quen với giọng ca “dỏm” của tôi rồi.

Chúng tôi đi thực tập ở hợp tác xã Tân Thắng, Hóc Môn. Là sinh viên năm thứ ba, chúng tôi chưa được lên lớp dạy, mà chỉ phụ làm “công tác chủ nhiệm”. Tôi và vài sinh viên khác phụ trách lớp 11B. Lớp có màn hoạt cảnh *Bạch Tuyết và Bảy Chú Lùn*, lời Việt theo nhạc điệu của bài *Jingle Bells*. Con bé Giang lớp trưởng tường thuật với tôi:

- Cô ơi, thầy Hải trưởng ban văn nghệ nói là biết cô. Hồi xưa phải cô ở ngoài trung xa tí mù không?

- Đúng rồi. Nhưng cô không nhớ có quen biết ai là thầy Hải.

- Không sao đâu cô. Mai một em chỉ thầy cho cô. Khi lớp mình trình diễn, cô lên ca chung với tụi em. Hồng chừng thầy Hải cho tụi em thêm điểm. Cô ca nha cô, nha cô.

- Màn trình diễn của học trò. Cô giáo đâu có tham gia được. Tôi ngần ngại.

- Cô không cần ca, cô chỉ lên sân khấu đứng với tụi em là được. Giang và mấy đứa học trò khác nhao nhao.

- Thôi, không được đâu. Tôi dứt khoát.

Hóc Môn- Việt Nam 1981

- Vậy thì mai tụi em dẫn cô lại giới thiệu với thầy Hải. Cô nói với thầy Hải, là cô tập cho bọn em múa bài này. Giang vẫn chưa chịu bỏ cuộc.

- Lại gặp thầy Hải thì được. - Tôi cũng tò mò muốn biết thầy Hải là ai. – Nhưng cô đâu có tập bài này cho tụi em đâu!

- Cô cứ gặp thầy, rồi cô nói sao cho hay thì thôi.

Trời đất, biết nói gì đây. Đến khi đám học trò kéo tôi đến gặp thầy Hải, tôi mới nhận ra người hơi quen quen ở Quảng Ngãi. Anh Hải học cỡ lớp chị tôi, con nhà thuốc tây ở đường Phan Chu Trinh thì phải. Nhắc lui, nhắc tới, tôi nhớ mang máng, chắc cũng có thấy anh một vài lần. Tôi chẳng biết làm sao để quảng cáo màn vũ của lớp 11B với anh Hải. Tôi cũng hơi tệ. Gặp đồng hương nơi xứ người mà chẳng tỏ vẻ tay bắt, mặt mừng gì cả. Không biết hồi đó anh Hải có vì người quen, mà cho thêm màn vũ của lớp 11B thêm vài điểm chẳng. Theo đề nghị của anh Kiệt trưởng lớp, các thầy cô giáo tập sự cũng phải góp vui trong đêm văn nghệ trường. Tôi lại gan tởm trời, cùng với Dung, hát bài *Sing Your Way Home* tặng học trò.

Sing your way home at the close of the day

Sing your way home drive the shadow away

Smile every smile wherever you go

It will lighten your load

It will brighten your road

If you sing your way home

Chị Yến bắt chồng chị phải chụp cho tôi mấy tấm hình. Ca sĩ lên sân khấu, chị không bàn bạc ca hay, ca dở. Mà chị cứ khen lầy khen đẽ, rằng Ngọc Thúy xinh quá, chụp hình chắc ăn ảnh lắm. Mấy đứa học trò, thích cô giáo tập sự, nên cũng khen hay tá lả âm bình. Cô giáo thích chí cười híp cả mắt.

Tôi vẫn lén thầy Bùi Thế Dũng học thêm đàn đệm. Thanh Nga chỉ cho tôi đệm bài *Tình Xa*, đến

đoạn... *Ôi, tiếng buồn rơi đều, nhìn lại mình đời đã xanh rêu...,*
rải đều nốt như kỹ thuật trémolo. Bây giờ tôi không còn đàn cho mình hát nữa. Lắm nhảm mấy câu: *Đôi khi ta lắng nghe ta, nghe*
sóng âm u, dội vào đời buốt giá, hồn ta gió cát phù du bay về...,
tôi buồn rữ cả người, chẳng vì duyên cớ gì cả.

Tuyết Nhung thân trọng tôi lắm. Tuyết Nhung có rất nhiều bạn, hay họp mặt hát hò. Tôi mới học được bài *Em Còn Nhớ Mùa Xuân* của Ngô Thụy Miên qua anh Trung, bồ chị Cẩm Thành. Tôi dợt ráo riết... *Em nhé khi nào chợt nhớ mùa xuân. Nhớ lá thư xanh và chuyện tình hồng...* Tuyết Nhung làm sinh nhật rình rang, kéo tôi đi trình làng. Sau đó, tôi nổi như... bèo trong đám bạn của Tuyết Nhung. Tuyết Nhung còn phóng đại, thêu dệt nhiều “huyền thoại” về tôi, làm bạn bè Tuyết Nhung cứ tưởng tôi là tay danh cầm của thế kỷ. Giáng sinh năm 1981, Tuyết Nhung một hai kéo tôi đi chơi Lá Thiêu với lớp Tuyết Nhung bên Cao Đăng Sur Phạm. Tuyết Nhung *lãng-xê* tôi kỹ quá. Bởi vậy, các thầy giáo của Tuyết Nhung yêu cầu tôi hát. Tôi ôm đàn hát... *Xin cho một người vừa nằm xuống thấy bóng thiên đường cuối trời thanh thang...* Hát xong, tôi cũng giật cả mình. Đi du ngoạn, có chơi rượt bắt dưới những hàng cây, có chèo xuồng trong lạch, có kể chuyện vui, vui thật vui, mà tôi lại đi hát một bản nhạc lạc điệu.

Lá Thiêu-Việt Nam 1981

Vậy mà, ai cũng tán thưởng, lại yêu cầu hát thêm. Thôi, tra tấn người khác như vậy là đủ rồi. Chuyển đi chơi thật vui, tôi quen thêm nhiều người, rất lý thú, đặc biệt. Chưa kịp kết chặt tình thân, một tháng sau tôi rời Việt Nam. Thư từ cho tôi, Tuyết Nhung vẫn nhắc hoài kỷ niệm Lái Thiêu và những lời thăm hỏi thăm thiết của các thầy và bạn Tuyết Nhung.

Sang Đức, tôi tưởng như mình sẽ chẳng mấy khi có dịp nghe và hát tiếng Việt. Vậy mà, tính ra tôi được nghe rất nhiều và được hát bất cứ bản nhạc nào mình thích.

Trường Đức ngữ GFBA e.V. tổ chức một đêm văn nghệ ở tòa thị sảnh, để giới thiệu cho người dân thành phố Heilbronn sự có mặt của nhóm người Việt Nam. Vì số “nghệ sĩ” ít ỏi, đếm vừa đủ mấy ngón tay, các “minh tinh” phải xuất hiện ở nhiều màn khác nhau. Vừa đọc xong diễn văn khai mạc Đêm Văn Nghệ Việt Nam, tôi tất tả quay vào hậu trường để chuẩn bị trình diễn vũ khúc *Dân Ca Ba Miền*. Là đạo diễn, tôi bí mật chọn cho mình những vai... đào thương. Miền Bắc với bốn cô trong áo dài tứ thân. Miền Trung với bốn cô trong áo dài vàng và khăn đóng. Chị Thanh Tâm, chị Cẩm Thành thủ hai vai. Miền Nam trong nhạc phẩm *Lý Ngựa Ô*, hai cô, hai cậu. Đáng lẽ tôi làm cô gái miền trung, mặc áo dài khăn đóng xinh xắn. Nhưng trong hoạt cảnh *Ly Rượu Mừng*, tôi đã “giành” vai cô dâu, mặc áo dài khăn đóng, ôm hoa cưới, đẹp quá trời rồi, cho nên tôi chọn làm cô gái nam. Minh Châu và Thái một cặp, tôi và Tuấn một cặp. Tới đoạn, *Là đưa ý a đưa nàng, anh đưa nàng về dinh*, Thái cầm dù cụng đầu Minh Châu rất tự nhiên. Tuấn cứ lọng cọng. Tôi phải sửa hoài. Tuấn than thở:

- Bác Thúy “đi” tởn hoài. Lúc này tập *Ly Rượu Mừng*, bác la tởn um sùm. Tởn quỳnh quáng, không biết làm sao.

- Xời ơi, làm chú rể khỏe ru, có khó gì đâu. Minh Châu chen vào.

-Đúng đó bác Châu, bác Tuấn chỉ đi có mấy bước theo hai câu: *Rượu hân hoan mừng đôi uyên ương, xây tổ ấm trên cánh yêu thương*, Thúy nhắc hoài mà bác Tuấn chẳng nhớ. Tôi tiếp lời.

- Khô lắm! Mấy bác không biết đó chứ. Tởn đi hơi nhanh chút xíu, là bác Thúy nhéo sứt cả da. Cô dâu gì mà dữ như cọp. Tuấn phân bua

-Giỡn hoài. Cọp nào mà dữ bằng bác Thúy. Mà không thích thì làm công nhân đi. ...*người công nhân ám no, thoát ly đời gian lao nghèo khó...*, tao làm chú rể cho. Thái đề nghị.

- Làm gì cũng bị bác Thúy dũa te tua cả, làm chú rể có lý hơn. Tuấn cười tùm tùm.

Lúc tập dợt, Tuấn cứ làm sai hoài, vậy mà hôm trình diễn lại nhuyễn như. Khi xem hình văn nghệ, cả lớp cứ chọc chú rể Tuấn hoài. Tuấn tỉnh bơ:

- Mấy bác cứ chọc Tuấn ngớ đi, miễn Tuấn ngớ có tấm hình cụng đầu bác Thúy là được.

Sau đêm văn nghệ, trường chúng tôi nổi như cồn. Các hội đoàn người Đức mời chúng tôi đi lưu diễn màn múa đũa *Vân Thơ Sầu Rụng*. Đài phát thanh của tỉnh đến phỏng vấn. Hên cho tôi, người ta chỉ hỏi vài ba câu đơn giản, nên tôi không đến nổi cà lăm, cà cặp. Sau đó, người ta yêu cầu hát một bản nhạc giáng sinh. Anh Công đề nghị hát *Đêm đông lạnh lẽo chúa sinh ra đời...* Anh Công một bè, tôi một bè, vẫn đầy đủ... *Người hỡi, hãy kíp bước tới, đến xem, đây hang Bê Lem...*

Khi Bê, con trai tôi, bắt đầu học nói, tôi dạy Bê hát nhiều bài hát nhi đồng. Hai mẹ con hát với nhau: *Hai chú gà con, Một đàn vịt, Hai con thằn lằn, Con chuồn chuồn, Con chim non...* Bê thuộc cả

Heilbronn- Đức Quốc 1982

bài *Việt Nam Việt Nam* dài thật dài. Bê đã trình diễn nhạc phẩm *Em Bé Quê* thật xuất sắc và được giải nhất trong Tết Trung Thu do sinh viên Việt Nam ở Frankfurt tổ chức.

Có vài năm, tôi chẳng “rớ” tới một bài tình ca theo “trình độ” của tôi. Tôi bận chạy theo thị hiếu của Bê. Tôi tập lắng nghe Backstreet Boys, N-SYNC. Tôi tìm đâu đó một mẫu số tạm thời của hai thế hệ qua Celine Dion, Mariah Carey, Atomic Kitten... Dần dà, Bê tách sang con đường khác. Bê đi thư viện mượn cho tôi đĩa CD của Adams Bryan, Bon Jovi. Bê kể, trong ti vi có chương trình nhạc André Rieu cho tôi. Tôi không còn khái niệm gì về những bài hát trong đĩa CD Bê lựa cho Bê. Bê vẫn vui lòng thâu nhạc Việt, nếu tôi yêu cầu. Tự trong sâu thẳm của lòng mình, tôi mong có ngày Bê sẽ nghe được tình ca Việt Nam.

Tôi theo lớp *Jazz Dance*, học các điệu trích đoạn trong vở nhạc kịch *Grease*. Tôi nghĩ, về sẽ truyền nghề cho bé Côm. Bé Côm cũng có tính xí xọn không thua gì dì Thúy mà. Tôi định đi mua đĩa CD, về nhà ôn kỹ những bước đã học trước khi truyền nghề cho đệ tử. Mùa xuân đến, tôi bận quan sát các loại hoa xuân tôi ương trồng. Hôm nay uất kim hương vừa nảy chồi. Hôm nay thủy tiên vừa có thêm lá... Tôi bỏ lớp *Jazz Dance*. Tôi không có thì giờ ra phố tìm mua đĩa nhạc. May, tôi chưa hứa hẹn rùm beng với bé Côm. Chứ không, lại mang tiếng, mười voi không được bát nước xáo.

Một lần tôi đang ủi áo quần, thời gian đó, anh Lợi mới tặng cho tôi đĩa *The Phantom of the Opera*. Đầu óc tôi cứ lờn vờn bài *All I Ask of You*. Vừa chăm chỉ miết bàn ủi trên áo, tôi cất giọng... *Say, you'll share with me one love, one lifetime, say the word...* Từ trong phòng Bê phóng như bay ra, mặt hốt hoảng:

- Mẹ, Mẹ có bị sao không Mẹ? Mẹ có bị phỏng không?

Tôi ngơ ngác nửa giây, rồi chợt hiểu:

- Không, Mẹ cảm ơn Bê cưng. Mẹ chỉ hát thôi.

- Con mừng quá, con tưởng Mẹ bị đau.

Tôi buông bàn ủi xuống, ôm Bê, lòng thương yêu vô hạn. Bê nghĩ đến mẹ như vậy, mẹ vui sướng vô cùng. Nếu mẹ là một danh ca, mà con của mẹ hờ hững với mẹ, thì làm sao mẹ có được niềm hạnh phúc này.

Có lần Bê hỏi:

- Mẹ ơi, Mẹ có bao giờ ước mơ là Mẹ thành ca sĩ không?

Tôi đã có lúc to gan, nhưng chỉ dám mơ làm nhạc sĩ.

- Không, chưa bao giờ mẹ ước là ca sĩ. Nếu mẹ mà có giấc mơ này, mẹ con mình chết đói nhăn răng rồi.

Anh Lợi góp lời:

- Làm sao chết đói được. Ăn cà chua với trứng thái mệt nghỉ.

Hè 2002, người bạn cho tôi xem cuốn băng Thúy Nga nhạc thánh phòng với sáng tác của Tuấn Khanh, Vũ Thành An và Từ Công Phụng. Mấy năm trước, lần đầu tiên nghe Từ Công Phụng hát *Mãi Mãi Bên Em* trong thánh phòng nhỏ ở Frankfurt, tôi đã mê mẩn: *Nếu có điều gì vĩnh cửu được thì em ơi đó là tình yêu chúng ta*. Nét bút nghệ sĩ của Từ Công Phụng trong tập nhạc và đĩa hát đã làm tôi xôn xao mấy bữa. Có điều, tựa của bài hát làm tôi thất vọng chút chút. Tôi chợt nghĩ đến bài *Còn Mãi Thương Yêu* của Đức Huy, nhạc phẩm đó có lẽ là dấu chấm hết của sự nghiệp chàng nhạc sĩ “trẻ”. *Mãi Mãi Bên Em* lãng mạn quá, tôi cứ đọc đi đọc lại hoài, trái tim muốn mềm nhũn... *Mở cửa hồn Em vào đó rong chơi, Em có thấy tình Anh ngát hương hoa... Em sẽ thấy mùa xuân về rất nhẹ, từ trái tim Anh nồng nàn yêu Em... Tình dạt dào như dòng suối vây quanh, dù mai đây hương mùa cũ phôi phai, Anh vẫn mãi yêu Em như những ngày trẻ dại...*

Bạn thấy tôi thích cuộn băng quá, tặng cho tôi luôn. Về đến nhà Ba Mạ, tôi trình chiếu liền. Nghe bao nhiêu cũng không đủ. Buổi trưa, khi nhiều người còn ngủ, bù lại đêm trước chuyện vẫn đến sáng, tôi ra

vườn sau của Ba. Vừa tia những cánh hoa cúc đã tàn, tôi kể lể... *Lời nào yêu hết trái tim buồn... dù một khoảnh khắc sớm phai tàn và lệ em rơi trên môi nhạt...* Vừa cắt những chiếc lá úa, tôi ngậm ngùi... *Lá vẫn rơi trên thềm vắng, từng thu qua từng thu qua võ vàng...* Ngồi đong đưa xích đu, tôi mơ màng... *Chừng như không gian đang sười ảm những giọt tình nồng, mùa xuân đang mở toang trong mắt, tình người mênh mang...* Tôi ngắm trời xanh, mây trắng, ngắm hoa, ngắm lá. Lòng nhẹ nhàng, êm đềm quá, hạnh phúc quanh đây, chan hòa.

Khi tôi vô nhà, Trọng hỏi:

- Nãy giờ chị Thúy đi đâu vậy? Có cuộn băng Từ Công Phụng *thâu live*, thích coi không?

- Hấp dẫn, hấp dẫn, coi liền. Tôi reo lên.

- Đề rủ cả nhà coi luôn cho vui. Côm, con lên kêu mấy dì, mấy cô xuống coi nhạc.

Trên màn ảnh hiện lên hình cây cảnh thấy quen quen, người *thâu phim* không phải chuyên nghiệp nên hình ảnh chập choạng. Có hình trái tim, ủa, sao giống hình Côm, Ô Mai vẽ trong phòng cậu Kem vậy nè. Hình chạy đèn giàn bầu và su su của ông Ngoại. Rồi xích đu màu trắng xuất hiện. Và tôi, chính tôi đang ngồi xích đu, miệng nhóp nhép. Lòng vào phim là lời hát... *On em thơ dại từ trời, theo ta xuống biển vớt đời ta trôi...* Cả nhà cười bò lăn. Trời đất ơi, tôi đó, đầu nghiêng qua trái, rồi nghiêng qua phải, rồi ngược lên, rồi cúi xuống. Rồi co chân lên, ngồi kiểu nước lụt, ôm gối, miệng vẫn cứ làm nhảm. Rùng rợn quá, khiếp đảm thần kinh hệ. Nếu biết quay phim, tôi đã điều nặng điều rồi. Ừa, nói chuyện chi huề vốn. Phim điều mới được chuộng, chớ ai thêm coi phim kinh dị. Tôi cười gập cả người lại. Khi ca sĩ hát đến câu: *On em hồn sớm ngậm ngùi, kiếp sau xin giữ lại đời cho nhau...* thì vai chính trong phim đang đưa tay che miệng ngáp một cái... rõ dài. Ui chao ơi, một đoạn phim ngàn năm trước không có, ngàn năm sau không thấy.

Vừa tưới cây, tôi nhún nhảy theo bài *El Choclo* một cách thoải mái, dù biết chậu thủy trúc, cây thiên tuế, chậu lan hồ điệp đang trở mắt nhìn, chắc chúng đang cười ngát. Có dạo, trời mờ mờ sáng, tôi để ca sĩ ru suốt mấy tiếng đồng hồ... *Kỷ niệm nào như muốn khóc, ... thôi đừng tìm nhau nữa mà chi, đường về ngày mai sỏi đá...* Có lẽ vì vậy mà cây khế bòn tãi đau khổ theo, trở thành trong héo ngoài khô. Ưông công tôi cấp ca, cấp cùm, khệ nệ khuân từ Việt Nam qua.

Nghe nhạc và hát tự bao giờ đã trở thành một sinh hoạt quan trọng trong đời sống hàng ngày của tôi. Đòi khi ở nhà một mình, tôi tự cho phép điều chỉnh âm thanh như mình thích. Nghe nhạc vui, hoặc nhạc ngoại quốc tôi có tật mở nhạc thật to. Có lần, tôi đi bác sĩ để khám tai. Tôi lo, tật nghe nhạc to có thể là hiện tượng của bệnh lãng tai. Ông bác sĩ cân, đo, đong, đếm, xong, tuyên bố: khả năng thẩm âm của tôi rất tốt. Tôi cũng để ý rằng, nếu những điều tôi muốn nghe, thì ai có nói nhỏ bao nhiêu tôi vẫn “lãnh hội” được.

Tưởng đã bỏ giấc mộng ánh đèn sân khấu. Dè đâu, năm nọ, các anh chị ban tổ chức văn nghệ tỉnh nhà München bỗng nhiên nóng bầu nhiệt huyết yêu nước, muốn đưa màn hoạt cảnh *Hội Nghị Diên Hồng* vào chương trình. Mấy chục màn ca vũ nhạc kịch của chương trình đều được tập dượt hàng tuần, miệt mài năm, sáu tháng. Còn hơn một tháng trước trình diễn, làm sao mà nhào nặn hoạt cảnh đây. “Bà bầu” đã lo tìm nhạc bản, nhờ ban nhạc chơi nhạc nền. Y trang đã có. Đến phần diễn viên, anh chị nhìn tới nhìn lui, thấy mấy người bạn đồng niên thật thích hợp với các vai bô lão. Tức là lên sân khấu chẳng cần hóa trang, mà giống y chang... bô lão. Vậy là vợ chồng tôi cũng được hai vai. Chị đạo diễn biết tổng là các bô lão đã có phần lụm khụm, nên chị không dám bày vẽ nhiều màn, nhiều cảnh. Vài động tác căn bản cho thích hợp với quan hệ vua dân thuở xưa.

Lòng dân Lạc Hồng nhìn non nước yêu quê hương

Giống anh hùng nâng cao chí lớn....

Diễn có mấy phút mà các bô lão xem ra rất căng thẳng. Dầu vậy, ai nấy rất phấn chấn, nên khi hô “Quyết chiến! Quyến chiến!” rất hùng hồn. Thình thoảng có “bô lão nghệ sĩ” quên bài, hát rớt giọng. Bà bầu lên ruột vì sợ bể đĩa. Vậy mà, lúc diễn ngọt xót. Hoạt cảnh xuất hiện đúng thời điểm những vấn đề biên Đông đang nóng bỏng. Khán giả tán thưởng màn hoạt cảnh, vỗ tay rào rào.

Ngọc Hiền đã có lần nhận xét, thật may mắn, tôi hát dở mà học giỏi. Nếu ngược lại, chắc đời tôi sẽ là một chuỗi những trắc trở, tai họa nhỏ nối dài tai họa lớn.

Tôi biết, vì tật mê nhạc của tôi, vì giọng hát nửa vời của tôi, bao nhiêu người quanh tôi đã phải chịu đựng nhiều. Nhưng tôi ước mong luôn đem lại niềm vui, niềm hạnh phúc cho những khán, thính giả bất đắc dĩ, bằng trọn con tim đây ấp yêu thương của tôi. Tôi mong mọi người thân trong đại gia đình, trong tiểu gia đình và bạn bè sẽ tiếp tục vui lòng hiện diện trong đại hí viện hạnh phúc của đời tôi, để tôi được ngâm nga khúc hoan ca, mãi hoài.

Hoàng Quân

Munich- Đức Quốc 2011

Hương Xưa

Vĩnh Long một tỉnh lỵ hiền hòa, thật nên thơ. Nơi đây đã để lại trong lòng người đến và đi những nỗi nhớ thân thương. Ai qua đây không một lần khẽ nói: "Vĩnh Long đi dễ khó về".

Và cũng nơi này một trường trung học Tổng Phước Hiệp uy nghi, cổ kính, xinh tươi với những hàng cây xanh thắm, nữ sinh với áo trắng mộng mơ.

Một cô bé đã được sống hết một thời ngây thơ trong sáng dưới mái trường thân yêu này. Thầy cô, lớp học sân trường, hoa lá, đã đến trong lòng cô bé rất dịu dàng và thân ái. Cô bé hồn nhiên, nụ cười rạng rỡ. Từ những bước đầu bỡ ngỡ, cô bé đã trưởng thành theo thời gian.

Năm mươi lăm tuổi, cô cảm thấy lòng mình có tia nắng lạ, nhẹ len vào hồn một cách êm đềm, làm tim cô xao xuyên.

"Tuổi mười lăm hồn bay giữa phượng"

"Áo đôi tà nguyệt bạch trắng ưu tư"

"Mắt khẽ ngó, đã nghe lòng bối rối"

"Môi ô mai xao xuyên... đường như!"

(Không rõ tên Tác Giả)

Ô hay! Cô bé biết suy tư? "Không đâu!" tự nhủ lòng, có lẽ chỉ một thoáng mơ mộng vu vơ thôi. "Học đi cô bé học cho ngoan, kéo trượt thi đấy!"

Mùa hè lặng lẽ trôi qua. Mùa hè nay không như những mùa của năm trước, một nỗi buồn len lén vào hồn, niềm nhớ nhung, những băng khuâng và cô bé mong ngày tựu trường chóng đến.

Mùa học mới bắt đầu, cô bé thêm một tuổi mới, mười sáu tuổi, tuổi đẹp nhất của người con gái, người ta thường bảo đó là tuổi trăng tròn, đẹp tinh khôi, lòng cô cũng đổi mới. Cô bé cảm thấy tim mình rung động. Cô đã thương một người! Một người mà trời đã dành cho cô, cũng như cô người này có một nụ cười hồn nhiên, rạng rỡ, đầm ấm như tia nắng ban mai, nét thư sinh nho nhã, hiền lành, mộc mạc làm lòng cô bé xôn xao. Màu áo trắng đơn sơ đã ghi đậm nét vào lòng cô bé thơ ngây ấy.

(Tống Phước Hiệp - 1973)

*“Năm xưa ta có tuổi hoa niên”
“Sống rất vô tư mộng rất hiền”
“Thu cả lòng người trong ánh mắt”
“Nụ cười rạng rỡ vẻ hồn nhiên”
(Không rõ tên Tác Giả)*

Cảm ơn nắng đã sưởi ấm tình này, cảm ơn gió đã mang người đến cho cô. Một ánh mắt chan hòa thương mến, những lần vô tình gặp gỡ. Nhưng chỉ mình cô biết thôi, tình yêu ấy cô bé chỉ ấp ủ trong lòng không dám hé môi, một môi tình âm thầm, tinh anh và êm ái...

Người ấy đến thật nhanh và đã mang tuổi ngây thơ của cô bé đi. Lòng vẫn vương mất rồi! Và cũng chính người ấy đem đến cho cô tự tin, hy vọng, tình yêu ấy sưởi ấm lòng, cô cảm nhận cuộc đời mình rất là hiền hoà và hạnh phúc.

Mỗi buổi đến trường, cô bé chỉ cần nhìn ánh mắt, nụ cười, nghe được tiếng nói của người cô bé thương, bao nhiêu nỗi muộn phiền đều tan biến.

Cô bé ơi! Sao không nói? Vâng! Không dám nói, vì cô bé lo sợ, người ấy biết được thì sẽ biến mất đi, rồi cô sẽ không còn được nhìn thấy người ta nữa, vì cô còn nhỏ bé quá, tay cô toàn là sách vở, nên làm lòng cô ngần ngại... Nhưng cô bé không chút muộn phiền, cô vui lắm, vui với những gì đang có. Nhớ nhưng thì cô càng học. Học thật nhiều để được nói tiếng yêu thương, cô bé đã gom thương yêu vào trong sách vở, chờ cho đầy những hạnh phúc trong tim.

*"Rồi từ hôm ấy người ngoan như giấc mộng
Đến bên tôi trong những lúc học bài
Mùa thi ơi nhẹ nhẹ ở trên vai
Đừng rớt đáy mà lòng tôi rồi chỉ"
(Không rõ tên Tác Giả)*

Ước mơ của cô bé thật đơn sơ và giản dị, mơ một ngày thành tài, cô sẽ tìm đến và nói rõ lòng cô. Mọi tình đầu tuy không như lòng cô mong mỏi nhưng cô bé vẫn vui với những gì cô nhận được, những gì cô đã ấp yêu. Yêu chân tình, trong sáng.

Thời gian không chờ đợi một ai. Người ấy vô tình không hay biết, và từ từ mỗi lúc một xa, người đi như một áng mây trôi và trôi mãi mãi. Ánh nắng chan hòa của cô bé ngày xưa cũng từ từ đi vào hoàng hôn. Nắng đã tắt trong nỗi sầu quay quắt, và hương vẫn tỏa bay trong trí nhớ nhỏ nhoi này...

*"Tôi muốn tắt nắng đi
cho màu đừng nhạt mất
Tôi muốn buộc gió lại
cho hương đừng bay đi"*
(Xuân Diệu)

(Tống Phước Hiệp - 1974)

Năm 1975, thời cuộc đã tàn nhẫn đã cướp đi của cô những thương yêu, mơ mộng, và mang người cô đi mất hút. Cô bé không biết người ấy đi về đâu? Chưa kịp nói một lời chào thì đã biệt ly. Mùa thu 1979, cô bé cũng rời bỏ quê hương tìm hai chữ Tự Do, đến một nơi không định đến, dù cô biết rằng rủi nhiều may ít. Ra đi mà không biết bao giờ sẽ trở lại.

*"Chờ hoài nhau trong mơ
Nhưng có bao giờ thấy nhau lần nữa
Một mùa thu xa vắng
Như mơ hồ, về trong đêm tối
Có nhân xa rồi, có ai về lối xưa?"*
(Cung Tiến)

Hành trang mang theo, cô bé chỉ có một hình ảnh Ba Mẹ, mối tình đầu và kỷ niệm tuổi thơ trong ngôi trường mang tên Tống Phước Hiệp. Thầy cô, bạn bè, lớp học, sân trường đầy ấp thương yêu. Ngày xưa cô bé có mái tóc ngắn ngộ ngáo, vô tư nhưng từ khi cô bé vương ưu phiền, biết buồn, biết vẩn vơ. Cô bé đã giấu muộn phiền mình vào trong mái tóc dài. Dài... như nỗi buồn của cô...

*"Tóc mai sợi vấn sợi dài
Lấy nhau chẳng đặt
Thương hoài ngàn năm"*
(Phạm Duy)

Những năm sống lưu lạc nơi đất người, cũng chính nhờ hành trang này đã giúp cô trải qua bao nỗi buồn nhớ, gian khổ, cám dỗ, hiểm nguy. Hành trang giúp cô thêm sức mạnh để chống chọi với đời trong đôi bàn tay yếu đuối. Nhưng lạ thay! Ký ức đôi lúc như một điều kỳ diệu cho cô một nơi ẩn náu, nuôi dưỡng niềm mơ ước dù mong manh. Đôi khi ký ức cũng là con dao hai lưỡi tình cờ khứa nhẹ tim cô đau xót... muốn gào to để cho tan đi phiền não. Không! Không một ai để cô trút nỗi lòng, lắng nghe cô nói dù chỉ một giây phút nào thôi. Nhưng làm sao cô có thể mở lời? Làm sao ai có thể hiểu được cô.

Rồi từ dạo ấy cuộc sống cô trở nên thâm lặng, cô say mê âm nhạc, văn thơ vì đó là nơi cô có thể nương tựa cho đời mình thêm tươi sáng, những tác phẩm những dòng nhạc là tâm tình cô muốn nói, và cũng là những ước mơ thâm kín cô được người khác nói thay cô.

Xuân xưa mang cho cô màu áo mới, nụ cười tươi, rộn ràng. Nay đã úa màu, héo hắt.

Hạ xưa mang cho cô nỗi dịu dàng, nắng vàng hoa phượng đỏ trải lối cô đi, một cách nhẹ nhàng êm ái. Giờ đây nắng đốt rất tim cô, nắng rực bầu trời mà sao lòng cô giá buốt.

Thu xưa thay lá, lá vàng rơi cô ôm về ép vào trang vở, nâng niu như gửi gắm một tình yêu, âu yếm hẹn chờ. Lá xanh che những bước chân cô khỏi vụn về vấp ngã. Giờ đây nhìn những chiếc lá thu rơi, buồn thảm thiết như cuộc tình không cánh mà bay... vô tình, lặng lẽ! Đếm những lá vàng rơi như thầm đếm những chờ mong, nhớ về người thương nơi quê cũ mệt mỏi, khắc khoải hoài

(Tống Phước Hiệp - 2020)

mơ... Tất cả ngoài tầm tay với. Người ơi! Có biết lòng cô bé một đời hiu quạnh!? Thời gian ơi! Sao không dừng lại, để tâm hồn này không thấy cô đơn...

*"Em lạc lõng giữa trăm nghìn sợi tóc rối
Sợi biết buồn, sợi nhớ vương sợi thương"*
(Không rõ tên Tác Giả)

Mùa đông xưa, trên con đường đi học, trời hanh hanh lạnh, cô cảm thấy lòng mình ấm áp vô ngần, vì tia nắng lạ ban mai, một vắn vương một băng khuâng khó tả - Giờ đây gió lạnh làm lòng cô băng giá, nắng đã tắt, có sưởi lòng mình, hình như đã quá muộn để thấp lên một tia nắng sắp lụi tàn.

*"Không hẹn mà đến không chờ mà đi
Bốn mùa thay lá, thay hoa, thay cả đời ta"*
(Trịnh Công Sơn)

Thời gian cứ dần trôi. Có những lúc muộn phiền nhớ nhung, cô bé nhẹ mở những trang ký ức để tìm một niềm vui, một sức sống. Một năm, hai năm, ba năm... sự mong chờ, tìm kiếm hoàn toàn vô vọng.

Cô bé phải xếp kỷ niệm của mình vào một góc trong tim. Tự nhủ rằng: "Hãy cố quên". Quên! Chính là món quà quý nhất mình dành cho người đó. Thế là cô bé đã "xếp tàn y lại để dành hơi". Ai bảo ngày xưa cô bé đại khờ, sao không nói. Giờ thì đã quá muộn màng rồi cô bé ơi!!!

Cuộc sống nơi xứ người dồn dập, bận rộn, bồn phận, trách nhiệm, cô bé tự bảo nếu yêu người ta phải yêu ta, sống cho có ý nghĩa, sống vui tươi. Thôi thì "Tóc mai em dấu ưu hoài". Giữ cho người một hy vọng... dù rất mong manh.

Năm năm sau, vào một mùa xuân, cô bé có một tình yêu, và bắt đầu bồn phận mới, trách nhiệm mới, cô bé già từ thơ ngây của những ngày xanh.

*"Ngày mai trong đám xuân xanh ấy
Có kẻ theo chồng bỏ cuộc vui"*

(Hàn Mặc Tử)

Người con gái ấy ngày nay đã hơn nửa đời người. Nàng chỉ mơ ước một lần được trở lại quê nhà, trường xưa thăm lại thầy cô, bạn bè cũ, và một kỷ niệm khó phai pha. Không gì đau khổ cho bằng khi mất đi trí nhớ. Nhưng người nhớ quá nhiều kỷ niệm thì cũng lắm khổ đau. Dù biết tìm về hồi ức là một niềm đau nhưng không thể nào bắt nàng phải chia xa.

*“Tôi trở về gom góp từng kỷ niệm”
Những nỗi buồn và cả những niềm vui
Làm hành trang đi nốt nửa cuộc đời
Làm hơi thở hồi sinh tim đã chết”*
(Không rõ tên Tác Giả)

Một buổi trưa, vào một mùa thi. Nàng đã về quê và trở lại chốn xưa. Một cảm giác dâng trào, rộn rã, ngậm ngùi... bao cảm xúc ùa vào lòng. Nàng không xác định được. Trường xưa vẫn còn đó tên đã mất rồi, vẫn hiền hòa mà sắc màu đã đổi thay. Hai hàng điệp già nằm im lìm vì vắng bóng người thân xưa. Hàng phượng hoa đỏ rực, nhưng trái tim của cô bé ngày xưa đã úa màu. Màu áo trắng năm xưa đã trở thành màu trang vở cũ.

Phòng Hiệu Trưởng, Phòng Giáo Sư, Phòng Giám Thị... Tất cả mất hết rồi những gương mặt thương yêu. Giờ xa lạ quá!

Lên bước vào dãy lớp Đệ Thất, Lục, Ngũ, Tứ, ngày xưa, những bước chân nàng đã hằn in nơi ấy, tung tăng, thanh thoát. Giờ sao quá nặng nề, nàng lê từng bước lòng nặng sầu đau.

Bước chân lên cầu thang lần đến Thư Viện, Phòng Thí Nghiệm, Phòng Sinh Ngữ... mỗi bước chân nàng đi thì ký ức lại quay về. Thầy cô, bạn bè, hình ảnh người áo trắng năm xưa hiện dần ra trước mắt. Đọc hàng lang lớp Đệ Tam, Nhị, Đệ Nhất, hình ảnh dần dần mờ nhạt. Nàng chợt cảm má mình âm ẩm. Thì ra nàng đã khóc... khóc như chưa bao giờ được khóc...

Bỗng nhiên có người đến hỏi: *“Cô là ai? Người lạ không được vào đây”*.

Nàng quệt vội nước mắt: *“Xin thầy cho em được ở lại đây một chút, em từ xa về muốn thăm lại trường xưa”*. Nhìn nàng đang khóc, ông vội nói nhanh: *“Thôi được, nhưng cô phải rời khỏi đây trước giờ lớp chiều bắt đầu”*. *“Cảm ơn thầy”*. Nàng đã vội quay lưng và khóc... khóc nhiều hơn.... Ngày xưa đây là ngôi nhà thứ hai của nàng cơ mà, hai buổi đi về, tự do, nô đùa có ai cấm nàng đâu. Thế mà hôm nay sao lạnh lùng quá!!!

Vào lớp học của ngày nào ngồi lại nơi chỗ cũ, đôi tay vuốt ve chiếc bàn. Cảm giác nhẹ nhàng không sao tả hết. Sao mà thân thương quá! Sao mà êm đềm quá! Và cũng buồn da diết quá! Còn ai đâu chỉ một mình đối diện với bảng đen.

(Tống Phước Hiệp - 2020)

Đây là lớp đầy kỷ niệm và cũng là lần đầu cô bé năm xưa đã biết yêu. Bỗng tiếng hát ai văng vẳng từ dãy nhà dưới đường vọng lên lớp học, như xé nát cõi lòng nàng.

"Chia cho ai một đời tôi, một cay đắng, một niềm vui, một buồn

*Chia cho ai một đời thơ, một đam mê,
một đại khờ, một tôi*

*Chỉ còn cỏ mọc bên trời, một bông hoa
nhỏ rụng rơi ướt đầm"*

(Thơ Nguyễn Trọng Tạo)

(Phổ Nhạc Phú Quang)

Giờ điểm học đã bắt đầu. Nàng thơ thẩn ra về.

Tạm biệt trường xưa - Yêu dấu!

Tạm biệt lớp học - Thân thương!

Tạm biệt những cây phượng già che chở
đóa hoa yêu những mùa nắng hạ.

Tạm biệt hai hàng điệp vàng, những
chiếc lá xanh đã che mát tuổi thơ ngây,
đã cùng gió vuốt ve những tà áo trắng khôi. Tạm biệt hình bóng người áo trắng năm xưa, đã một thời để
lại nơi nàng một kỷ niệm không phai.

"Lối xưa nào bước chân người

Về qua bờ ngõ phượng rơi ngập đường

Chút tình vụng dại còn vương

Tìm màu áo cũ, sân trường hắt hiu"

(Không rõ tên Tác Giả)

Tống Phước Hiệp, Lớp 12D8 (Đệ Nhất A4 thời Cộng Hòa

Tạm biệt quê hương, nàng trở về với những ngày như mọi ngày nơi quê hương thứ hai xa mịt mù.

"Nghìn trùng xa cách, người cuối chân trời

Đường dài hạnh phúc cầu chúc cho người"

(Phạm Duy)

Vâng! Nàng chỉ còn biết nguyện cầu cho người ấy mọi điều, hạnh phúc, may mắn, và bình an... Người ở đâu? Đã ra đi hay còn lại chôn xưa? Đó là niềm lo âu, khắc khoải của nàng.

Đôi lúc nàng cảm thấy ray rứt khôn nguôi, nàng không biết làm sao và làm cách nào để xóa đi ký ức??? Nhưng tình yêu nó có lý lẽ riêng của nó mà lý trí không thể nào hiểu được. Và dù biết rằng:

"Không ai tắm được hai lần trên một dòng sông

Mà em thì bơi mãi trong một dòng ký ức" .

(Tì Công Phụng)

Ba mươi năm sau, vào một chiều cuối đông, một món quà của Thiên Chúa, có lẽ Chúa cũng đã mềm lòng với sự tha thiết van xin, Chúa cũng thấu lòng khắc khoải hoài mong của nàng. Món quà quý nhất mà nàng không nghĩ đến là mình được ban tặng. Một người đến, thật diệu kỳ!

Họ đã tìm được nhau. Điện thoại reo vang, cũng giọng nói, tiếng cười ngày nào, rộn rã hân hoan. Tất cả kỷ niệm hình ảnh tưởng đã phai mờ theo thời gian. Không! Tất cả lần lượt kéo về trong ký ức. Tuy cách xa nhau một vòng quay trái đất. Nhưng nàng cảm thấy hai người gặp nhau ở đỉnh của tâm hồn.

"Bỗng gặp lại nhau cuối cơn đau
Ươm lại tơ duyên đã úa màu
Tình xưa ai dệt ngàn sợi nắng
Sưởi ấm niềm mơ giấc mộng đầu"
(Không rõ tên Tác Giả)

Nàng rất vui, dù chỉ vài lời thăm hỏi ngắn ngủi, nhưng cũng đủ ôn lại thời xa xưa, với nhiều kỷ niệm vui buồn nơi mái trường. Bây giờ tóc đã điểm sương, hoàn cảnh không cho phép nàng khơi lại chuyện năm xưa. Nàng vẫn im lặng như thuở nào, người ấy cũng vô tình không hay biết. Nàng đã bằng lòng làm người khờ dại thuở xa xưa.

"Tình còn dang dở rất nên thơ
Tình không thực tế nên tình mơ
Tình trong giấc mộng nên tiếc nhớ
Tình vẫn nguyên như thuở đợi chờ".
(Không rõ tên Tác Giả)

Nàng chỉ cầu xin Thượng Đế, cho nàng được giữ lại một chút hương xưa, một tia nắng ấm, một hình ảnh để làm quà cho người đó. Dù món quà không được gửi đi. Ngày nay họ là đôi bạn thân thiết nhất. Nàng vui nhất, hài lòng và toại nguyện nhất, những gì nàng cầu nguyện cho người ấy, trở thành sự thật. Cũng như nàng người ấy có một mái ấm gia đình, một cuộc sống vững vàng, và đầy nghị lực. Thế thì nàng đâu còn gì phiền muộn, ưu tư, khắc khoải. Mỗi người họ đều có một tổ ấm và cuộc đời

(Nắng Vẫn đi trên những hành lang Tống Phước Hiệp)

êm ả. Cảm ơn Chúa! Đã cho nàng một niềm tin yêu mãnh liệt, cảm ơn đời và cảm ơn người đã mang đi bao nỗi ray rứt, khắc khoải, muộn phiền từ những năm xưa đi... đi xa tít.

Mùa Xuân đến mang cho nàng nắng ấm, nắng chan hòa. Bài hát năm xưa nàng đã một lần khẽ hát cho người áo trắng "Nắng Thủy Tinh", tinh anh trong suốt như mối tình nàng.

"Ngàn cây thấp nép lên hai hàng
Và nắng bây giờ trong mắt em"
(Trịnh Công Sơn)

Dư âm ngày tháng xa xưa sẽ là những cung đàn êm ái cho ngày mai, và mãi mãi cho một đời người còn lại. Nàng hy vọng tháng ngày còn lại cuối đời, tình bạn này luôn luôn thấm thiết, mãi mãi trong sáng như thuở nào.

Chiều nay, ngồi nhìn ra cửa, hoàng hôn đang xuống, nhưng nàng vẫn còn tìm được một vệt nắng ửng hồng đỏ xuống hàng hiên.

Kim Oanh

Bạn, Tôi Và "Tuổi Không Còn Trẻ Nữa"

Người viết thường hay lên internet sưu tầm tài liệu để viết bài cho mục Một Cõi Thiên Nhân do tôi phụ trách hằng tuần trên ORTB đem về đây chia sẻ với quý vị cao niên đọc cho vui cuối tuần.

Nghĩ mình “tuổi không còn trẻ nữa” nên tôi ra lang thang tìm các tài liệu về tuổi già vì đa số các bạn của tôi cũng “same same” như tôi nên chắc họ cũng thích đọc những gì liên quan đến “tuổi hoàng hạc” này. Xin được chia sẻ với quý bạn bài thơ vịnh về tuổi già của một cụ bà gốc Huế đã can đảm nói lên những đặc điểm của tuổi già vui vui dưới đây:

Vịnh Tuổi Già

Rù rờ đỏ vỡ thật là hư
Chẳng biết làm răng được nữa chừ.
Ăn uống vãi rơi làm họ bực
Vào ra đụng chạm thấy mình dư
Người quen gặp lại nhìn ngơ ngẩn
Đề trước quên sau kiếm mệt dư
Ai ngờ ngày nay ra thế ấy
Khi xưa lổi lạc một tay cừ!

Như Không (1898-1988)

(Công Tôn Nữ Như Không)

Theo thiên ý, bài thơ này rất hay vì đã nói đúng y chang những đặc điểm của những “người không còn trẻ nữa”. Bạn đồng ý chứ?

Đặc biệt hơn nữa, bài thơ này cũng đã được Hoà Thượng Trí Thủ hoạ vịnh dưới đây:

HỌA VỊNH

Vịnh Tuổi Già

Của cụ bà Như Không

Tai điếc mắt mờ phận chịu hư
Lão lai tài tận biết răng chừ
Đôi giò thêm gậy lo còn thiếu

Nửa bát lưng com găng vẫn dư
Nhìn trước trông sau thêm chán ngán
Suy đi nghĩ lại ruột đau dừ
Hoại không thành trụ đời kiên cố
Dấn bước như không mới thật cừ.

HT Trí Thủ.

(Nguồn: sưu tầm trên internet)

Đệ tử Phật gia thường hay nói về mọi sự việc trên đời phải tuân theo quy luật "Thành, Trụ, Hoại Không", kể cả con người. Vậy thì bạn cũng chẳng buồn làm chi khi mình "không còn trẻ nữa" cho thêm mệt. Bây giờ hãy nghe hai ông lão Âu và Á nói chuyện với nhau về Tuổi Già nhé. Mời bạn cùng đọc với người viết mẫu đối thoại dưới đây:

Tuổi già: Đối thoại Đông - Tây

Ông lão châu Á nói: “Con của tôi thật sự là không có lương tâm!”

Ông lão châu Âu: “Có chuyện gì vậy ông?”

Ông lão châu Á nói: “Con tôi hỏi tôi có nguyện ý đến ở viện dưỡng lão không?”

Ông lão châu Âu: “Viện dưỡng lão rất tốt mà, tôi cũng đang ở đó”.

Ông lão châu Á: “Thật vậy sao? Nơi đó mà ông cũng đến được sao?”

Ông lão châu Âu: “Tại sao lại không đi chứ?”.

Ông lão châu Á: “Nơi đó chỉ dành cho những người không có con cái thôi. Nếu tôi tới đó, nhất định sẽ bị bạn bè chê cười, tổn thọ mất”.

Ông lão châu Âu: “Không đúng đâu. Khi đã có tuổi, ở trong nhà dưỡng lão là thuận tiện nhất, sao lại có thể bị chê cười được chứ?”

Ông lão châu Á: “Đến một độ tuổi nhất định, thường thích ở cùng với con cháu, cảm nhận tình cảm gia đình. Sống trong viện dưỡng lão, cô đơn tịch mịch, thật đáng thương lắm”.

Ông lão châu Âu xoa tay: “Ở cùng con cái sao? Vậy không được đâu, tôi mà ở cùng con cháu quá 2 tuần sẽ không thoải mái, chịu không được”.

Ông lão châu Á: “Ở cùng con cháu mình chẳng phải rất vui vẻ sao, sao lại không thoải mái chứ?”

Ông lão châu Âu: “Con của tôi 18 tuổi đã ra ngoài sống độc lập rồi, nó trở về nhà ở mấy ngày tôi rất hoan nghênh. Nếu nó ở trong nhà lâu, còn mang theo vợ con, sẽ ảnh hưởng tới cuộc sống của tôi”.

Ông lão châu Á: “Tôi thật không hiểu, tại sao các ông lại thiếu tình cảm đến thế, chưa gì đã đuổi con cái ra khỏi nhà, lại cho bọn chúng vay tiền đóng học phí. Khó trách con cái các ông đều đưa cha mẹ vào viện dưỡng lão”.

Ông lão châu Âu: “Con cái 18 tuổi là đã trưởng thành rồi, nên tự lập. Cho vay tiền đóng học phí, là tự chúng lựa chọn. Nếu như chúng muốn ở trong nhà, chúng tôi cũng không có ý kiến gì”.

Ông lão châu Á: “Không có ý kiến? Vừa rồi ông chẳng nói con cái ở trong nhà lâu thì cảm thấy khó chịu đấy thôi?”.

Ông lão châu Âu: “Tôi nói là, nếu chúng mang theo vợ con đến ở thời gian lâu, cuộc sống của tôi sẽ bị ảnh hưởng”.

Ông lão châu Á: “Vậy ông ở lâu trong nhà chúng, chẳng phải không cần đến viện dưỡng lão rồi?”.

Ông lão châu Âu nói dứt khoát: “Vậy không được, đến đó vài ngày thì còn được, nhưng vượt quá 2 tuần tuyệt đối không thể được”.

Ông lão châu Á: “Ông thật là kỳ quái, cái này cũng không được, cái kia cũng không xong. Chẳng lẽ cứ phải ở viện dưỡng lão mới chịu sao?”.

Ông lão châu Âu: “Chúng ta có cuộc sống riêng, con cái cũng có cuộc sống của chúng. Nếu chúng ta ở viện dưỡng lão, có thể kết bạn được với rất nhiều người, nếu sinh hoạt có gì phiền toái, đều có nhân viên chuyên nghiệp hỗ trợ. Chúng ta ở riêng ra rất tự do, không phải sao?”

Ông lão châu Á: “Lời của ông nghe thật sáng khoái. Nhưng ông nuôi con tới năm 18 tuổi, chúng đã báo đáp được cho ông cái gì chưa?”

Ông lão châu Âu: “Báo đáp ư? Báo đáp cái gì?”

Ông lão châu Á: “Đương nhiên là đưa ông về ở cùng một nhà, cho ông an hưởng lúc tuổi già rồi. Dù sao ông vào nhà dưỡng lão, thì chẳng được hưởng phúc gì. Con ông có cho ông tiền không?”

Ông lão châu Âu: “Cho tôi tiền ư? Tại sao?”

Ông lão châu Á: “Thì để biểu thị lòng hiếu thảo”

Ông lão châu Âu: “Không, không, không! Tôi không cần con cái cho tiền. Chúng có thể trả nợ hết các khoản đã vay, còn tiền dư thì nghỉ ngơi an dưỡng, tôi vậy là đã vui lắm rồi, tôi không cần chúng cho tiền”.

Ông lão châu Á: “Tôi thấy con của ông thật vô tâm quá, một chút trách nhiệm cũng không có”.

Ông lão châu Âu: “Trách nhiệm sao? Con của tôi đối với tôi không có trách nhiệm gì cả”.

Ông lão châu Á: “Không có trách nhiệm ư? Nếu như ông không có tiền, liệu ông có cần con cái trông nom không?”

Ông lão châu Âu: “Tôi có lương hưu, hơn nữa nhà của tôi cũng đã cho thuê, tôi có đủ tiền dưỡng lão”.

Ông lão châu Á: “Nếu như ông có bệnh, chẳng lẽ không cần con cái chăm sóc sao?”.

Ông lão châu Âu: “Nếu như tôi có bệnh, viện dưỡng lão sẽ đưa tôi đi gặp bác sĩ”.

Ông lão châu Á: “Nếu ông vào bệnh viện, cần người ở cạnh giường chăm sóc, chẳng lẽ không phải con cái ông sao?”

Ông lão châu Âu: “Người châu Âu chúng tôi không có kiểu con cái trực bên giường. Chúng tôi chỉ cần con cái tới thăm, là đã thấy vui rồi”.

Ông lão châu Á: “Nếu ông nằm viện không trả nổi tiền thuốc men, chẳng lẽ không phải con cái ông phải trả sao?”.

Ông lão châu Âu: “Chúng tôi nằm viện miễn phí, không tốn tiền”.

Ông lão châu Á: “Trời ơi! Nuôi con dưỡng già đối với người châu Âu các ông xem ra hoàn toàn không thích hợp”.

Ông lão châu Âu: “Nuôi con dưỡng già là sao? Chúng tôi sinh con, là vì yêu chúng, chưa bao giờ trông cậy con cái phải báo đáp gì lúc tuổi già. Con cái còn có rất nhiều việc phải hoàn thành, phải cố gắng làm việc để trang trải cuộc sống cho gia đình nhỏ, cũng cần hưởng thụ cuộc sống”.

Ông lão châu Á: “Tôi cũng yêu con mình, tôi cũng biết chúng đang ở giai đoạn rất vất vả. Cho nên tôi mới tình nguyện chăm sóc con cho chúng. Nhưng tôi đâu ngờ, chúng thậm chí còn muốn đưa tôi vào viện dưỡng lão”.

Ông lão châu Âu: “Ông còn giúp trông con cho chúng sao? Than ôi, thật không thể hiểu được”.

Ông lão châu Á: “Tại sao trông con giúp chúng lại không thể hiểu được?”.

Ông lão châu Âu: “Trông con là chuyện của cha mẹ, đâu có quan hệ gì tới ông chứ?”

Ông lão châu Á: “Con cái phải đi làm kiếm tiền, tôi dù sao cũng đã về hưu, không có việc gì làm, giúp chúng một chút có sao đâu”.

Ông lão châu Âu: “Tại sao không đi bộ, thư giãn, uống coffee, chơi bóng, đọc sách, làm những việc mình yêu thích?”.

Ông lão châu Á: “Chăm sóc cháu trai, chúng tôi thấy rất thuận ý”.

Ông lão châu Âu: “Điều này chẳng khác nào đánh mất cuộc sống của mình. Chúng ta đã chăm sóc con cái, còn những đứa cháu là không phải trách nhiệm của chúng ta”.

Ông lão châu Á: “Tôi biết mà, các ông từ sớm đã đuổi con cái ra khỏi nhà, đến cháu trai cũng không muốn bé. Ông không nói đến tình thân, ông quá ích kỷ, khó trách ông chỉ có thể vào viện dưỡng lão”.

Ông lão châu Âu: “Nếu tôi làm ngược lại thế thì chính là đã hồ đồ rồi. Ông vì con trai mà đi trông cháu, giống như không còn cuộc sống của mình, đây là dưỡng già sao? Quan niệm mỗi nước có khác nhau, đối với viện dưỡng lão cách nghĩ cũng bất đồng. Cha mẹ cũng có cuộc sống của mình, khi về già, con cái nên để cha mẹ được tự do”.

(Nguồn: Email bạn gửi- Không thấy đề tên tác giả)

Thôi thì "ở bầu thì tròn, ở ống thì dài", những người Việt "tuổi không còn trẻ nữa" như bạn, như tôi cũng cần phải thích ứng với văn hóa nơi mình đang sống để cho có cái tâm an mà an hưởng "tuổi hoàng hạc" của mình nhe. Người viết thuộc vào lớp người "tuổi không còn trẻ nữa" nên rất thích thú tìm hiểu, sưu tầm các tài liệu hữu ích liên quan đến nhóm người này để

giúp mình, giúp bạn hiểu biết thêm nhiều vấn đề có ích cho mình, cho người, để chúng ta cùng được sống vui, sống khỏe, sống trường thọ trong tinh thần an vui, hạnh phúc.

Hy vọng Bạn sẽ đón nhận các tin tức này nhé. Từ từ nhé. Smile!

Bây giờ mời bạn xem một youtube rất hay dưới đây đã được gần 45 triệu người xem cho vui nhé:

Attraction perform their stunning shadow act - Week 1 Auditions | Britain's Got Talent 2013

<https://www.youtube.com/watch?v=a4Fv98jttYA&feature=youtu.be>

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 532-ORTB 955-9302020)

TẮT NẮNG BUỘC GIÓ

*Tôi muốn tắt nắng đi
Cho màu đừng nhạt mất*

*Tôi muốn buộc gió lại
Cho hương đừng bay xa
(Xuân Diệu)*

Với kết quả kỳ tam cá nguyệt thành công vượt khỏi dự đoán, hội đồng quản trị gửi *email* cảm ơn và mời toàn bộ nhân viên dự tiệc Giáng Sinh tại Câu Lạc Bộ P1, Munich. Đây là chón lui tới của những nhân vật vừa có tiếng, vừa có miếng, từ sân khấu truyền hình đến sân cỏ bóng đá. Ngoài ra, hãng sẽ có một món quà rất độc đáo, đúng nghĩa dành riêng cho từng người. Tôi chẳng tưởng tượng món quà sẽ là gì. Tôi nhớ, ở hãng cũ, quà thường là cổ phiếu của hãng. Hồi đó, nếu kiên nhẫn, chờ đến lúc mệnh giá lên cao, sẽ rủng rinh tí tí, đi chơi loanh quanh. Còn nóng ruột bán ngay, trong trương mục ngân hàng thay đổi chút chút. Cũng như gió vào nhà trống, niềm vui len lén đến, rồi rón rén đi, không trống, không kèn.

Gần cuối bữa tiệc, ông Tổng Giám đốc xuất hiện ở sân khấu, tiếng nhạc giảm nhẹ. Đèn sáng lên một chút. Ông bảo, rất hài lòng khi thấy mọi người đang vui chơi hết mình trong bữa tiệc. Ông báo cho biết, món quà đặc biệt hiện đang ở cửa ra vào. Đó là chai rượu chọn theo năm sinh của từng cá nhân. Ông nhấn mạnh từng chữ: “Vâng, năm sinh của quý vị.” Mọi người ồ lên thích thú. Chà, rượu càng cao tuổi, càng mắc tiền. Có lẽ tôi thuộc nhóm người ít ỏi cao giá có hạng trong hãng chứ phải chơi. Thiên hạ đang đứng quanh bàn phát rượu. Tôi chẳng gấp gáp. Để tuần sau, chạy lên phòng nhân sự lãnh quà cũng được.

* * *

Sheila đứng đầu hành lang, tay xách rổ mây có mấy chai rượu, tay ngoắc lia lia:

- *Hi Thi*, hôm trước sao không ôm quà về? Tôi đem quà đến cho bò đây. *Which year?* Sheila cao giọng. Tôi than khổ trong bụng. Bí mật quốc phòng mà sao cô nàng oang oang vạy trời. Ai biểu làm lạnh vạy. Đề đó, từ từ tôi ghé qua lấy, chứ có nguội lạnh đâu. Tôi vờ cười dễ dãi:

- *Any year you like!* Năm nào cũng được. - Thôi thì đành lập lờ đánh lộn con đen vạy.

Mặt Sheila quan trọng hẳn:

- *No, Your Year, please.* Nhớ nhé, không phải năm nào cũng được món quà này đâu.

Tôi hết đường trốn, xuống giọng như thì thầm với người yêu:

- *Sixty.*

Sheila có lẽ không tưởng tượng nổi, cái “con mén” mà Sheila chăm sóc như đàn em này, lại “dám” lớn tuổi hơn Sheila, cô nàng vẫn không điều chỉnh âm thanh vừa đủ nghe:

- *Sixty what?*

Sheila ngược mắt nhìn tôi chờ câu trả lời. Có lẽ cô nàng chờ tôi thêm chữ *nine* sau *sixty* thì phải.

Tôi rửa thềm, con quỉ, sao không tế nhị gì cả, hỏi chi những điều làm... tan nát lòng tôi bằng loa phóng thanh như vậy.

- *Just sixty.* Vạy thôi.

Sheila nhìn tôi:

- Giỡn hả?

Tôi lắc đầu. Sheila cúi xuống tìm chai rượu đúng năm Canh Tý của tôi. Cô nàng có lẽ “dội”, nên không lý lắc như mọi khi mà chỉ nói một cách máy móc:

- Vui nhé.

Chẳng biết tôi có vui với chai rượu quý nhờ cao niên này không. Tôi cũng chưa biết sẽ làm gì với chai rượu... trẻ như mình. Tôi chẳng rầy rà gì khi bàn về tuổi tác giữa bạn bè người Việt. Nhưng trong công ăn việc làm, tôi rất tránh đề tài “già trẻ”. Không phải vì tôi thích có tuổi hai mươi lần thứ hai mươi. Nhưng có lẽ tôi bị nhập tâm lối đánh giá khả năng qua tuổi tác của đời sống công nghiệp tây phương.

Cuộc sống nơi đây, khó mà áp dụng những lối xử thế như kính lão đắc thọ, hoặc an ủi mình đại khái: Gừng càng già càng cay. Những lúc bạn bè đồng nghiệp tình cờ nhắc đến, tôi đánh trống lảng, hoặc giả mù sa mưa. Không những thế, tôi vẫn phải gồng mình chạy theo những sinh hoạt của bạn đồng nghiệp thua tôi cả chục, chục rưỡi tuổi, của những đồng nghiệp được gọi là *junges Gemüse* (rau non). Là vẫn hùng dũng nhào xuống nước, chèo thuyền *rafting*, dầu sợ muốn vỡ mặt. Là ta đây xông xáo bang bang, khi chơi trượt tuyết *snow biking*, dù trước đó, chưa bao giờ xỏ chân vào đôi giày trượt tuyết. Để họ sẽ không xếp tôi vào thứ hạng *alter Knochen* (xương già) và luôn giữ tên tôi trong danh sách sinh hoạt của những người thẳng đường thẳng tiến trong xã hội, với phương châm *work hard, party harder*. Để tôi có thể cảm thấy mình vẫn là thành viên chủ lực của nhóm. Ông sếp lớn hãnh diện giới thiệu là nhóm người trẻ, tràn đầy năng lực và sức sống.

Năm trước, chính phủ có những thay đổi về hệ thống bảo hiểm sức khoẻ. Trong tương lai, mọi người sẽ phải móc hầu bao thật sâu, để trang trải hầu hết những dịch vụ y tế. Chị tôi, lúc nào cũng lầu lầu thời sự, gọi điện thoại cho tôi năm lần bảy lượt, nhắc tôi đi bác sĩ, khám tổng quát. Chị bảo, tôi nên ra bác sĩ nhãn khoa, xin giấy làm kính. Tôi nhớ, thuở mới lớn, tôi cứ ước được cận thị. Tưởng tượng mình trông thông minh, đỉnh ngộ vô cùng với cặp mắt kính.

Đến Đức, tôi liền bỏ ngay chút thì giờ không phải vàng ngọc của mình, để gặp bác sĩ nhãn khoa. Hy vọng ông có thể “úm ba la” cho tôi đôi mắt kính. Bác sĩ bảo tôi đọc những hàng chữ trên tấm bảng treo sát tường, từ những chữ to như con gà cồ, cho đến những dòng li ti như bầy kiến gió. Cờ nào tôi cũng đọc liền tù tì. Ông cố vót vát, bảo tôi tỉ cầm lên dàn máy đọc thêm đôi chữ, như một cảnh trong phim James Bond 007-A *License to Kill*. Cuối cùng ông cười hiền lành:

- Con gái ạ. Nếu mọi người có mắt tốt như mắt con, chắc tôi thất nghiệp mất. Nhưng tôi mừng cho con. Con cũng phải biết, đây cũng là may mắn lớn của con đấy.

Tôi biết giấc mộng “học giả” đã tàn. Mắt tôi tốt quá, cứ như mắt chim ưng, nhìn chi cũng thấy cả.

Tôi liù xiu trả lời chị:

- Em không cận thị, không viễn thị, cũng chẳng loạn thị, không lẽ xin kính mát.

- Em thử xin kính đọc sách. - Chị tôi cố thuyết phục.

Đã lâu, tôi hết mơ làm trí thức với mắt kính. Tôi dần dà biết quý sự may mắn ông bác sĩ nhãn khoa đã cho tôi biết. Tôi rất hài lòng với “tài năng” của đôi cửa sổ linh hồn mình. Đứng trong xe điện chạy lúc lắc, tôi vẫn luyện chương ngon lành, thẩn thẩn theo những ẩn tình rắc rối của Tiểu Long Nữ. Ngồi trong xe buýt chạy xập xừ, tôi vẫn say mê đọc truyện Dan Brown, theo dõi bước chân thám tử của giáo sư Robert Langdon. Nói chung bất cứ ở đâu, bất cứ lúc nào, có chút ánh sáng, miễn đừng tối như đêm ba mươi, là mắt tôi rú rê tôi thành một sách. Đành “vâng lệnh hiền ti”, tôi lấy cái hẹn với ông bác sĩ nhãn khoa gần nhà. Ông bác sĩ hỏi, không chút thân thiện:

- Mắt cô có vấn đề gì?

Tôi ngập ngừng:

- Buổi tôi đọc sách lâu, mắt tôi cay xé. - Tôi hơi phóng đại một chút. Thật ra mắt tôi chỉ hơi xon xót tí tẹo thôi.

Ông bác sĩ vẫn giữ vẻ mặt bình thản một cách khó ưa:

- Lúc nào cô thấy mệt mắt, thì ngưng đọc sách đi.

Tôi chung hững. Khuyên như ông vậy, chắc tôi cũng làm bác sĩ được. Nội khoa, ngoại khoa, khoa nào tôi cũng dư sức kiêm ráo.

- Không, thưa ông, đọc sách là một trong những sinh hoạt rất quan trọng của tôi. Tôi không thể bớt.

Ông miên cưỡng:

- Thôi, để tôi ghi toa cho cô mắt kính nhẹ nhất.

Cầm toa ra tiệm kính, nghe anh chàng bán hàng huyền thoại chào hàng giới thiệu. Nào là làm kính bằng nhựa, mang dễ chịu hơn bằng thủy tinh, có phản chiếu ánh sáng để lâu mỏi mắt. Nào là gọng *titan* cho nhẹ. Tôi chỉ mỉm cười rất ngây thơ... cụ. Rằng, tôi rất ít mang kính, chỉ dùng kính khi đêm khuya thanh vắng, không có ai. Rằng đây là cái kính đầu đời của tôi, có lẽ tôi không cần phải mang thường xuyên. Rằng, tôi không dự định có một đầu tư nào vào kính, ngoài chi phí hãng bảo hiểm thanh toán. Anh chàng vẫn vui vẻ, mời tôi đến quầy trưng những gọng kính giá “bình dân”. Tôi lựa nhanh một cái kính, mau mắn đeo lên, nhanh nhẹn rút cuốn sách trong túi ra trước mặt. Ủa, có gì khác đâu. Tôi ngạc nhiên:

- Tôi thấy cũng giống như khi không mang kính.

Anh bán hàng cố nín cười:

- Vâng, cô ạ. Cô chỉ thử gọng thôi. Xem gọng nào cô thích, chúng tôi mới lắp kính theo như thị lực của cô.

Anh bán hàng ngần ngừ tìm lời:

- Đây chỉ là miếng nhựa bình thường thôi.

Tôi vỡ lẽ ngay cho cái sự gà mờ của mình. Kỷ niệm với mắt kính đầu đời của tôi chắc cũng đủ nên chuyện tiêu lâm nho nhỏ, để anh chàng bán hàng làm quà với đồng nghiệp trong bữa ăn trưa.

Vậy mà chẳng biết tự lúc nào, cái kính trở thành vật bất ly thân của tôi. Bây giờ, tôi vẫn ham đọc sách, bất cứ khi nào, có thì giờ và có... kính “lão”.

* * *

John, trưởng phòng tài chánh, đến sau tôi. Có lẽ khi bàn giao, ông đã không để ý rõ đến tuổi tác của nhân viên. Cũng có lẽ, là sếp, ông nghĩ đám nhân viên của ông đều là những người trẻ hơn ông. Khi tôi chuẩn bị hành trang đi làm ở Kiew, John xuýt xoa, tiếc, không thể thu xếp đi cùng:

- Ở đó là quê ngoại tôi đó Thi ạ. Thế cô sẽ ở lại đâu?

- Hình như văn phòng bên đó đặt cho tôi tại Perla. Ông có biết khách sạn đó không?

- Tôi chưa nghe đến tên khách sạn này. Nhưng Thi bảo người ta đặt ở Radisson đi nghe. Khu vực quanh khách sạn Radisson trông rất đàng hoàng. Thế mấy giờ cô đến Kiew?

Tôi nhìn vào máy, tìm thư chứng nhận của công ty du lịch:

- 9 giờ tối.

- Cô bảo người ta đặt chuyến bay sớm hơn đi.

Tôi rất cảm kích, thấy John lo lắng ra về hàng cha chú. Cung cách chững chạc, cộng thêm ấn tượng -rửa mặt thì lâu chải đầu thì chóng- của John làm tôi yên tâm. Từ nay trong nhóm chúng tôi, tôi khỏi phải làm người cao niên nhất. Vậy mà, tôi có vui được lâu đâu. Trong lần tán chuyện, khi đứng chờ máy cà phê, John cao hứng kể. Sinh nhật tới của ông rất quan trọng, vì ông tròn tuổi. Vợ ông đã hứa, đồng ý cho ông mua xe hơi Jaguar. Tôi đang chắc chắn là ông sắp tròn ngũ tuần. Thì ông lại tiếp:

- Không hiểu sao, nhà tôi lại bắt tôi chờ lâu thế. Chứ 40 tuổi có lẽ hơi già, đối với mấy đời xe tôi đã ngắm nghía.

Tôi thót ruột. Thôi rồi! Tôi đích thị là chai rượu cổ nhất trong nhóm.

Bạn bè tôi dẫn con đến chơi, bảo mấy đứa bé:

- Chào cô đi con.

Con trai tôi bèn đi một đường giáo dục công dân, bằng một giọng rất nghiêm chỉnh:

- Em phải gọi Mẹ anh Bê là bác, chứ không phải cô, vì Mẹ anh Bê già rồi.

Có lần, một ông bạn sấm tuồng dạy thằng cháu cùng mới năm tuổi của tôi:

- Cu Bi nói cho bác nghe, ở đây ai đẹp nhất?

- Di Thi của con đẹp nhất, đẹp hơn ai hết.

- Mà đẹp làm sao?

- Di đẹp lão nhứt nhứt.

Tội nghiệp thằng nhóc, đầu hiệu đẹp lão là sao. Cười khoái chí. Tưởng nói như vậy, di nó mát ruột, thế nào cũng dắt đi ăn kem. Di nó chỉ biết nhăn răng cười trừ. Tôi nghe có cái công thức kim chi nam của người Âu về việc tìm bạn lý tưởng. Đó là công thức chia hai cộng bảy. Có nghĩa là, ví dụ như bây giờ, có “chàng” nào ngắm nghĩa tôi, mà muốn xứng đôi vừa lứa theo công thức, thì chàng bắt buộc phải bát thập. Chàng phải tám mươi, thì mới đúng đáp số bài toán tình duyên thời nay mà “đẹp duyên” với tôi.

* * *

Họp xong, sếp như chợt nhớ:

- Sao? Mọi người đã ghi tên bốc thăm chưa?

Niklas lầu tầu:

- Xong rồi, ngay tại chỗ, ghi sớm mới được hên.

Tôi ngạc nhiên:

- Bốc thăm gì vậy.

Tania cười vui:

- Justin Timberlake *Concert*. Mau mau ghi tên đi. Bộ Thi chưa đọc *email* gửi sáng nay à? Kỳ này chỉ có ít vé, nên phải bốc thăm.

À. Tôi chợt hiểu. Nhớ sáng nay có thấy *email* với tựa đề: *Justin is coming!* Tôi cứ tưởng là anh chàng Justin, đồng nghiệp mới từ châu Phi qua. Chúng tôi ở Munich, là văn phòng chính, vẫn thường tiếp đón đồng nghiệp mới. Nghĩ vậy, nên tôi chẳng vội mở thư. Thề nào rồi sếp cũng kêu ngồi lại sắp xếp thời khoá biểu, ngày giờ để ma cũ dẫn dắt ma mới. Ồ, thì ra ca sĩ Justin Timberlake. Đầu vài năm trước, khi con tôi còn ở trung học đệ nhất cấp, tôi cũng mần mò trong tiệm nhạc tìm những đĩa Backstreet Boys, NSYNC tặng cho con. Hồi đó, con tôi còn nhỏ, nó thích tôi cùng thưởng thức. Cho nên tôi cũng lác lác theo *Tearin' Up My Heart*, có Justin oát ti ca giọng chính. Mấy năm qua, cậu ca sĩ trẻ này nổi lắm, vừa sự nghiệp ca hát, cùng những mối tình lớn, mối tình con. Những gì tôi biết về Justin chỉ vậy thôi, qua những lần tán dóc với mấy đứa cháu gái. Còn những khi nghe nhạc trong *radio*, hình như nhạc của Justin chưa hề đáp trúng tần số của tôi, nên tôi không có khái niệm cậu ta hát nhạc gì.

- Ủa, mọi người ghi tên rồi hết cả sao?

Sếp trả lời:

- Tôi thì không. Cuối tuần này tôi bận. Và lại, để dành *concert* cho mấy người trẻ chứ. Xếp cười cười.

Tôi tự hỏi, sếp lãng nên không biết, không nhớ tuổi tác. Hay sếp xuề xòa thoải mái, đặt tôi đồng hạng với những người trẻ hơn tôi cả con giáp. Trẻ thật hay trẻ giả, mặc kệ. Cứ thử vận may cho vui. Được thì tốt, mà không được cũng chẳng sao. Ai dè, tôi hên. Nhận *email* chúc mừng: *You are in the party*. Tôi vui vui một chút, nhưng thật tình chẳng thấy hấp dẫn tí nào. Tiếc là vé không tặng cho người nhà được. Tôi gọi điện thoại con tôi, hỏi ý kiến, định đưa vé cho đồng nghiệp khác không may mắn như tôi. Nó bảo:

- Mẹ phải đi cho biết. Chớ không thôi, Mẹ tưởng Timberlake là cái hồ nào. Một cái *lake* gần nhiều *timber* thì kỳ lắm.

Con tôi còn chọc quê tôi nữa chứ.

Nhận vé xong, tôi lại vội vàng gọi lại cho con. Đặt giờ học vào buổi tối, nhờ con “bỏ túc văn hoá” để đủ kiến thức mà đi... nghe nhạc. Con tôi cắt nghĩa, chủ yếu nó nói tiếng Đức. Mà chính bản thân tôi, cũng chẳng đủ vốn tiếng Việt để cắt nghĩa cho rành mạch, suôn sẻ chiều hướng ca nhạc loai choai này. Mẹ nghe này, bản *Cry Me a River* có vẻ *pop* một chút, còn những bài khác là chen lẫn vừa *hiphop*, vừa *techno*, vừa gì gì nữa. Justin ngó vậy, chớ nổi bên Mỹ. Còn Robbie Williams ở Âu châu

rất có tiếng, nhưng đâu có thịnh bên Mỹ đâu. Đây, Mẹ vào *YouTube* nhe, coi sơ mấy cái *video clips*. Con tôi đưa tôi một danh sách dài những hướng dẫn cho những người nghe nhạc Justin Timberlake thuộc loại rất sơ cấp. Buổi chiều hai cha con dẫn nhau đi phố, để nhường nhà cho tôi yên tĩnh “học thi”. Một mình ở nhà, dịp may bằng vàng. Thường, tôi chớp lấy cơ hội, nằm dài lim dim nghe nhạc thất tình tương tự. Lúc nào thắm ý, uốn éo hát theo, thoải mái, không phiền hà ai. Ô, mà hôm nay đâu có được, tôi phải ngồi vào *computer*, theo chỉ dẫn của con, tự “trau dồi” kiến thức cho kịp đi coi hát nữa chứ. Nghe một dọc bốn, năm *top hit* của ca sĩ, chẳng một nốt nhạc nào đọng lại trong trí. Giải trí kiểu này, thấy còn mệt óc hơn là chuẩn bị những bài thuyết trình, viết những bản phân tích tài chánh. Tôi ngẫm nghĩ, hình như mình đang tự hành xác mình thì phải. Nỗ lực níu xuân xanh của tôi xem ra vắt vả quá.

Nghĩ ngợi vẩn vơ, tôi đâm ra ganh tị với cái mơ nhàn nhã, lãng mạn của người xưa. Hơn nửa thế kỷ trước, thi sĩ Xuân Diệu xem như táo bạo với mơ ước giữ thời gian. Bây giờ, thời buổi văn minh, cuộc sống cuốn hút mọi người chạy theo. Tôi đâu được phép dừng lại ở mơ màng *màu đường nhạt mắt, hương đường bay xa*. Mà tôi phải có những nỗ lực lớn, bắt tay vào những dự án khả thi. Chẳng hạn như nhuộm tóc đều đặn, để dấu tiệt đi những muối lấm le lán tiêu trên đầu. Là bỏ cả buổi chiều đẹp trời, không làm những điều mình thích, mà khổ sở loay hoay với những điều mình không thích. Rồi cũng đến giờ “đi thi”. Trên đường đến nơi chơi nhạc, bao nhiêu là nam thanh nữ tú, cỡ tuổi con tôi. Tôi nghĩ, bây giờ mà quay về nhà thì què quá. Rồi suốt đời, chắc chẳng bao giờ đi đến đêm nhạc hội như vậy. Tôi mừng thấy mình hên, được ngồi đầu dãy ghế. Bên cạnh tôi là Katia, đồng nghiệp quen sơ. Chúng tôi hỏi han nhau hai ba câu lấy lệ, mà chẳng hiểu gì nhiều, vì tiếng nhạc quá ồn. Tôi định bụng, khi nào nghe được một bản nhạc quen tai, tôi sẽ đứng dậy ra về. Chờ mãi vẫn là những âm thanh nhào nháo, chẳng là một giai điệu nào lọt tai. Katia đưa tay làm dấu, muốn đi ra. Tôi mừng rỡ đứng dậy, cũng ra dấu mình đi về. Trên đường ra xe điện ngầm, Katia nói:

- Tôi đi nghe nhạc hôm nay là do tò mò. Tôi không thích nhạc này. Còn Thi thì sao?

- Tôi thấy mình đã quá già cho loại nhạc này. Tôi buột miệng.

Nói xong, tự dưng tôi cảm thấy thật thoải mái. Thôi thôi, tôi sẽ không tị nạnh thi sĩ ngày xưa. Tôi chợt hứng chí hát nho nhỏ, *em có thấy không nắng chiều rực rỡ, em có thấy không nắng đẹp còn đó*. Lát nữa về nhà, tôi sẽ kể với con tôi rằng, tôi đã quyết định đứng, đi đến đêm nhạc Justin Timberlake. Vì sau đêm nhạc này, tôi hiểu ra, nỗ lực *tắt nắng buộc gió* không đem lại niềm vui cho mình. Thời gian, không gian sẽ vẫn đầy đủ màu và hương, nếu mình làm những điều mình thích và tận hưởng cuộc sống hiện tại chung quanh mình.

Hoàng Quân

Trích lời ca trong nhạc phẩm *Nắng Chiều Rực Rỡ* của nhạc sĩ Phạm Duy

<https://www.youtube.com/watch?v=O5GfV0NFbI>